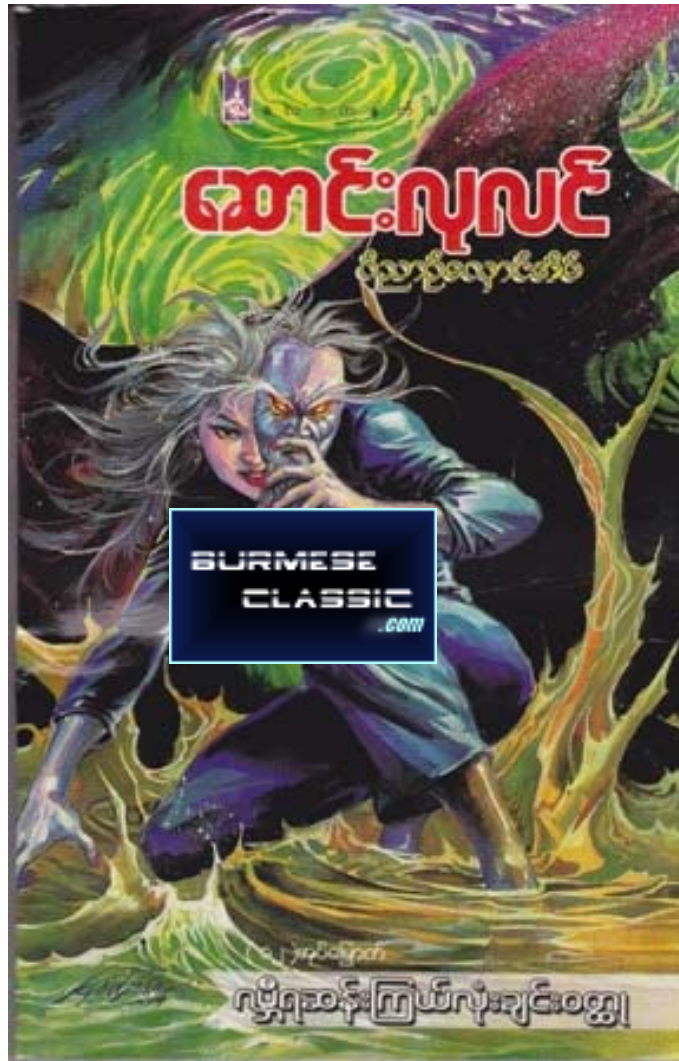

ဆောင်း လူ လင်

ဆောင်းလူလင်

ဝိညာဉ်လှောင်အိမ်

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထု

ဝိညာဉ်လှောင်အိမ်

ဆောင်း လု လင်

အပိုင်း - ၁ -

အ-ကာလ ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်ဝယ် လူသေအလောင်းများကိုစွန့်ပစ်ရာဖြစ်သည်။ သင်္ချိုင်းမြေသည် ချောက်ချား ဖွယ်ကောင်းအောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပေသည်။

မြို့နှစ်မြို့ဆက်သွယ်ထားရာ ခရီးဝေးသွား လမ်းမကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိသော သုသန်မြေသည် အကာအရံမဲ့စွာ၊ စောင့်ရှောက်သူမဲ့စွာ တည်ရှိနေပေ၏။

ညနှစ်နာရီခန့်အချိန်ဝယ် သင်္ချိုင်းကုန်းထဲသို့ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခုတိတ်ဆိတ်စွာ ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်သည် ပခုံးပေါ်တွင် အထုတ်ကြီးတစ်ခုကို ထမ်းကာ မကြာခင်က သဂြိုဟ်ထားသော အုတ်ဂူတစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ သူ၏ပခုံးပေါ်တွင် လွယ်လာခဲ့သော အထုတ်ကြီးကို အုတ်ဂူဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

သူသည် ဘေးဘီပတ်ဝန်းကျင်သို့ ငဲ့စောင်းလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း အနှောက်အယှက်တစ်စုံတရာ မမြင်ရသည်။ အခါ အုတ်ဂူကို စ၍ ဖောက်လေသည်။

လမိုက်ညဖြစ်၍ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မဲမှောင်နေကာ တိမ်တိုက်များဖုံးကွယ်ထားသည်။ ကောင်းကင်ပြင်တွင် ကြယ်ကလေးတစ်လုံးမှ ပင်မရှိချေ။ သုသန်တစ်ပြင်ထဲမှ အုတ်ဂူကို ထွင်း

ဆောင်း လု လင်

ဖောက်သည်အတွက် ထွက်ပေါ်လာသောအသံသည် ချောက်ချား ဖွယ်ကောင်းအောင် တိတ်ဆိတ်နေသောဝန်းကျင်ဝယ် မကောင်း ဆိုးဝါးအော်ညည်းသံတစ်ခုလို ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သင်္ချိုင်းကုန်းထဲဝယ် လှည့်လည်ကျက်စားနေသောခွေး တစ်ကောင်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့ကာ စူးစူးဝါးဝါး ထိုး ဟောင်ရင်း သံရှည်ဆွဲ၍ အူလိုက်လေသည်။ ထိုခွေး၏အူသံကို ကြားရသော ဝေးလံသည်အရပ်မှခွေးများသည်လိုက်၍အူကြလေ ရာ သုသန်တစ်ပြင်သည်ခွေးအူသံများဖြင့်ဖုံးလွှမ်းသွားလေ၏။

အုတ်ဂူကိုထွင်းဖောက်နေသော ယောက်ျားသည် နဖူးမှ ချွေးများဒီဒီးကျလာသည်ထိ ပေါက်ချွန်းကိုအားကုန်လွှဲရင်း အုတ် ဂူ၏ ခြေရင်းဖက်နံရံကို ထွင်းဖောက်လျှက် ရှိလေသည်။ ခဏ အကြာတွင် မြှုပ်နှံသဂြိုလ်ထားသည်မှာ သုံးရက်သာရှိသေး၍ ကောင်းစွာမချောက်သွေသေးသောအုတ်ဂူနံရံသည် အတွင်းဖက် သို့လျှောက်ကာ ပဲ့ကျသွားလေ၏။

သူက အတွင်းဖက်သို့ပဲ့ကျသွားသော အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲ့ များကိုကြည့်ရင်း လက်ထဲမှ ပေါက်ချွန်းကို ဘေးသို့ပစ်ချလိုက် သည်။ သူသည် အုတ်ဂူကျိုးပေါက်သွားမှပင် ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာလေ၏။

ငါ-ငါ့ကိုဆက်ဖောက်ရမလား၊ အထဲမှာသူ့အလောင်း ကြီးရှိတယ်။ အမလေး-သူဟာ သူပြောသလိုဖုတ်ဝင်နေပြီလား မသိ၊ ဖုတ်ဝင်ပြီးထလာရင်ငါဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ မဟုတ်ပါ

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဘူး၊ သူဖုတ်ဝင်မှာမဟုတ်ဖူး၊ အစကတည်းက သေကို မသေ
တာ၊ ကောင်မက ဉာဏ်က ခပ်များများရယ်၊ သူသေမယ်ဆို
တာကြိုသိနေလို့ ငါ့ကို မှာထားခဲ့တာကြည့်ပါလား။

သူသည် ဇဝါဇဝါဖြစ်ကာ အုတ်ဂူကိုဆက်ဖောက်ရ
ကောင်းနိုး၊ လှည့်ပြန်သွားရကောင်းနိုးနှင့် ရပ်၍ စဉ်းစားနေ
မိ၏။

နောက်တော့ သူတစ်ခုစဉ်းစားမိပြန်သည်။ သူကအုတ်
ဂူကိုထွင်းဖောက်၍ သူမကို မခေါ်ခဲ့ရင်ကော၊ သူမက နေမှာ
လား၊ သူ့ဟာသူဖုတ်ဝင်ပြီးထလိုက်လာမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျမှ
ပိုဆိုးလိမ့်မည်။ သူမသည် သူ့ကိုအုတ်ဂူထဲကလာမယူရကောင်း
လားဆိုကာ တစ်သက်လုံးဒုက္ခပေးလို့ဆုံးတော့မည်မဟုတ်။

ခေါ်သွားမှ၊ ခေါ်သွားမှ၊ ဒါမှ သူမအန္တရာယ်ကင်း
မည်။ သူ့ကိုလည်း အုတ်ဂူထဲကဆွဲခေါ်ထုတ်ပေးတဲ့ကျေးဇူးနဲ့
အမြဲတမ်းအနိုင်ကျင့်မိလ်ကျနေရာက သက်သာခွင့်ရမည်။

သူက မထူးတော့သည်အတူတူ ဂူထဲမှအမျိုးသမီးကို
ဆွဲထုတ်ခေါ်ယူရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူက အုတ်အကျိုးအပဲများကိုဖယ်ရှားကာ အုတ်ဂူထဲမှ
အခေါင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ လေးလံသော အခေါင်းသည်
တော်တော်နှင့်ရွေ့ပါမလာချေ။ သူသည် အားကုန်စိုက်ထုတ်ကာ
ကျွန်းသားအခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲထုတ်ယူလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

ခဏအကြာတွင် လူသေအလောင်း ထည့်ထားသော အခေါင်းကြီးသည် ပြင်ပသို့လုံးလုံးရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူက သံတူရွင်းဖြင့်ကလန့်ကာ အခေါင်းတွင်ရိုက်ထားသော သံများကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။ ထို့နောက် တူရွင်းဖြင့်ကလော်၍ ဖွင့်လိုက်ရာ အခေါင်းအဖုံးသည် မြေပေါ်သို့လန်ကျသွားလေ၏။

သူက အခေါင်းထဲမှ အလောင်းကြီးကို မရဲတရဲကြည့်လိုက်လေသည်။ မိန်းမအလောင်းသည် အလွန်အမင်းပုံစံမပျက် ယွင်းသေးပဲ အခေါင်းထဲ၌ရှိနေ၏။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်မူ ကန့်လန့်ဖြတ်အနာကြီးက သွေးစများချောက်ကပ်ကာ အသားများပြဲလန်ရက်သားရှိနေလေသည်။ ကားတိမ်းမှောက်စဉ်ကရခဲ့သောဒဏ်ရာဖြစ်ပေ၏။ သူမသည် မသေခင်က အလွန်လှသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူသည် မိန်းမအလောင်းကို စိုက်ကြည့်နေပေသည်။ မိန်းမအလောင်း၏ပါးစပ်ထဲမှ သားငန်ရည်များ စီးကျနေသည်။ မျက်လုံးထဲမှလည်း မျက်ခွံများပိတ်ထားသည်ကြားမှ အရည်များ ထွက်ကျနေပေ၏။ သူသည် မိန်းမအလောင်းကို စက်ဆုပ်စွာ စိုက်ကြည့်နေပေသည်။ သူသည်မိန်းမအလောင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူမကိုလာ၍ ကယ်တင်မိသည်မှာ မှားလေပြီလား-ဟု နောင်တရစွာ တွေးနေမိပြန်သည်။

ဆောင်း လု လင်

သူ့စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မိန်းမအလောင်း၏ မျက်ခွံများ ပွင့်လာသည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ အလောင်းကြီးသည် မျက်လုံးများပွင့်လာကာ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်ကို သူမြင်နေရသည်။

ထို့နောက် အလောင်းကြီးသည် အခေါင်းထဲမှ ငေါက်ကနဲထထိုင်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။

သူသည် ကြောက်လန့်မှုဖြင့် ဆတ်ကနဲတုန်သွားကာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ မကြောက်ပါနဲ့ဟဲ့၊ ကိုယ်မိန်းမကိုယ်တောင် ပြန်ကြောက်နေရသေးလား သတ္တိခဲရဲ့ ”

အလောင်းကြီးက သူ့ကိုပြောလိုက်လေသည်။

“ ဟီ- ဟီ- ဟီ- နောက်ဆုံးတော့ နင် ငါ့ကိုလာပြီး ခေါ်ရတာပဲမဟုတ်လား **နန္ဒ**၊ ဟီ၊ ဟီ၊ ဟီ၊ ခေါ်စမ်း၊ ငါ့ကိုအခေါင်းထဲကပွေ့ထုတ်စမ်း၊ ဟဲ့-နန္ဒ ပြောနေတာမကြားဘူးလား၊ အောင်မယ်လေး၊ သုံးရက်လုံးလုံး အခေါင်းထဲမှာသေချင်ယောင်ဆောင်နေရတာကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ချိနဲ့နေပြီဟဲ့၊ ဟဲ့-အကောင်နန္ဒ၊ ငါ့ကိုပွေ့ချီစမ်း၊ ဘဲနဲ့အချိန်ဖြုန်းနေရသတုန်းဟဲ့၊ ငါ့ကို နင်ပခုပေါ်ထမ်းပြီး အိမ်ခေါ်သွားပါတော့လားတုံးရဲ့ ”

“ အား ... ”

သူကကြောက်လန့်စွာ မသဲမကွဲရေရွတ်လိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

အိပ်တန်းတက်နေသော ငှက်များသည် အိပ်တန်းမှ လန့်နိုးကာ ဝေါကနဲ ပျံထွက်ပြေးသွားကြပေသည်။ သူနှင့် အလောင်းကြီးတို့ အပြန်အလှန် ပြောနေသော စကားများကို ကြားလိုက်ရ၍ ထင်သည်။

သူသည် မိန်းမ၏အမိန့်ကိုမလွန်ဆန်နိုင်စွာ မိန်းမအား ပခုံးပေါ်သို့ ပွေ့တင်လိုက်သည်။ မိန်းမသည် သူ့ပခုံးပေါ်တွင် မှောက်ရက်အနေအထားအတိုင်းရောက်ရှိသွားလေ၏။

သူသည်မိန်းမကို ထိုပုံစံအတိုင်းထမ်းခေါ်ခဲ့ကာသင်္ချိုင်း မြေထဲမှထွက်ခဲ့လေသည်။

အလောင်းများကိုဖော်စားလေ့ရှိသော ခွေးအတကောင် သည်ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ စူးစူးဝါးဝါးထိုးဟောင်ရင်း အမြီး ကုပ်၍ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်သောလမိုက်ညထဲတွင် သင်္ချိုင်းကုန်း ထဲမှ အလောင်းကြီးကိုထမ်း၍ ထွက်ခွာလာသောလူတစ်ယောက် ကို မည်သည့်သက်ရှိလူသားကမှသတိမပြုမိလိုက်ကြချေ။

လေအတိုက်တွင် ယိမ်းနွဲ့လျှပ်ရှားနေသော သစ်ပင်ကြီး များကသာ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အချင်းချင်းတီးတိုးသတင်းပို့နေ သည့်သဖွယ် သစ်ရွက်ချင်းထိခတ်အော်မြည်သံများ ပေါ်ထွက် နေပေ၏။

“ ဟား-ဟား-ဟား- နောက်ဆုံးတော့ နင်ငါ့ကိုလာမ ခေါ်ပဲမနေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား၊ ခေါ်သွားစမ်း၊ ငါ့ကိုအိမ်အထိ

ဆောင်း လု လင်

ခေါ်သွားစမ်း၊ နင်ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ငါခိုင်းသမျှအလုပ်တွေ
လုပ်ပေးရမယ်၊ ငါ့ကိုလူတွေမမြင်အောင် ဝှက်ထားပေးရမယ်၊
ကြားလားဟဲ့-မိန်းမလျာ ”

ဟေးလ်ဗျူးအင်း Hill View Innအမည်ရှိတည်းခိုခန်း
ရှေ့သို့ ဗင်ကားအဖြူလေးတစ်စီးဆိုက်ရောက်လာလေသည်။
အချိန်မှာ ည၇-နာရီခန့်မို့ မှောင်ရီသန်းနေပေပြီ။
ကားလေးသည် ခြံဝင်းထဲအထိဝင်လာကာ တည်းခိုခန်း
ရှေ့ပေါ်တီဂိုအောက်တွင်ရပ်လိုက်ပေ၏။
ကိုနန္ဒသည် သူ၏တည်းခိုခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။
ကားအဖြူလေးကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
ကားထဲမှစုံတွဲတစ်တွဲဆင်းလာပေ၏။
သူတို့စုံတွဲသည် လက်ထပ်ပြီးကာစကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံ
ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာစဉ်ကပင် အမျိုးသား
သည် ကားပေါ်မှအလျင်အမြန်ဆင်းနှင့်က... တစ်ဖက်ကားတ
ခါးဆီပြေးသွားရင်း အမျိုးသမီးကို တခါးဖွင့်ပေးရှာသည်။ ပြီး
တော့ အမျိုးသမီး ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်ကိုလည်း တယု
တယ ပွေ့ချီမတတ်ခေါ်ငင်လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

အမျိုးသားက အမျိုးသမီး၏ပခုံးပေါ်တွင် အနွေးထည်
လေးကို လွှမ်းခြုံပေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီး၏
ပခုံးကိုပွေ့ဖက်ကာ တည်းခိုခန်းထဲသို့ဝင်လာလေသည်။

ကိုနန္ဒသည် သူ၏တည်းခိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာတော့မည်
စုံတွဲ၏ ကြင်နာယုယပုံမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေမိသည်။
ကိုနန္ဒသည် ချစ်သူတို့၏ကြည်နူးဖွယ်မြင်ကွင်းကို မြင်ရတိုင်း
ကြည်နူးပီတိဖြစ်ရမြဲဖြစ်သလို အားကျခြင်းလည်းဖြစ်ရလေသည်။

ယခုလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကိန္နရီကိန္နရာ
မောင်နှံလို အချစ်သည်းနေသည်စုံတွဲကိုကြည့်ကာ သူ၏မျက်နှာ
သည်ပြုံးရွှင်ကာပီတိဖြင့်ရွှန်းမြဲနေပေသည်။

သူသည် စုံတွဲကိုကြည့်ကာကြည်နူးနေရာမှ တစ်စုံတစ်
ခုကိုသတိရကာ ရင်ထဲမှ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားမိလေသည်။ သည်
မြင်ကွင်းကို **ဒေစီမြိုင်** မြင်တွေ့သွားလေမလား။ ဒေစီမြိုင်သည်
ကိုနန္ဒနှင့်ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သည်။ ဒေစီမြိုင်သည် ချစ်သူတို့
ကြင်နာယုယသည်မြင်ကွင်းကို မမြင်လိုသူ၊ မျက်မှန်းကျိုးသူဖြစ်
လေသည်။ ဒေစီမြိုင်သည် ယောက်ျားလေးနှင့်မိန်းကလေး ချစ်
ခွန်းတုံ့တင် ကြင်နာယုယနေပုံမြင်ကွင်းကို မြင်သည်အခါတိုင်း
ဒေါသပုန်ထတတ်သူဖြစ်သည်။ ဒေစီမြိုင်ကား စာအုပ်ထဲ၊ တီဗွီ
မြင်ကွင်းထဲမှ ချစ်သူတို့ပုံကိုပင် မမြင်ချင်သူ၊ မနာလိုတတ်သူ
မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်ပေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒသည် တည်းခိုခန်းပြတင်းမှတစ်ဆင့် အိမ်မကြီး၏အပေါ်ထပ်ဆီသို့လှမ်း၍မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်သည် စေ့နေအောင်ပိတ်နေပေ၏။ တော်ပါသေးသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ဒေစီမြိုင်သည် အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်၌ထိုင်၍ ပြင်ပရှုခင်းများကို ငေးကြည့်နေတတ်သည်မဟုတ်ပါလား။ ဒေစီမြိုင်ရှိမနေ၍တော်ပါသေးသည်။ ဒေစီမြိုင်သာ ဤစုံတွဲ၏အဖြစ်သည်းပုံမြင်ကွင်းကိုမြင်လျှင် သူမ၏စိတ္တဇဝေဒနာသည် ထ၍လာပေလိမ့်ဦးမည်။

ကိုနန္ဒ အိမ်မကြီးအပေါ်ထပ်သို့ စိုးရိမ်တကြီးလှည့်ကြည့်နေစဉ်အခိုက်မှာပင် ဧည့်သည်စုံတွဲသည် တည်းခိုခန်းဧည့်ကြိုဆောင်ထဲသို့ဝင်၍လာပေ၏။

“ မင်္ဂလာပါ ”

ကိုနန္ဒသည်မြန်မာဆန်စွာပင် ဧည့်သည်စုံတွဲအားအစွမ်းကုန်ပြုံးပြကာနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ အခန်းခန်းပါ ဤတည်းခိုခန်းကလေး၌ ကိုနန္ဒသည်ပင် ပိုင်ရှင်၊ ကိုနန္ဒသည်ပင် မန်နေဂျာ၊ ကိုနန္ဒသည်ပင် ဧည့်ကြိုစာရေးဖြစ်ပေ၏။ မြို့ပြင်ဖက်ခပ်ကျကျမှ တည်းခိုခန်းလေးဖြစ်သည်မို့-- အခန်းပြည့်တည်းခိုသူရှားပါးလှလေရာ တာဝန်အားလုံးကို ကိုနန္ဒတစ်ယောက်ထဲနှင့်နှိုင်းနင်းလေသည်။

အခန်းသန့်ရှင်းရေးနှင့် အသေးစား အကျွေးအမွေးအတွက် ရွာထဲမှလင်မယားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားသည်နှင့်ပင်

ဆောင်း လု လင်

လုံလောက်နေလေသည်။ ထိုလင်မယားသည်လည်း မနက်ဖြန်
နာရီလာ၍ ညဖြန်နာရီပြန်ကြသောဝန်ထမ်းများဖြစ်လေ၏။

“ အခန်းတစ်ခန်းများရနိုင်မလားခင်ဗျာ ”

ညော်သည်အမျိုးသားက မေးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်ဘရာသာ၊ မှတ်ပုံတင်လေးတွေသာ တဆိတ်
မစပါခင်ဗျာ ”

အမျိုးသမီးက နှစ်ယောက်စလုံး၏ မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြား
များကို သူမ၏ပခုံးလွယ်အိပ်ထဲမှထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုနန္ဒက မှတ်ပုံတင်ကဒ်ပြားများပေါ်မှ နာမည်များကို
ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ **ကိုသန့်ဇင်၊ မြမြစိမ်း** ဆိုပါလား။ ခုနှစ်
သက္ကရာဇ်များအရ အသက် ၂၇နှစ်နှင့် ၂၅နှစ်သာ ရှိကြသေးသော
စုံတွဲဖြစ်ပေသည်။

“ အပေါ်ထပ်မှာလည်းအခန်းလွတ်ရှိပါတယ်၊ အောက်
ထပ်မှာလည်းအခန်းလွတ်ရှိပါတယ်၊ ဘယ်မှာတည်းခိုချင်ပါသလဲ၊
ဘရာသာတို့စိတ်ကြိုက်ရွေးပါ၊ အခန်းခတွေ့ကတော့ အတူတူပါ
ပဲခင်ဗျာ ”

ထုံးစံအတိုင်းမို့သာပြောပြလိုက်ရသည်။ သူတို့တွေ အ
ပေါ်ထပ်အခန်းကိုရွေးကြမှာကို ကိုနန္ဒစိုးရိမ်မိပေ၏။ အပေါ်
ထပ်အခန်းဆိုလျှင် ဒေစီမြိုင်၏အန္တရာယ်ကိုစိုးရိမ်ရပေသည်။

သို့သော် ကိုနန္ဒစိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည်အတိုင်းပင် ဖြစ်
လာလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ကိုသန့်ဇင်ဆိုသူက မြမြစိမ်းဖက်လှည့်ကာ သဘောထားတောင်းခံလိုက်သည်။

“ စိမ်း၊ ဘယ်မှာတည်းချင်လဲဟင် ”

“ အပေါ်ထပ်အခန်းယူလိုက်မယ်လေ မောင်၊ အပေါ်ထပ်ဆိုတော့ ရှုခင်းလှလှပိုကြည့်ရတာပေါ့ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အပေါ်ထပ်အခန်းပဲယူမယ်ဗျာ ”

ကိုသန့်ဇင်က ဇနီး၏သဘောထားကိုထောက်ခံရင်း ကိုနန္ဒကို တပါတည်းလှည့်ပြောလိုက်သည်။ တော်တော်ပင်မယားအလိုလိုက်တဲ့ယောကျ်ားပေပဲ၊ တော်ကြာ ဒေစီမြိုင်ဒုက္ခပေးတာနဲ့ကြုံမှ အရှင်းရခက်ရချေသေးရဲ့။

“ ဟုတ်ကဲ့၊ အခန်းကိုကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် ”

သူတို့၏မှတ်တမ်းများကို ဧည့်စာရင်းတွင်ရေးသွင်းပြီး မှတ်ပုံတင်များကိုအံ့ဆွဲအတွင်း ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းလိုက်၏။

အပေါ်ထပ်မှ အခန်းနံပါတ်ကိုသူတို့အတွက်စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။ အခန်းနံပါတ်သည်လမ်းမဖက်သို့မျက်နှာပြုထားသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဖက်ရှိတောင်ကုန်းပေါ်မှ အိမ်မကြီးကိုလှမ်းမမြင်သာပေ။ ဧည့်သည်များက အိမ်မကြီးဆီ လှမ်း မမြင်နိုင်ဖို့လိုသလို အိမ်မကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှလည်း အခန်းနံပါတ်ကိုမမြင်ရနိုင်ပေ။ ဒါပဲကောင်းတယ်၊ သည်လို ငယ်ရွယ်သူစုံတွဲမျိုးကို ဒေစီမြိုင်မြင်လို့မဖြစ်၊ ဒေစီမြိုင်၏ မနာလို

ဆောင်း လု လင်

စိတ်တွေ၊ ဝန်တိုမစ္ဆရိယစိတ်တွေ ထကြွလာလိမ့်မည်။ မပြစ်ဖူး၊
မပြစ်ဖူး၊ ဒီစုံတွဲကိုဒေစီမြိုင်မြိုင်လို့မပြစ်ဖူး။

ကိုနန္ဒက အိတ်တစ်လုံးကိုကုဆွဲရင်း ကိုသန့်ဇင်တို့စုံတွဲ
ကို အပေါ်ထပ်အခန်းသို့ဦးဆောင်ခေါ် ငင်ခဲ့ပေသည်။

သူတို့သည် အလုံးစုံကို ကိုနန္ဒတစ်ဦးထဲက ဒိုင်ခံလုပ်
ပေးနေခြင်းအပေါ် အံ့ဩနေပုံရပေသည်။

“ ခင်ဗျားမှာကိုယ်ခွဲမရှိဘူးလား ”

“ ဗျာ- ကိုယ်ခွဲ ”

“ ဪ- အကူမရှိဘူးလားမေးတာပါ ”

“ ကျွန်တော်အလုပ်သမားလင်မယားက ညနေခြောက်
နာရီဆိုပြန်တယ်ဗျာ၊ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ပဲကျွန်တော်ထားပါ
တယ်၊ အဲဒီနှစ်ယောက်ကလဲ လင်မယားဗျ ”

“ ဪ ”

“ ကိုသန့်ဇင်တို့ကို ဒီလိုဆာ့ပဲလုပ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်
တော်မှာအပန်းမကြီးပါဘူး ကိုသန့်ဇင်၊ ကျွန်တော်အင်းက အမြဲ
တမ်းလည်း လူမပြည့်တတ်ပါဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးနေ
နိုင်ပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

“ ကျွန်တော်နာမည် နန္ဒလို့ခေါ်ပါတယ် ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုနန္ဒ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒက တည်းခိုခန်း၏အနေအထားကို ကိုသန့်ဇင်နှင့် မြမြစိမ်းအားပြောပြနေပေသည်။

“ ကျွန်တော်တည်းခိုခန်းမှာ အခန်းနဲ့ အိမ်သာ၊ရေချိုးခန်းဟာ တွဲရက်တော့ မပါဘူးခင်ဗျာ၊ ရေချိုးဖို့အိမ်သာတက်ဖို့ အတွက် အပေါ်ထပ်က အများသုံးအိမ်သာရေချိုးခန်းကိုပဲသုံးရပါမယ် ”

“ ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုနန္ဒ၊ ကိုနန္ဒယူထားတဲ့ဈေးနှုန်းနဲ့ တည်းခိုခန်းလေးသပ်ရပ်မှုဟာ သဟဇာတဖြစ်ပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ တည်းခိုခန်းမှာ အမြဲလူပြည်မနေတတ်လို့ စုပေါင်းရေချိုးခန်းမှာသုံးရပေမယ့် ကသိကအောက်ဖြစ်စရာ မရှိဘူးလို့ထင်ပါတယ်၊ တီဗွီနဲ့အောက်စက်ကိုလည်း အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲထားပေးပါတယ်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာတော့ လေအေးစက်၊ လေပူစက်တပ်ပေးထားပါတယ်၊ ခြင်ဇကာလည်းရှိတာ ကိုသန့်ဇင်အမြင်ပါပဲ ”

“ ပြည်စုံပါတယ်ကိုနန္ဒ ”

“ အိပ်ခန်းနဲ့အိမ်သာရေချိုးခန်းကိုတွဲရက်ထားမပေးနိုင်တဲ့အတွက် ဧည့်သည်တွေကိုကျွန်တော်အားနာမိပါတယ်၊ တည်းခိုခန်းကို အဆင်ပြေပြေဆောက်ဖို့ကလည်း အမြဲဧည့်သည်မပြည်၊ ဝင်ငွေက လိုက်မလာတော့လည်း အခက်သားဗျ၊ ပြီးတော့... ပြီးတော့ ... ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

တည်းခိုခန်းကိုပြင်ဖို့ ဒေစီမြိုင်က ခွင့်မပြုဘူး၊ အားမပေးဘူးဆိုတာကိုတော့ ထည့်ပြောလို့မဖြစ်ပေ။ အိမ်ထဲမှာဒေစီမြိုင်ရှိနေတာကိုလူသိခံလို့မဖြစ်။ အို- အိမ်ထဲမှာသာမဟုတ်ပါ။ ဒီလောကတစ်ခုလုံးမှာ ဒေစီမြိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ရှိမှမရှိတော့တာပဲ။ လူတိုင်းက ဒီလိုပဲမှတ်ယူထားကြတာပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ လူတွေအမြင်မှာဒေစီမြိုင် သေပြီ။ သေတာမှသုံးနှစ်တောင်ကြာပြီလေ။ မဖြစ်ဖူး၊ မဖြစ်ဖူး၊ အိမ်ထဲမှာ ဒေစီမြိုင်ပြန်ရောက်နေတာကို ဘယ်သူမှသိလို့မဖြစ်ဖူး။

အမျိုးသမီးက ကိုနန္ဒစကားဆက်ဖို့ခက်နေသည်ကိုရိပ်မိကာ အလိုက်သိစွာဖြင့် စကားလမ်းကြောင်းကို လွဲပေးလိုက်သည်။

“ ကိုနန္ဒရဲ့တည်းခိုခန်းလေးက ခုအတိုင်းလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့အဆင်ပြေသားပဲ၊ တည်းခိုခန်းနာမည်လေးနဲ့လည်း လိုက်တယ်၊ Hill View ဆိုတော့ တောင်တန်းရှုခင်းပေါ့နော်၊ မနက်လင်းမှ ရှုခင်းတွေ သေချာကြည့်ရဦးမယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ အားလုံးပြည့်စုံရင် ကျွန်တော်ကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်မကြီးမှာအိပ်ပါတယ်၊ တခါးမကြီးကို အပြင်ကစေ့ပိတ်ခဲ့ပါမယ်၊ အပြင်ကနေ သော့မရှိပဲ တခါးဖွင့်မရပေမယ့် ကိုသန့်ဇင်တို့အပြင်ထွက်ချင်ရင်တော့ ဖွင့်ထွက်လို့ရပါတယ်၊ ဂျာသီဥတုကသိပ်အေးနေတော့ ထွက်ဖို့မလိုတော့ဘူးထင်ပါရဲ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ညစာကိုကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာစားခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကားကိုတော့အပြင်စိတ်ချရမယ်ထင်ပါရဲ့ ”

“ စိတ်ချရပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဝင်းတခါးကိုကျွန်တော်သေချာပိတ်ခဲ့မှာပါ။ မနက်ကျရင် အလုပ်သမားလင်မယား လာပြီး ဘရိတ်ဖတ်ပြင်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ ဂွတ်နိုက်ပါ ”

“ ဂွတ်နိုက်ကိုနန္ဒ ”

သူတို့လင်မယားကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကိုနန္ဒ အခန်းရှေ့မှလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကိုသန့်ဇင်က အခန်းတခါးကိုစေ့ကာ ခလုတ်ကိုနှိပ်၍ ပိတ်လိုက်၏။

ကိုနန္ဒလှေကားမှဆင်းသွားသည်၊ ခြေသံပျောက်သွားသည်၊ အခါ မြေမြစိမ်းကပြောလိုက်သည်။

“ ကိုနန္ဒဟာ သိပ်ချောတဲ့လူပဲနော်ကို ”

“ အင်း-ဟုတ်တယ်၊ ချောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိန်းမမဆန်ဘူးလား၊ မိန်းမတစ်ယောက်ချောပုံမျိုးကြီးပဲ ”

“ မိန်းမချောချောတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကိုရဲ့ ”

“ စိမ်းကတော့ကွာ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားရှေ့မှာ တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ချောကြောင်းချီးမွန်းနေပြန်ပြီဟေ့ ”

မြေမြစိမ်းက အိတ်ထဲမှအဝတ်အစားများကိုထုတ်၍ ဘီရိုလေးထဲထည့်နေရာမှ ကိုသန့်ဇင်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ စိမ်းက အဲဒီသဘောမျိုးပြောတာမဟုတ်ဖူးကို၊ စိမ်း စိတ်ထဲမှာ ကိုနုနုကိုဘယ်လိုမှစိတ်မတိမ်းညွတ်မိဘူးသိလား၊ ကို ပြောသလိုပဲ သူဟာ လှပေမယ်မိန်းမဆန်တဲ့အလှမျိုး၊ သူဟာ မိန်းကလေးတွေကိုဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ပုံပေါ်ဘူးကို၊ ဘယ်လိုပြော ရမလဲ၊ ဟို...”

“ စိမ်းပြောချင်တာကိုသိပါတယ်ကွာ၊ **Sexcy**ဆက်ဆီ မဖြစ်ဖူးလို့ပြောချင်တာမဟုတ်လား၊ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ကြည့်ရ တာတစ်မျိုးပဲ၊ သူ့မျက်လုံးတွေကိုစိမ်းသတိထားလိုက်မိသလား”

ထိုစဉ် အခန်းခေါင်းလောင်းနှိပ်သံမြည်လာသည်။

ကိုသန့်ဇင်က အံ့အားသင့်စွာ ကုတင်ပေါ်လှဲနေရာမှ ထ၍ အခန်းတခါးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ ဘယ်သူများပါလိမ့် ”

တခါးပွင့်သွားသည့်အခါ ဓာတ်ဗူးတစ်လုံးကိုင်၍ရပ်နေ သောကိုနုနုကို တခါးဝ၌တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ရေနှေးပို့ပေးဖို့မေ့သွားလို့၊ ရေနှေးအဖြူပါ၊ လဖက် ခြောက်ခပ်သောက်ချင်ရင် လဖက်ခြောက်ဗူး စားပွဲပေါ်မှာတင် ထားပါတယ် ”

“ ကျေးဇူးပဲကိုနုနု ”

“ ဒါကကော်ဖီမစ်ထုတ်တွေ၊ ကော်ဖီသောက်ချင်ရင်လဲ အဆင်ပြေအောင်လာပို့တာပါ၊ ကော်ဖီအတွက်သတ်သတ်ရှင်းစ ရာမလိုပါဘူး၊ ဆားဗစ်ထဲမှာပါပြီးသားပါ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကျေးဇူးပါပဲကိုနန္ဒရယ်၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်ပြည်စုံ ပါပြီ၊ ကိုနန္ဒနားချင်နားပါတော့ ”

ကိုသန့်ဇင်စကားကို အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ပေါက်သွားကာ ကိုနန္ဒမျက်နှာ၌ ရှက်သွေးဖြင့်ရဲသွားလေ၏။

“ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်လာနှောက်ယှက်တာမျိုးမဟုတ် ပါဘူး၊ ကော်ဖီထုတ်ပေးဖို့ကျန်လို့လာပေးတာပါ ”

“ ဟာ-ကိုနန္ဒ၊ ကျွန်တော်က သဘောရိုးနဲ့ပြောတာပါ ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက်ပင်ပန်းနေမစိုးလို့ နားဖို့ပြောတာပါ”

ကိုနန္ဒသည် ဘာစကားမှမပြောတော့ပဲ အခန်းရှေ့မှလွဲ ထွက်သွားလေသည်။

ကိုသန့်ဇင် အခန်းတခါးပြန်ပိတ်ပြီးသည့်အခါ လင်မ ယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ် လိုက်မိကြသည်။

“ ကိုယ်က သဘောရိုးနဲ့ပြောတာကို သူက အဓိပ္ပါယ် တစ်မျိုးပေါက်သွားတာကွ၊ ကိုတို့ကိုလာမနှောက်ယှက်နဲ့လို့ပြော လိုက်သလိုဖြစ်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့ ”

“ ကြည့်ရတာ ကိုနန္ဒဟာတော်တော်ရိုးပုံရတယ်၊ ရှက် သွားလိုက်တာမျက်နှာကြီးကိုနီနေတာပဲ၊လူပျိုကြီးထင်ပါရဲ့ကိုရယ်”

မြမြစိမ်းက ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဟေးလ်ဗျူးအင်း၏ အောက်ထပ်တခါးပေါက်များအား လုံးကို ပိတ်ပြီး၍ အပြင်သို့ထွက်လိုက်ချိန်တွင် ကိုနန္ဒက ညော် ခန်းနံရံမှ တိုင်ကပ်နာရီဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ညနာရီ ဆယ်မိနစ်ရှိပေပြီ။

သူသည် အောက်ထပ်တခါးမကြီးကို အတွင်းမှတခါးဘု ကို နှိပ်ကာပိတ်လိုက်၏။ တခါးသောအိမ်မှာ အပြင်မှဝင်ချင် လျှင် သော့ရှိမှသော့နှင့်ဖွင့်ဝင်နိုင်ပြီး... အတွင်းမှလူကတော့ အလွယ်တကူဖွင့်ထွက်နိုင်သည်တခါးသော့မျိုးဖြစ်ပါ၏။

ကိုနန္ဒက သူ့အလုပ်သမား **ကိုဝင်းဖေနှင့်မသင်းကြည်** ကိုတခါးမကြီးသော့တစ်စုံ ပေးထားပေသည်။ ကိုဝင်းဖေနှင့်မ သင်းကြည် အလုပ်ဝင်ရန် မနက်၆နာရီလာလျှင် သူတို့ကိုပေး ထားသောသော့တစ်စုံနှင့်ဖွင့်ဝင်စေသည်။

ကိုနန္ဒသည် ကိုဝင်းဖေတို့လင်မယားကို အိမ်မကြီးပေါ် သို့အတက်မခံပါ။ အိမ်မကြီးထဲသို့လည်းမည်သည်အခါမှမခေါ် ပါ။ အလုပ်သမားလင်မယားကိုသာမဟုတ်၊ ဤအိမ်သို့ ဒေစီ မြိုင်ပြန်ရောက်ပြီးချိန်မှစ၍ မည်သူ့ကိုမှအိမ်မကြီးထဲသို့ အဝင် မခံတော့ချေ။ ကိုနန္ဒထံသို့ သီးသန့်လာသောညော်သည်ဟူ၍ လည်းမရှိ၊ ရှိလျှင်လည်း ကိုနန္ဒက တည်းခိုခန်းညော်ခန်း၌ပင် ညော်ခံပေသည်။

ဘယ်ညော်သည်ကိုမှ အိမ်မကြီးထဲ ပေးဝင်လို့မဖြစ်ပါ။ အိမ်ထဲတွင် ဒေစီမြိုင်ရှိနေသည်ကို လူသိခံလို့မဖြစ်၊ ဘယ်နည်း

ဆောင်း လု လင်

နဲ့မှမဖြစ်။ ထို့ကြောင့် အအိပ်ကြီးသောကိနုနုသည် သူ့အိပ်
ရာမှမနိုးမီ ကိုဝင်းဖေနှင့်မသင်းကြည် အိမ်ပေါ်တက်လာကာ
သော့တောင်းမည်စိုးသဖြင့် သော့မိတ္တူတစ်စုံကို ပေးထားခြင်း
ဖြစ်ပါ၏။

ကိနုနုသည် တည်းခိုခန်းနောက်ဖက်မှတောင်ကုန်းလေး
အတိုင်း အိမ်မကြီးဆီသို့တက်ခဲ့လေသည်။

တည်းခိုခန်းသည် တောင်ကုန်းအောက်ခြေတွင်နှစ်ထပ်
တိုက်ကလေးအဖြစ် တည်ရှိကာ... တည်းခိုခန်းနောက်ဖက်တွင်
တော့ တောင်ကုန်းမြင့်တစ်ခုရှိပါ၏။ တောင်ကုန်းသည်တည်းခို
ခန်းအမိုးထက်ပင် ပို၍မြင့်မားသောအနေအထားရှိပြီး ကိနုနုနေ
ထိုင်သောအိမ်ကြီးမှာ တောင်ကုန်းပေါ်၌တည်ရှိလေသည်။

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်း လာလျှင် တောင်ကုန်း
ပေါ်မှ ညိုမောင်းသော နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးကို ဦးစွာ မြင်ရ
မည် ဖြစ်ပေ၏။

ကိနုနုသည် တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှော့အတိုင်းဆောက်
လုပ်ထားသည့် အုတ်လှေကားမှတစ်ဆင့် တောင်ကုန်းပေါ်သို့
တက်လာလေသည်။ လှေကားမှာ မတ်စောက်သောကြောင့်
နဘေးမှသံလက်ရမ်းများကိုအားပြု၍တက်ရလေသည်။

လှေကားအပေါ်ထိပ်သို့ရောက်သည့်အခါ ကိနုနု အ
တော်မောနေပေပြီ။ ကိနုနုက မော့ဟိုက်မှုပြေသည်ထိ လှေ
ကားထိပ်၌ရပ်နေလိုက်သည်။ ရပ်ရင်းမှ သူ၏အိမ်အိုကြီးဆီသို့

ဆောင်း လု လင်

မော်၍ ကြည်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးကား ရှေးဟောင်းနှစ်ထပ်
 တိုက်အိမ်ကြီးဖြစ်ပေ၏။ ကိုနန္ဒ၏ အဘိုး၊အဘွားများလက်ထက်
 ကတည်းက ဆောက်လုပ်ခဲ့သောအိမ်ကြီး၊ တစ်ထပ်နှင့်တစ်ထပ်
 အမြင့်ကျယ်စွာဆောက်လုပ်ထားသည့် ရှေးလက်ရာနှစ်ထပ်တိုက်
 အိမ်ကြီးဖြစ်ကာ မြင့်မားလှပေသည်။ အိမ်၏အမိုးကို ကွန်က
 ရစ်ဖြင့်ပြင်ညီဆောက်လုပ်ထားကာ အမိုးပြန်ပေါ်တက်၍ ပတ်
 ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကိုတဝကြီးငေးမောကြည့်ရှုနိုင်ပေသည်။ ကို
 နန္ဒငယ်စဉ်ကတော့ အိမ်အမိုးပြန်ပေါ်သို့တက်၍ ဆော့ကစား
 နေကျပြစ်ပါ၏။ အိမ်အမိုးပေါ်မှ စီးမိုးကြည်ရသည် ရှုခင်းမှာ
 သာယာရှုမောဖွယ်ကောင်းလှလေသည်။

ကိုနန္ဒ၏အမိုးဖြစ်သူသည် သူ့လက်ထက်ကတည်းကပင်
 အိမ်ကြီးအား အပန်းဖြေစခန်းအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ရန် ရည်ရွယ်၍
 ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ခေတ်ကာလ အခြေအနေ
 အရ ဟိုတယ်ဖွင့်လှစ်ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ချေ။ ကိုနန္ဒ လက်ထက်
 ဂျောက်မှသာ ဟိုတယ်ကိုဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အခါ
 တွင်တော့ အဘိုးစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်ပုံစံအတိုင်း မဟုတ်တော့
 ချေ။ လက်ရာရှေးကျသွားပြီဖြစ်သည့် အိမ်အိုကြီးကို သည်တိုင်း
 ထားလိုက်သည်။

ကိုနန္ဒက အမေနှင့်တိုင်ပင်ပြီး အိမ်ရှေ့တောင်ကုန်း
 အောက်ခြေတွင် နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးဆောက်လုပ်ကာ တည်း
 ခိုခန်းအဖြစ်သာ ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့ပါ၏။ ဆယ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီ။ ယခု

ဆောင်း လု လင်

တော့ ခေတ်မီပုံစံဆိုပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ နှစ်ထပ်တိုက်က လေးသည်ပင် ခေတ်မီတော့၊ ဟိုတယ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး တည်းခို ဆောင်နှင့် အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း တွဲထားမပေးနိုင်ခြင်းမှာ အဆင်နိမ့်ရာကျပါသည်။

အိမ်ကြီးကားအမှောင်ထုထဲ၌ တိတ်ဆိတ်စွာနှင့်မဲ့မှောင် စွာရပ်တည်နေပေ၏။ မှောင်ရီပျိုးနေပြီဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထဲ ၌လျှပ်စစ်မီးများဖွင့်ထားရသေးချေ။ ကိုနန္ဒာရောက်မှ မီးများ ဖွင့်ရပေမည်။ ဒေစီမြိုင်ကတော့ မီးကိုဖွင့်မည်မဟုတ်ပါ။ ဘယ် ဖွင့်လိမ့်မလဲ၊ ဒေစီမြိုင်သည် အမှောင်ကြိုက်သောမိန်းမဖြစ် သည်။ ပြီးတော့ သူက ဖုတ်ကောင်မလေ၊ သင်္ချိုင်းကနေ ဖုတ် ဝင်ပြီးပြန်ထလာတဲ့ ဖုတ်ကောင်မဆိုတော့ သူမအတွက် အ လင်းရောင်မလို။

ကိုနန္ဒာသည်အိမ်ကြီးဆီသို့မော်ကြည့်ရင်းမှ ကောင်းကင် တွင် မိုးသားတိမ်လိပ်များဖြင့် မှိုင်းညှို့နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ လေသည်။ သည်ညတော့ မိုးရွာလိမ့်မည်ထင်သည်။ ကိုနန္ဒာ ခေါင်းပြန်မငုံ့မိမှာပင် လျှပ်စီးတစ်ချက်က ဝင်းကနဲလက်လိုက် လေသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်မိုးချိမ်းသံကလည်း တွဲရက်ပါလာ လေ၏။

ကိုနန္ဒာသည်အိမ်ကြီးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့ လေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

မိုးသည် ညကိုးနာရီခန့်တွင်စ၍ရွာလေသည်။
 ကိုနန္ဒသည် ထုံးစံအတိုင်းမအိပ်သေးချေ။ မအိပ်မိ
 ဧည့်ခန်းထဲ၌ထိုင်ကာ တီဗွီကြည့်နေပေသည်။ အမှန်တော့ သူ
 သည် သက်ဆိုင်ရာ ရုပ်သံလွှင့်ဌာနများမှ ထုတ်လွှင့်ပေးသည့်
 တီဗွီအစီအစဉ်များကို ကြည့်ရှုနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဗွီဒီယိုတိတ်ခွေ
 တစ်ခုထိုးကာ ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ကြည့်ရှုနေခြင်းသာဖြစ်ပါ
 ၏။

ကိုနန္ဒသည် အိမ်ထဲတွင်အနှောက်အယှက်ကင်းစွာ ဗီဒီ
 ယိုကားကို ကြည့်ရှုနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း စိတ်မလုံလဲစွာဖြင့်
 ဘေးဘီသို့မကြာမကြာ လှည့်ကြည့်ဖြစ်လေသည်။ သူစိတ်မလုံ
 မည်ဆိုလည်း မလုံစရာပင်ဖြစ်လေသည်။ သူကြည့်နေသောဗီဒီ
 ယိုဇာတ်ကားမှာ အများတကာနှင့်အတူကြည့်ဝံ့စရာမရှိသည်ကား
 မျိုးဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားအပြာဇာတ်ကားတစ်ကား ဖြစ်ပါသည်။
 သူတွင် ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်သိမ်းဆည်းဝယ်ယူထားသောထိုဇာတ်ကား
 မျိုးမြောက်များစွာရှိလေသည်။ သူသည် အပြာဗီဒီယိုတိတ်ခွေ
 များကို မိခံသေတ္တာထဲ၌သော့ခတ်ကာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့လေ

ဆောင်း လု လင်

၏။ သော့ကိုသွေးကြားမှမချခဲ့ချေ။ အပြာတိတ်ခွေများရှိသည်
ကို ဒေစီမြိုင်သိသွားမှာ စိုးရိမ်သည်အတွက်ဖြစ်လေသည်။ သို့
သော် ဒေစီမြိုင်က ကိုနန္ဒလုပ်သမျှ၊ လှုပ်ရှားသမျှကို သိပြီးဖြစ်
လေ၏။ သူမကား မိန်းမလည်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

မိုးသည်တစတစပို၍သည်းလာလေသည်။

မိုးပေါက်များ၏ အိမ်နံရံများသို့ တိုးခတ်ထိမှန်သံများက
သံစဉ်ညီညီနှင့် ပေါ်ထွက်နေပေသည်။ တပေါက်ပေါက်နှင့်မိုး
ပေါက်ထိမှန်သံသည်စည်းချက်ညီညီပေါ်ထွက်နေပေ၏။

ခြေသံ။

မိုးစက်ထိသံများကား ခြေသံနှင့်တူလှပေ၏။ ဒေစီမြိုင်
၏ခြေသံ။ ဒေစီမြိုင် သူ့အခန်းထဲမှ ထလာကာ သူ့ဆီလမ်း
လျှောက်လာသည်အခါတိုင်းတွင်လည်း သူမ၏ခြေသံသည် မိုး
စက်ကျသံကဲ့သို့ပင် ပြေးလေးစွာ၊ စည်းချက်ညီစွာ၊ လေးတွဲစွာ
ပေါ်ထွက်လာမြဲဖြစ်ပါသည်။

ကိုနန္ဒက စိတ်မလုံလဲစွာ အခန်းဝသို့လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။ ဒေစီမြိုင်များ ထလာလေမလား။ သင်္ချိုင်းကုန်းမှဖုတ်ဝင်
ပြီးထပြန်လာသည် အလောင်းကောင်မ ဒေစီမြိုင်၏ စိတ်များ
သည် ယခုလိုမိုးရွာသည်ညများတွင်ဖောက်ပြန်လေ့ရှိမြဲဖြစ်သည်

မိုးသံ၊ မိုးစက်ထိမှန်သံ၊ **ဖျောက်-ဖျောက်-ဖျောက်-
ဖျောက်**။ မိုးသံနှင့်ရောယှက်ကာ တစ်ဖက်ခန်းဆီမှ ထွက်ပေါ်
လာသောအသံ၊ ခြေသံ၊ **ရှုပ်-ရှုပ်-ရှုပ်-ရှုပ်**။

ဆောင်း လု လင်

လာနေပြီ။ ဒေစီမြိုင်လာနေပြီ။ ဖုတ်ကောင်မသည် ည အချိန်နှင့် မိုးမှောင်ကျခြင်းတို့ပေါင်းစပ်ထားသည့် ကာလဝယ် အားအင်များ ပြည့်တင်းလာလေပြီထင်၏။ ဖုတ်မ၏ခြေသံက ယခင်အခါများထက်ပို၍သွက်နေသည်။ ပို၍မြန်နေသည်။

မလာပါနဲ့၊ မလာပါနဲ့၊ ဒေစီမြိုင်၊ မင်း ငါ့ဆီမလာပါနဲ့၊ ဒီလိုညမျိုးမှာ မင်း ထမလာပါနဲ့ကွယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ် ဒေစီမြိုင်ရေ။

ကိုနန္ဒ၏ ဆုတောင်းကမပြည်ချေ။ ဒေစီမြိုင်၏ခြေသံသည်အခန်းဝမှတစ်ဆင့် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လာလေ၏။ ကိုနန္ဒသည် မော်မကြည်ပဲနှင့်သိနေသည်။ လာနေပြီ၊ ဒေစီမြိုင် ဖုတ်ကောင်မလာနေပြီ။ ကိုနန္ဒမော်မကြည်ဝံ့ချေ၊ ကားတိုက်ခံထားရလို့မျက်နှာမှာ အမာရွတ်ထင်နေတဲ့အလောင်းကြီး၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီး၊ ဒေစီမြိုင်၏သရဲသဘက်လို မျက်နှာကြီးကို ကိုနန္ဒမကြည့်ချင်ပါ၊ မမြင်ရဲပါ။

ဒေစီမြိုင်ကတော့ တရွေ့ရွေ့နှင့်သူ့ဂိုဏ်းသို့ လှမ်းလာခဲ့လေပြီ။ လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်ရာ အိမ်အတွင်းဖက်အထိ အလင်းရောင်က လက်သွားလေသည်။ မိုးချိမ်းသံသည်လည်း မြေသားများတုန်လှုပ်သွားသည်ထိထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ကိုနန္ဒသည်လက်ထဲမှ ရမုတ်ကွန်ထရိုးဖြင့် တီဗွီစက်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်သည်။ သူ မော်မကြည့်ရဲပါ။ သူခေါင်းငုံ့၍ထားသည်။ ဇက်များခိုင်လာသည်ထိ ခေါင်းကိုမလှုပ်ပဲငြိမ်နေမိသည်။

ဆောင်း လု လင်

ဒေစီမြိုင်က သူ့ရှေ့တွင်ရပ်လိုက်လေသည်။ ဒေစီမြိုင်
ရောက်နေပြီ၊ ဖုတ်ကောင်မက ဒုက္ခပေးတော့မယ်၊ ငါ့ကို- ဒါမှ
မဟုတ်ရင်တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးတော့မယ်။

ကိုနန္ဒသည် ဖော်မကြည်ပဲနှင့် ဒေစီမြိုင်သူ့ရှေ့တွင်ရပ်
လိုက်သည်ကိုသိနေ၏။

“ နန္ဒ ”

ကြည်စမ်း၊ ဘယ်လောက်မိုက်ရိုင်းလိုက်သလဲ၊ ကိုယ့်
လင်သားကို ခေါ်လိုက်ပုံကိုက နန္ဒ-တဲ၊ ဒီလိုပါပဲ၊ ဒီကောင်မ
ဟာ မသေခင်ကတည်းက မိုက်ရိုင်းလာတဲ့မိန်းမ။ အရိုင်းမ။
သေပြီး ဖုတ်ကောင်ဖြစ်နေမှတော့ ပိုပြီးမိုက်ရိုင်းပြီပေါ့။

“ ညနေက ဝင်လာတာ ဘယ်ကဉ္ဇည်သည်တွေလဲ ”

ကိုနန္ဒပြန်မပြော။ ဉ္ဇည်သည်တွေဟာ ငယ်ရွယ်သူစုံတွဲဆို
တာကို ဒေစီမြိုင်သိလို့မဖြစ်၊ သိလျှင် ဉ္ဇည်သည်မိန်းကလေး၏
ကံကြမ္မာသည်ဆိုးရွာသွားနိုင်သည်။

“ နယ်လှည့်အရောင်းကိုယ်စားလှယ် အဘိုးကြီးတစ်
ယောက်ပါ ”

“ ဟေ့-နန္ဒ ”

ဒေစီမြိုင်၏ကြိုး၍အော်လိုက်သံကြောင့် ကိုနန္ဒကိုယ်မှာ
ဆတ်ကနဲတုန်သွားလေသည်။

“ နန္ဒ၊ နင်ငါ့ကိုလိမ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊ ငါမြင်ပြီးပြီဟဲ့၊
ဉ္ဇည်သည်ဟာ ငယ်ငယ်ချောချောကောင်မလေး၊ ဟီ-ဟီ-ဟီ ”

ဆောင်း လု လင်

ဒေစီမြိုင်က မသဒီစရာကောင်းသည်အသံကြီးဖြင့်ရယ်
မောနေလေသည်။ သူမ၏ရယ်မောသံသည် မိုးသံနှင့်ရောနှော
သွားလေသည်။

“ နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ ဒေစီမြိုင်၊ ငါ့ညှော်သည်တွေကို
မနှောက်ယှက်ပါနဲ့၊ ဒုက္ခပေးပါနဲ့ဟာ ”

ကိုနန္ဒ၏ တားမြစ်သံတွင် တောင်းပန်သည်လေသံပါ
တွဲ၍ ပါနေလေ၏။

“ ငါ သွေးဆာလှပြီနန္ဒရဲ့၊ သွေး- သွေး- ငါ သွေး
ကိုမြင်ရမှဖြစ်မယ် ”

“ ဒေစီ၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ် ”

“ အို- နေစမ်း၊ အလကားကောင်၊ အဖြစ်မရှိတဲ့
ကောင်၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီးအလကားကောင်၊ ဟဲ့-နန္ဒ၊ အားအား
ရှိနိုင်ကတော့ ဟိုကားတွေကြည့်ပြီး စိတ်ဖြေနေတာမဟုတ်လား
ဟဲ့၊ ငါကလည်း ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ငါ့စိတ်ဖြေသိမ်မွှေကိုရှာရမယ်၊
သိလား ”

ကိုနန္ဒက ဒေစီမြိုင်ကိုဆတ်ကနဲမော်ကြည့်လိုက်သည်။

သရဲမျက်နှာကြီး၊ အမာရွတ်ကြီးကန့်လန့်ဖြတ်ထင်းနေ
သည်မျက်နှာကြီးသည်အရေခွံများရှုံ့တွနေသည်။ နှုတ်ခမ်းသား
များတွန့်ရှို့နေကာ သွားများက အပွေးသားပေါ်နေ၏။ ဒေစီ
မြိုင်၊ သိပ်လှခဲ့တဲ့မိန်းမ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝက မန္တလေး
တက္ကသိုလ်ရဲ့အလှဘုရင်မ ကွင်း-တစ်ယောက်ဆိုတာကို ဘယ်သူ

ဆောင်း လူ လင်

က ယုံဦးမှာလဲ၊ သင်္ချိုင်းကပြန်ထလာမှ သူမ၏အလှအပများ သည် တစတစ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားခဲ့လေပြီ။ အခုလို သရဲမျက်နှာကြီးနဲ့ လူတောထဲပြန်ဝင်လို့မဖြစ်တော့၊ အိမ်တွင်း ပုန်းကာ ဇာတ်မြုပ်ထားရတဲ့ဘဝကို ရောက်နေလေပြီ။

တကယ်တန်းကျတော့ အများအမြင်မှာဒေစီမြိုင်ဆိုတာ သေသွားပြီမဟုတ်လား၊ ကားမှောက်လို့ သေသွားပြီလို့ အများက ထင်မြင်နေကြတာမဟုတ်လား၊ မသေသေးမှန်းသိလို့ သင်္ချိုင်းက သူ့အလောင်းကြီးကိုပြန်ဖော်ပြီး အိမ်ခေါ်ထားခဲ့တာ ကို ဘယ်သူမှမသိ။ ဒေစီမြိုင်ဒီအိမ်ကြီးထဲပြန်ရောက်နေတာကို ဘယ်သူဆို ဘယ်သူမှမသိ။

“ ငါ ဒီဘဝရောက်ရတာ နင့်ကြောင့်ဟဲ့ နန္ဒ၊ သိရဲ့ လား၊ နင့်ကြောင့် ငါ ဒီလိုဘဝမျိုးဖြစ်ရတာ၊ နင်ယောက်ျား မပီသလို့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မိန်းမလျာရဲ့ ”

“ ငါ့ကိုဒီလိုမပြောနဲ့ ”

သူ၏အားနည်းချက်ကို ထိပါးခံလိုက်ရ၍ ကိုနန္ဒကလွတ် ကနဲပြန်အော်လိုက်သည်။

“ ဟွန်း-မိန်းမလျာ၊ ယောက်ျားမပီသတဲ့အကောင်၊ အ ဖြစ်မရှိတဲ့ကောင်၊ အချောက် ”

“ တော်-တော်တော့ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ငါ့လက်တွေ့ယားလာပြီ၊ သိရဲ့လား၊ ငါသွေးဆာလာပြီ၊ ငါသွေးကိုမြင်ရမှဖြစ်တော့မယ်၊ သွားမယ်၊ သွားမယ်၊ ငါသွားမယ် ”

“ မသွားနဲ့၊ မသွားပါနဲ့ဒေစီ၊ ဒေစီရယ် ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ နင်အောက်ကိုမဆင်းပါနဲ့၊ ဟိုကိုမသွားပါနဲ့ ”

နောက်ဆုံးတော့ ကိုနန္ဒကပင်တောင်းပန်ရသည်။

“ မရတော့ဘူး၊ မရတော့ဘူး၊ မိုးတွေကလည်းသည်းနေပြီ၊ ညကလည်း မှောင်နေလိုက်တာ ပိန်းပိတ်နေတာပဲ၊ ဒါအခွင့်အရေးပဲ၊ သဘာဝတရားက ငါ့အတွက် ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ၊ ဟီ- ဟီ- သွားမယ်၊ သွားမယ်၊ ကောင်မလေးဆီသွားမယ်၊ သွေး-သွေး- သွေးကိုမြင်ရမှဖြစ်မယ်ဟဲ့ ”

“ ဒေစီမြိုင်- ဒေစီမြိုင် ”

ဒေစီမြိုင်သည် တားမရတော့ပါ၊ မိစ္ဆာမကိုတားလို့မရတော့ပါ။

ဖုတ်ဝင်နေသော ဒေစီမြိုင်အလောင်းကောင်မ သည် လျင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာပင် ဧည့်ခန်းထဲမှပြေးထွက်သွားလေ၏။

သူမသည် ဝတ်ရုံနီကြီးကို သွား၍ထုတ်ယူဝတ်ဆင်ခြင်း ဖြစ်လေမည်။ **ဝတ်ရုံနီ**၊ ဝတ်ရုံနီသည် သူမ၏အဆင်တန်ဆာ၊ ဝတ်ရုံနီသည်သူမကိုလုံခြုံမှုပေးသောအရာဟု သူမကယူဆထားသောအရာ။ ခြေသလုံးထိတိုင် ရှည်လျားသော သက္ကလပ်အနီရောင်ဝတ်ရုံကြီး၊ ဝတ်ရုံနီကို ဝတ်ဆင်လိုက်လျှင် သူမ၌အချင်း

ဆောင်း လု လင်

သွေးတွေထကြွလာစမြဲ၊ ရဲရင့်သွက်လက်လာစမြဲ၊ သူမလိုလား
သောသွေးကိုရှာဖွေရယူမြဲ။ သည်လိုနှင့် ကိုနန္ဒသည် ကောင်မ
လေး၏အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ရပြီ။

ကောင်မလေး၏အလောင်း။ ပြီးတော့- အသက်မဝင်
သေးတဲ့ သန္ဓေသားကလေး။ အလောင်းနှစ်လောင်းသည် အိမ်
နောက်ဖေးမှ နွံအိုင်ထဲတွင်ရှိလေသည်။ အလို- သူဟာ ဒေစီ
မြိုင်သတ်ဖြတ်မည် လူဘယ်နှယောက်ကို ဖျောက်ဖျက်ပေးနေ
ရဦးမှာပါလိမ့်။ တောင်းပန်ပါရဲ့ဒေစီရယ်၊ နင်ငါ့ကိုဒုက္ခပေးပါ
နဲ့တော့၊ ဒါ လူသတ်မှုဟဲ့၊ ရာဇဝတ်မှု၊ ဒါ ဘယ်လောက်
အပြစ်ကြီးတယ်ဆိုတာနင်သိရဲ့လား။ ဒေစီမြိုင်သည် လူသာမန်
တစ်ယောက်လို ဒါတွေကိုနားလည်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သူမ
က လူမဟုတ်တော့၊ ရူးနေတဲ့မိန်းမ၊ သွေးဆာနေတဲ့မိန်းမ၊
မိစ္ဆာမ၊ ဖုတ်ကောင်မ၊ မကောင်းဆိုးဝါးမ။

ကိုနန္ဒသည် ထိုင်နေသောကုလားထိုင်ပေါ်မှထလိုက်
သည်။ သူသည်ရုတ်တရက်ထလိုမရ၊ သူ့ဒူးတွေတုန်နေသည်။
သူ့ခြေတွေ ခိုင်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ကိုနန္ဒ၏ခန္ဓာ
ကိုယ်သည် ရေခဲတစ်တုံးသဖွယ် အေးခဲနေလေသည်။

သူက မနည်းအားတင်းကာ ထိုင်ရာမှထခဲ့ရလေသည်။
ကိုနန္ဒက ဒေစီမြိုင်အခန်းထိအောင်လိုက်လာခဲ့လိုက်
သည်။ အခန်းထဲသို့ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဟော- မိစ္ဆာမ
သည် လူသတ်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်နေပါပြီကော။ ဒေစီမြိုင်ကဘီ

ဆောင်း လု လင်

ရိုထဲမှ သက္ကလတ်ဝတ်ရုံရှည်ကိုဆွဲထုတ်ကာ သူမကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်နေသည်ကိုမြင်နေရသည်။ ထို့နောက် သူမက လက် အိပ်ရှည်ကြီးတစ်စုံ စွပ်လိုက်ပြန်သည်ကို ကိုနန္ဒမြင်နေရသည်။ ဒေစီမြိုင်သည် ဘီရိုအံဆွဲကိုဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြန်သည်။ သူမလက်ထဲတွင် ငွေရိုးတပ် ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းပါလာသည်ကို ကိုနန္ဒမြင်နေရပြန်၏။

“ တီ-တီ-တီ-တီ ”

သူမက ဓားမြှောင်ကို ဓားအိမ်အတွင်းမှချွတ်ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ကောင်မလေး၏သွေးကိုသောက်ထား သောဓားမြှောင်။ ကောင်မလေးသည် ထိုဓားမြှောင်လက်ချက် ဖြင့်လည်ပင်းကြီးပြတ်ကာ... ။ ကိုနန္ဒဆက်မတွေးရဲတော့၊ နွဲ့ အိုင်ထဲသို့ သူပစ်ချခဲ့ရသည်။ ကောင်မလေး၏ အလောင်းကို မျက်စိထဲမှာမြင်လာသည်။

ဒေစီမြိုင်က ဝတ်ရုံနီကြီးကိုဝတ်ကာ၊ လက်အိတ်များကို စွပ်ကာ၊ ဓားမြှောင်ကြီးကိုကိုင်ကာဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်ခွာသွား လေသည်။ အခန်းဝမှရပ်၍ငေးနေသောကိုနန္ဒကိုပင်မမြင်တော့ ချေ။ ဂရုမစိုက်တော့ချေ။

သူသွားပြီ။ သူအောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားပြီ။

သူသွားတော့မယ်။ သူတည်းခိုခန်းထဲကို မလွယ်ပေါက် ကနေဝင်တော့မယ်။ သူလူသတ်တော့မယ်။

ဆောင်း လူ လင်

မလုပ်နဲ့၊ မသွားပါနဲ့ဒေစီ။ ကိုနန္ဒကတားမြစ်နေသော်
လည်း ထိုစကားလုံးများသည် သူ့နှုတ်ဖျားမှထွက်မလာချေ။

မလုပ်ပါနဲ့၊ မသတ်ပါနဲ့၊ မြမြစိမ်းမှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊
မြမြစိမ်းဟာတို့ဧည့်သည်ပါ။ မြမြစိမ်းဟာ တို့ဟိုတယ်ကို လာ
အားပေးတဲ့ဧည့်သည်ပါ။ သူ့မှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ဒေစီ၊ ဒေစီ၊
နင် ပြန်လာခဲ့ပါ။ မသွားပါနဲ့ဒေစီရယ်...

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

တရားနိုးလာချိန်တွင်-- စားပွဲပေါ်တင်ထားသောလက်
ပတ်နာရီလေးကို အိပ်ရင်းမှလှမ်းဆွဲယူပြီးကြည့်လိုက်ရာ ည၁၀
နာရီထိုးနေပြီကို မြမြစိမ်းတွေ့ရလေသည်။

အပြင်မှ မိုးစက်များရွာချနေသည်အသံ၊ ပုရစ်များအ
ဆက်မပြတ်အော်မြည်သံနှင့်ဖားအော်သံများကိုကြားနေရသည်။

ကိုသန့်ဇင်ဖက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လင်တော်မောင်
သည် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်မောကျနေပေ၏။ အိပ်ချင်ပေလိမ့်
မည်။ အိပ်ပါစေလေ။ သူ့ခမျာ မနေ့ကတစ်ညလုံး ရန်ကုန်က
နေ မန္တလေးအရောက် တစ်ယောက်ထဲကားမောင်းလာရသည်။
မြမြစိမ်းက တစ်လှည့်မောင်းမည်ဆိုတာတောင် ပေးမမောင်း၊
အဝေးပြေးလမ်းမကြီးမို့ စိမ်းကိုစိတ်မချဘူးတဲ့လေ။ တမနက်ပဲ
မန္တလေးမှာနားပြီး နေ့လည်ခင်း မန္တလေးကထွက်လာတော့လဲ
ကိုသန့်ဇင်ပဲမောင်းခဲ့ရသည်။ ပင်ပန်းပေမည်၊ အိပ်ချင်ပေမည်။

မြမြစိမ်းက သူ့အပေါ်ခွထားသော ကိုသန့်ဇင်၏ခြေ
ထောက်ကို အသာအယာဖယ်ကာချလိုက်သည်။ ကိုသန့်ဇင်မနိုး
အောင်စောင့်ကိုခွာရင်း ကုတင်ပေါ်မှဖြည်းညှင်းစွာထလိုက်၏။

ကုတင်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီး တခါးပေါက်ကို လှည့်အဖွင့်
တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်ကြီးမှာ ကိုသန့်ဇင်အသံထွက်လာ၍ မြ
မြစိမ်းလန့်သွားလေသည်။

“ ဘယ်လဲစိမ်း ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ လန့်လိုက်တာကိုရယ်၊ အိပ်-အိပ်၊ စိမ်းအိမ်သာသွား
မလို့ပါ ”

“ ကိုလိုက်ခဲ့ရဦးမလား ”

“အိပ်ပါကို၊စိမ်းအပေါ့သွားရုံလေးရယ်၊ သွားရဲပါတယ်”

မြမြစိမ်းကတခါးကိုဖွင့်ကာ အိမ်သာခန်းရှိရာသို့ထွက်ခဲ့
သည်။ အိမ်သာသည်တည်းခိုခန်း၏နောက်ဖက်တွင်ရှိပြီး ရေချိုး
ခန်းကို ကျော်ဖြတ်၍သွားရသည်။ ရေချိုးခန်းမှာတစ်ခန်းထဲဖြစ်
သော်လည်း အိမ်သာကိုတော့ နှစ်ခန်းပြုလုပ်ထားပေသည်။

မြမြစိမ်းက ပထမဆုံးတွေ့ရသည် အိမ်သာခန်းထဲ ဝင်
လိုက်၏။ အိမ်သာမှာအတော်သန့်ရှင်းသပ်ယပ်ပေသည်။ အိမ်
သာကြွေကမုတ်မှာ ထိုင်ရက်ကိစ္စပြီးရသော ဘိုထိုင်အမြင်မို့
ကရိုကထမများလှချေ။

အပေါ့အပါးသွားပြီးနောက် မြမြစိမ်းက ရေဘုံဘိုင်
ခေါင်းကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ကြွေကမုတ်ထဲသို့ရေများစီးကျသံက
ဝေါကနဲထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ထိုရေကျသံကြောင့်ပင် အိမ်သာ
တံခါးကိုအပြင်မှ သော့နှင့်ဖြည်းညှင်းစွာလှည့်ဖွင့်လိုက်သော အ
သံတိုးတိုးလေးကို မကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြမြစိမ်းအိမ်သာကြွေကမုတ်မှထ၍ ထမီကိုပြင်ဝတ်နေ
စဉ်တွင် အိမ်သာတခါးသည် ကျွဲကနဲမြည်ကာပွင့်ဟလာလေ၏။
မြမြစိမ်းအံ့ဩသွားသည်။ အံ့ဩမင်သက်၍မှမဆုံးသေးခင်လက်
ကြီးတစ်ဖက်သည် တခါးနောက်ကွယ်မှ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဆောင်း လု လင်

လက်အိတ်စွပ်ထားသောလက်ကြီး၊ လက်ပိုင်ရှင်၏ အင်္ကျီလက် အစွန်းပိုင်းသည် တခါးနောက်ကွယ်မှပေါ်နေသည်။ အနီရောင် သက္ကလပ်စကိုချုပ်ထားသည့်အင်္ကျီလက်အနားစ။

မြမြစိမ်းက သတိဝင်လာကာ တစ်ခုခုပြောဆိုအော်ဟစ် ရန်ကြံလိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်သာဝင်နေစဉ် တခါးကိုဖွင့်ခြင်းမှာ ရိုးသားသောအပြုအမူ မဟုတ်ချေ။ ပြီး တော့ သည်တည်းခိုခန်းမှာ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်ထဲ တည်းနေတာပဲ။

မြမြစိမ်းအတွေးမဆုံးမီမှာပင် အိမ်သာထဲသို့ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လိုက်သော မျက်နှာကြီးတစ်ခုက ကြောက်မက်ဖွယ်ထွက် ပေါ်လာလေ၏။

မြမြစိမ်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးအော် ဟစ်လိုက်သည်။ အသည်းထဲ နှလုံးထဲ ရင်ခေါင်းထဲမှထွက်လာ သောအသံဖြင့် စူးရှစွာ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

အော်လိုက်သည်ဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းမှာပင် မှားယွင်း နေလောက်ပါသည်။ အော်လိုက်သည်-ဆိုကတည်းက ကိုယ်က အင်အားတစ်စုံတစ်ခု စိုက်ထုတ်ကာ ပြုလုပ်လိုက်သည့်သဘော သက်ရောက်နေလိမ့်မည်။ မြမြစိမ်းသည် ဘာမှ အင်အားစိုက် ထုတ်ပြုလုပ်စရာမလိုပဲ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွား

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

သောစိတ်ကြောင့် အော်သံသည် ရင်ခေါင်းထဲမှ သူ့အလိုလို ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မြမြစိမ်းလန့်မည်ဆိုလည်း လန့်လောက်စရာပင်တည်း။ တခါးနောက်ကွယ်မှ ထွက်ပြုလာသောမျက်နှာကြီးသည် အရေခွံ များရှုံ့တွနေသည်။ အထက်သို့လန်တက်နေသောနှုတ်ခမ်းကြား မှ သွားကျိုးတိုးကျဲတဲများပေါ်ထွက်နေသည်။ မျက်လုံးကြီးသည် နီရဲကာ ပြူးထွက်နေသည်။ နီကြောင်ကြောင်ဆံပင်ဖွာရရာများ သည် မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲကျနေ၏။ ကြောက်စရာမျက်နှာကြီး၊ မကောင်းဆိုးဝါးမျက်နှာကြီး။

မိန်းမသားဖြစ်သော မြမြစိမ်းအဖို့ အသည်းခိုက်အောင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်းလွန်းလှပေ၏။ မြမြစိမ်း၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကြောင့် မကောင်းဆိုးဝါး သတ္တဝါသည် တွန့် သွားသည်။ တုံ့သွားသည်။ မျက်နှာကြီးသည် တခါးနောက်ကွယ် သို့ပြန်ဝင်သွားပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားလေသည်။

မြမြစိမ်းသည် သတိမေ့လုမေ့ခင် အနေအထားဖြင့် အိမ်သာကြွေကမုတ်ပေါ်သို့ ပြန်၍လဲကျသွားလေသည်။

“ စိမ်း- စိမ်း ”

အိမ်သာဆီသို့ပြေးလာသောခြေသံနှင့်အတူ ကိုသန့်ဇင် ၏အော်သံကိုကြားရလေသည်။

ကိုသန့်ဇင် ရောက်လာသည်အချိန်တွင် မြမြစိမ်းသည် အရုပ်ကြိုးပြတ်အနေအထားဖြင့် မျက်ဖြူလန်လျက် ရှိလေပြီ။

ဆောင်း လု လင်

ကိုသန့်ဇင်က ဇနီးဖြစ်သူကို ပွေ့ယူလိုက်ကာ မေးစေ့ကိုကိုင် လျှပ်ရင်းမေးလိုက်၏။

“ စိမ်း- စိမ်း- ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ သရဲ၊ သရဲ ၊ သရဲတွေ့လို့ကို၊ အမလေး-ကိုရယ် ”

မြမြစိမ်းက ကိုသန့်ဇင်ရင်ခွင်ထဲတွင် ခေါင်းဝင်ဝှက်ကာ အားကိုးတကြီးဖက်တွယ်ထားလိုက်သည်။ ပြီး-ငိုချလိုက်လေ၏။

“ စိမ်း၊ စိမ်း၊ သတိထားပါစိမ်းရယ် ”

ကိုသန့်ဇင်က စိမ်းကိုပွေ့ဖက်ကာ အခန်းဆီသို့ပြန်ခေါ် လာခဲ့သည်။

“ သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ၊ သိပ်ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲကိုရယ် ”

ထိုစဉ် အောက်ထပ်ဆီမှ တခါးမကြီးသောဖွင့်သံကြား ရလေ၏။ နှစ်ယောက်သား ရပ်၍ကြည့်နေကြသည်။ အောက် ထပ်တွင် ဧည့်ခန်းမီးချောင်းကိုဖွင့်ထား၍ အားလုံးကိုမြင်သာနေ ပေ၏။

တခါးဖွင့်၍ဝင်လာသော ကိုနန္ဒကို ကိုသန့်ဇင်တို့မြင် လိုက်ကြရ၏။ ကိုနန္ဒလက်ထဲတွင်သော့တွဲတစ်တွဲ၊ တည်းခိုခန်း ၏အပိုသော့များဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကိုနန္ဒတစ်ကိုယ်လုံးမှာ မိုးရေများစိုရွဲနေလေ၏။ လှေ ကားအတိုင်း တက်လာရာ သူ့ကိုယ်မှမိုးစက်များက လှေကား ပေါ်သို့တပေါက်ပေါက်စီးကျနေလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒသည်လှေကားအတိုင်းတက်လာကာ...

“ အသံတွေကြားလို့ ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ”

“ စိမ်းပါ၊ အိမ်သာတက်ရင်းလန့်အော်တာ ”

ကိုသန့်ဇင်ကဖြေပေးလိုက်သည်။

မြမြစိမ်းသည် ကိုနန္ဒကိုခပ်တင်းတင်းကြည့်ရင်း...

“ စိမ်း သရဲတွေလို့ကိုနန္ဒ၊ ကိုနန္ဒတည်းခိုခန်းမှာ သရဲ
ချောက်တတ်လား ”

မြမြစိမ်းစကားကြောင့် ကိုနန္ဒမျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

“ အင်းလေ... သရဲချောက်တတ်လို့သာ တွေ့လိုက်ရ
တာပေါ့ ”

“ သေချာလို့လားစိမ်းရယ် ”

ကိုသန့်ဇင်က အားနာစွာဖြင့် မြမြစိမ်းစကားကို ဝင်၍
ဖာလိုက်သည်။

“ သေချာတာပေါ့ကိုရယ်၊ စိမ်းအိမ်သာတခါးကိုလာဖွင့်
တာ၊ မျက်နှာကြီးကကြောက်စရာကြီး၊ စိမ်းအော်လိုက်လို့လား၊
ကိုပြေးလာတာမြင်လို့လား မသိဘူး ပျောက်သွားတာ၊ ဟင်-
ပြောစမ်းပါဦးကိုနန္ဒ၊ ရှင်တည်းခိုခန်းမှာ ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်သလား
လို့ ”

ကိုနန္ဒမျက်နှာမထားတတ်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။ အ
ကြည့်ကိုတခြားနေရာသို့လွှဲထားသည်။

“ မဖြစ်၊ မဖြစ်ဖူးပါဘူးမြမြစိမ်း ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ကိုရော၊ အဲဒီအကောင်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရသလားဟင်”
မြမြစိမ်းက ကိုသန့်ဇင်ကိုလှည့်မေးလိုက်သည်။

“ မမြင်ပါဘူးစိမ်းရယ်၊ နို့-သရဲဘယ်ကိုထွက်ပြေးသွား
တာလဲ၊ ပြေးစရာဆိုလို့ လှေကားတစ်ခုပဲရှိတာကို၊ စိမ်းအသံ
ကိုကြားကြားချင်း ကိုယ်အခန်းထဲက ပြေးထွက်လာတာပဲ၊ အဲဒီ
အကောင်ဒီဖက်ပြေးလာရင် ကိုယ်နဲ့တိုးရမှာပေါ့ ”

“ အို- ကိုက စိမ်းပြောတာမယုံဘူးလား ”

“ ယုံပါတယ်စိမ်း၊ ယုံပါတယ်၊ စိမ်းဒါလောက်ကြောက်
လန့်တကြားအော်လိုက်တာ တစ်ခုခုကိုမြင်လို့သာပေါ့၊ ကိုယ်က
အံ့ဩလို့မေးတာပါ၊ ပြေးစရာတစ်လမ်းပဲရှိတာပဲစိမ်းရယ် ”

“ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် တခြားအခန်းတခါးတွေဖွင့်
ပြုရမလားခင်ဗျာ၊ မမြမြစိမ်းတို့သံသယရှင်းအောင် ”

ကိုနန္ဒကဝင်မေးလိုက်လေသည်။

မြမြစိမ်းက ကိုသန့်ဇင်မျက်နှာကို အကြံတောင်းသလို
ကြည့်လိုက်သည်။

“ အားနာစရာကြီး စိမ်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် စိမ်းသံသယ
ရှင်းအောင်ပြုရင်လည်းပြုခိုင်းလေ၊ အားနာလိုက်တာကိုနန္ဒရာ ”

“ ရပါတယ် ”

ကိုနန္ဒသည်အနီးဆုံအခန်းကိုဖွင့်ပြုရန်တခါးသော့ကိုရွေး
လိုက်သည်။ သော့များ၌နံပါတ်များရေးထားပေ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ အို- စိမ်းမကြည်ရဲဘူး၊ နောက်တခါပြန်တွေ့ရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

“ မမြမြစိမ်း မမြင်စေရပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့သံသယရှင်းအောင်သာ ဖွင့်ပြတာပါ။ ဘာသရဲမှမရှိ တာ ကျွန်တော်အသိပေါ့ ”

ကိုနန္ဒကနှုတ်မှလည်းပြောရင်း ထိပ်ဆုံးအခန်း၏တခါး ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မြမြစိမ်းကတော့ မကြည်ရဲ၍မကြည်ချေ။ ကိုသန့်ဇင်က အခန်းထဲသို့ မဝင်ပဲ အပြင်မှပင်ကဲကြည့်လိုက် ၏။ အခန်းကားလူမရှိသောကြောင့်ရှင်းလင်းနေသည်။ ကုတင် အောက်တွင်လည်းဟာလာဟင်းလင်း။

ကိုနန္ဒသည် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားကာ မီးခလုတ်ကိုဖွင့် လိုက်သည်။ ပြီး- တစ်ခုထဲသောလူဝင်ပုန်းလောက်စရာနေရာ ဖြစ်သည့် ဘီရိုကိုဖွင့်ပြလိုက်လေသည်။

“ ရပါပြီကိုနန္ဒ ”

အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းလေးခန်းရှိရာ ကိုသန့်ဇင်တို့ တည်းနေသည့်အခန်းမပါပဲ သုံးခန်းမှာ လွတ်နေလေသည်။ ကို နန္ဒက အခန်းသုံးခန်းလုံးကိုဖွင့်ပြကာ မီးဖွင့်၍ဘီရိုများကိုပါဖွင့် ပြခဲ့ပေ၏။

ကိုသန့်ဇင်သည် မြမြစိမ်းသံသယရှင်းအောင် လိုက် ကြည့်နေရသော်လည်း ကိုနန္ဒကို မျက်နှာပူနေမိသည်။ မကြည့် လို့လဲမဖြစ်ပေ။ မြမြစိမ်းတွေ့လိုက်သောသတ္တဝါသည် အခန်း

ဆောင်း လု လင်

တစ်ခုခုတွင် ဝင်ပုန်းနေခြင်းရောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဖြစ်ဖို့တော့ ခဲယဉ်းပါသည်။ မြဲမြံစိမ်းအော်သံကြားကြားချင်း အိပ်ရာမှ ထ ပြေးခဲ့သည်ကိုသန့်ဇင်သည် လမ်းမှာဘယ်သတ္တဝါမှမတွေ့ခဲ့ရ။ ထိုသတ္တဝါသည် အခန်းတခါးကို ဖွင့်ဝင် ပုန်းအောင်းလောက် သည်အချိန်မရနိုင်ပေ။ သုံးခန်းလုံးကြည့်ပြီးသည်အခါ တကယ် လည်း သံသယဝင်စရာတစ်ခုမှ မတွေ့ရပေ။

“ အားနာစရာကောင်းနေပြီကိုနန္ဒရယ် ”

ကိုသန့်ဇင်က သဘောသက္ကာယကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ် သည်အားလျော်စွာ ကိုနန္ဒကိုတောင်းပန်လိုက်သည်။

“ ကျွန်တော်ကတောင်းပန်ရမှာပါကိုသန့်ဇင်၊ ခုလိုဖြစ် ရတဲ့အတွက်ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ ”

“ ဒါနဲ့ကိုနန္ဒ စိမ်းအော်သံကြားလို့ရောက်လာတာလား ဟင် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ မြန်လှချည်လားကိုနန္ဒ၊ အိမ်ကြီးပေါ်က ဒီကိုရောက် လာတာမြန်လှချည်လား၊ ပြီးတော့ စိမ်းအော်သံကိုအိမ်ကြီးပေါ် ကကြားရသလားဟင် ”

ကိုသန့်ဇင်အမေးကြောင့် ကိုနန္ဒမျက်နှာသည်အကြီးအ ကျယ် ပျက်ယွင်းသွားလေ၏။ ကိုသန့်ဇင်ရော မြဲမြံစိမ်းပါသတိ ထားမိလိုက်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဟို- ဟို- ကျွန်တော်က ညတိုင်းတစ်ခေါက်လာပြီး ကြည့်နေကျပါ။ ကျွန်တော်တည်းခိုခန်းကိုစစ်ဖို့ဆင်းလာတုန်း မ မြမြစိမ်းအော်သံကိုကြားလိုက်ရတာပါ ”

“ ကိုနန္ဒလည်းစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားရပြီ။ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ်ဒါကိုမေ့လိုက်ပါလေ။ ဝှက်နိုက်ပါကိုနန္ဒ၊ ကိုနန္ဒလည်း ပြန်နားပါတော့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ကိုနန္ဒကခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာလှေကားပေါ်မှ ဆင်းသွား လေသည်။

အောက်ထပ်တခါးမကြီးကို ပိတ်ပြီးသည်ထိ ကိုသန့်ဇင် တို့က စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ အခန်းထဲသို့ပြန်ဝင် ခဲ့၏။

“ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိမ်းဘယ်လိုထင်သလဲ ”

အခန်းတခါးပိတ်ပြီးပြီးချင်းကိုသန့်ဇင်ကမေးလိုက်သည်။

“ သရဲကိုစိမ်းတကယ်မြင်လိုက်ရတာပါကို ”

“ မဟုတ်ဖူး၊ ကိုနန္ဒကိုဘယ်လိုထင်သလဲမေးတာ၊ ဒီ ကိစ္စမှာ ကိုနန္ဒပယောဂပါနိုင်သလား ”

“ ဟင်-ကို၊ ကိုက ကိုနန္ဒကိုသံသယဝင်လို့လား ”

“ သူပဲသရဲပုံစံလုပ်ချောက်ပြီး ပြန်လှည့်ဝင်လာတာဖြစ် နေမလားလို့ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဟာ- ကိုကလည်း၊ ကိုနန္ဒကဒီလိုလုပ်မယ်လို့မျိုးမ
ဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ သူတည်းခိုခန်းမှာတည်းနေတဲ့ညည်းသည်
ကိုသရဲလုပ်ချောက်ပါမလားကိုရဲ့၊ သူပဲနာမည်ပျက်သွားမှာပေါ့၊
နောက်ပြီး ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ချောက်မှာလဲ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကိုနန္ဒရောက်လာတာမြန်လွန်းလို့
ကိုကတွေ့မိတာပါ ”

“ သရဲဟာလှေကားဆီပဲပြေးစရာရှိတယ်မဟုတ်လားကို၊
လှေကားဆီပြေးလာရင် ကိုနဲ့တိုးရမယ်၊ ကိုနန္ဒက စိမ်းတို့ရှေ့
တင် တခါးကိုအပြင်ကဖွင့်ဝင်လာတာပဲ ”

“ ဆန်းတော့ဆန်းတာပဲ၊ သရဲတစ္ဆေရှိတယ်ဆိုတာ
ကိုကမယုံတော့ခက်သားပဲစိမ်း၊ စိမ်းတွေ့လိုက်တာဘာပါလိမ့် ”

“ အမလေး ကိုရယ်၊ မျက်နှာကြီးမှကြောက်စရာကြီး၊
စိမ်းခုထိမြင်ယောင်သေးတယ်၊ ကျောချမ်းလိုက်တာ၊ ဒီတည်းခို
ခန်းဟာသရဲချောက်တာတော့အမှန်ပဲကို၊ မနက်ကျနေရာပြောင်း
ကြပါစို့ကိုရယ် ”

“ မြို့ထဲကဟိုတယ်တစ်ခုခုပဲ ပြောင်းတည်းကြတာပေါ့၊
စိမ်းရယ် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

မြမြစိမ်းသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်
တော့ချေ။ မြမြစိမ်းအိပ်မပျော်သည်အခါ ကိုသန့်ဇင်လည်း မ
အိပ်ပဲထိုင်စောင့်နေရလေသည်။

အိပ်မပျော်သည်အတူတူ မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ဤ
တည်းခိုခန်းမှထွက်ခွာရန် အဝတ်အစားများကိုအိတ်ထဲပြန်ထည့်
၍ပြင်ဆင်ထားလိုက်လေသည်။

မနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် အောက်ထပ်မှ တခါးဖွင့်သံ
ကြားရ၍ လင်မယားနှစ်ယောက်သား ထွက်ကြည့်ကြသည်။ အ
လုပ်ဆင်းရန်ရောက်လာသော အလုပ်သမားလင်မယားဖြစ်နေ၏။

မြမြစိမ်းတို့သည် အဝတ်အစားအိတ်များကို အခန်းထဲ
မှတစ်ပါထဲဆွဲချခဲ့ရင်း တည်းခိုခန်းမှ အပြီးထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်
လေသည်။

“ ငြော်-ညက ဧည့်သည်ဝင်တာကိုး ”

အလုပ်သမားအမျိုးသမီး မသင်းကြည်က အပေါ်ထပ်မှ
ဆင်းလာသောစုံတွဲကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ကိုသန့်ဇင်တို့
သည် အလုပ်သမားနှစ်ယောက်မှာ လင်မယားဖြစ်ကြောင်း ကိုနန္ဒ
ပြောပြ၍သိထားပြီးပြီ။ နာမည်ကိုတော့မသိကြ။

“ ထွက်တော့မှာလားရှင်၊ အစောကြီးရှိပါသေးတယ်၊
ဘရိတ်ဖတ်စားသွားပါဦး ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

မသင်းကြည်က ဧည့်သည်များကို ဖော်ရွေစွာပြုံးပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ခရီးဆက်စရာရှိသေးလို့...”

မြမြစိမ်းစကား အဆုံးထိမရောက်မီ ကိုသန့်ဇင်က မြမြစိမ်းပခုံးကိုဖက်ထားရာမှ ပခုံးသားများကိုဖြစ်ညှစ်၍ ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ ဘဂိုတ်ဖတ်စ်က ဘာအစီအစဉ်ရှိလို့လဲ အစ်မရဲ့၊ အစ်မတို့ ကသီနေမှာစိုးလို့ လမ်းကျမှစားမလို့ဗျ ”

“ အို- မဟုတ်တာဆရာ၊ ကော်ဖီနဲ့ကြက်ဥကြော်ပါ၊ ကြက်ဥဟတ်ဖလွှိုက်ကို ကျွန်မ မြန်မြန်ကြော်လိုက်ပါ့မယ်၊ သုံးဆောင်သွားပါရှင် ”

မသင်းကြည်က ဖော်ရွေညှော်ဝတ်ကျောပွန်နေလေသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆိုလဲ စီစဉ်လိုက်ပါ၊ အိတ်တွေကားထဲ သွားထားလိုက်ဦးမယ် ”

အပြင်ဖက်အရောက်တွင် ကိုသန့်ဇင်က မြမြစိမ်းကိုခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။

“ ညကကိစ္စကို သူတို့ဆီက နည်းနည်းပါးပါးစုံစမ်းကြည့်ရအောင်စိမ်း ”

အိတ်များကိုကားထဲထည့်ခဲ့ပြီး ကိုသန့်ဇင်တို့ တည်းခိုခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကိုဝင်းဖေက စားသောက်ခန်းတွင်နေရာချပေး၏။

ဆောင်း လု လင်

မသင်းကြည်က ဓာတ်ငွေ့မီးဖိုဖြင့် ကြက်ဥကိုကြော်နေသည်။ ယောက်ျားအလုပ်သမားဆီမှာစုံစမ်းဖို့ ကိုသန့်ဇင်စိတ်မကူးပါ။ ယောက်ျားများကတော်ရုံနှင့်လျှို့ဝှက်ချက်ကိုမဖော်ထုတ်တတ်။ စပ်စုတတ်သောစိတ် အတင်းအဖျင်းဖြန့်ဝေတတ်သော စိတ်ရှိသည်မိန်းမများထံ စုံစမ်းသည်က ပို၍လွယ်ကူတတ်လေသည်။

ကိုသန့်ဇင်နှင့်မြမြစိမ်းက ကော်ဖီကိုအချိန်ဆွဲဖျော်ရင်း မသင်းကြည်ဝင်အလာကိုစောင့်နေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ မသင်းကြည်သည် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသောကြက်ဥကြော်နှစ်ပွဲကိုကိုင်ကာရောက်လာ၏။

“ လိုတာပြောပါရှင် ”

မသင်းကြည်က ကြက်ဥကြော်ပန်းကန်များကိုချပေးရင်း ပြောသည်။

“ ဒါနဲ့... ”

ကိုသန့်ဇင်က စကားစလိုက်သည်။

“ အစ်မတို့ဟိုတယ်မှာ သရဲချောက်သလားဟင် ”

“ ဟယ်- ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

မသင်းကြည်အသံသည်သိသိသာသာတုန်ယင်သွားလေ၏။

“ ငြော်- ညက တစ်ခုခုမြင်လိုက်ရသလားလို့၊ သိပ်တော့မသေချာပါဘူးလေ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဟင်- ဘာလဲ၊ ဘာလဲ၊ အိမ်မကြီးပေါ်မှာမြင်တာ လား၊ ဒီတည်းခိုခန်းထဲမှာမြင်တာလား၊ ဘယ်လိုမြင်တာလဲဟင်”

မသင်းကြည်က သိချင်စေကြီးစွာမေးလိုက်သည်။ ကို သန့်ဇင်ထင်မြင်သလိုပင် မသင်းကြည်သည် သူများအတွေ့အ ကြုံကိုစပ်စုသိလိုစိတ်ရှိသလို... သူ့သိသမျှကိုလည်း ပြန်ပြောပြ ဖို့ ဝန်လေးမည်မိန်းမမဟုတ်ချေ။

“ အဟမ်း- အဟမ်း ”

အခန်းဒေါင်တွင်ရပ်နေသည့်ကိုဝင်းဖေက ချောင်းဟန့် သံပေးလိုက်သည်။ သူ့မိန်းမကိုဟန့်တားလိုက်သည်သဘော။ မ သင်းကြည်က ဂရုထားမိပုံပင်မပေါ်ပေ။

မြမြစိမ်းက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ တည်းခိုခန်းထဲမှာ မြင်လိုက်တာပါ၊ အိမ်သာအဝမှာ တွေ့လိုက်တာ၊ အရုပ်ဆိုးဆိုးမျက်နှာကြီး ”

“ ဟင်-ဟင်- အနီရောင်အင်္ကျီရှည်ကြီးနဲ့လားအစ်မ ”

မြမြစိမ်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။ သူမသည်ကြောက် စရာမျက်နှာကြီးကိုသာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဂရုပြုမိလိုက် သည်။ ထိုသတ္တဝါသည် ဘာကိုဝတ်ဆင်ထားသည်ကိုသတိမထား မိ၊ ပြီးတော့ သူမသည် အိမ်သာထဲသို့ခေါင်းပြု၍ဝင်လာသော ခေါင်းပိုင်းကြီးကိုသာမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ပြန်စဉ်းစားကြည့် တော့ လက်တစ်ဖက်၊ လက်အိတ်စွပ်ထားသောလက်တစ်ဖက်!! လက်တစ်ဖက်က တခါးဘောင်ကိုကိုင်ရင်း ဦးစွာပေါ်လာခြင်း

ဆောင်း လု လင်

နှင့်အတူ ထိုလက်၏အဆုံးပိုင်းမှ အနီရောင်သက္ကလပ်စအင်္ကျီ
လက်ရှည်ကို ပြန်၍မြင်ယောင်လာလေသည်။

“ အင်း... အင်း... ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ အင်္ကျီလက်အနီစ
ကြီးကိုကျွန်မမြင်လိုက်ရသေးတယ် ”

“ အမလေး- အဲဒါ- အဲဒါကြီးကိုကျွန်မလဲတစ်ခါမြင်
ဖူးတယ်အစ်မ ”

“ သင်းကြည် ”

ကိုဝင်းဖေက ခပ်ထန်ထန်တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။

“ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်စမ်း ”

မသင်းကြည်သည် ကိုဝင်းဖေကိုတော့ကြောက်ရပုံရပေ
၏။ ကိုသန့်ဇင်တို့လင်မယားကို စောင်းငန်းငန်းကြည့်ရင်း မီးဖို
ခန်းထဲသို့လှည့်ဝင်သွားပေသည်။ သူမအသွင်က သိချင်စိတ်ကို
မြှိုသိပ်လိုက်ရသည်ပုံမျိုး။

မသင်းကြည်သည် ဧည့်သည်မိန်းမ ပြောသောကိစ္စကို
စိတ်ဝင်စားသည်။ သိပ်သိချင်နေသည်။ ကိုဝင်းဖေရှိနေ၍သာ
ဆက်၍မမေးဖြစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းဖေက စပ်စုတာကို
မကြိုက်။ အထူးသဖြင့် ဆရာကိုနုနှင့်ပတ်သက်၍စပ်စုခြင်းကို
မကြိုက်ချေ။ ဆရာသိက္ခာကျစေမယ်စကား၊ ဆရာ့ကိုလူအထင်
အမြင်လွှဲစေမည်စကားမျိုးကို မပြောရဖူးလို့ဟန်တားထားဖူး၏။

ဧည့်သည်မိန်းမ မြင်လိုက်တဲ့ဟာကြီးဟာ သူတစ်ခါတ
မြင်လိုက်ရတဲ့ ဝတ်ရုံနီနဲ့သရဲကြီးများလား။

ဆောင်း လု လင်

လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလေးလလောက်က မသင်းကြည်နှင့် ကို
ဝင်းဖေအလုပ်ဆင်းရန်အလာတွင် မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝတ်ရုံအနီဖားဖားကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသောသတ္တဝါကြီး
သည်ရေပိုက်များပေါ်တွင်လမ်းလျှောက်နေသည်။ ဘယ်သာမန်
လူက ဒါလောက်မြင့်တဲ့အမြင့်မှာ သံပိုက်လုံးပေါ်လမ်းလျှောက်
နိုင်မှာလဲ။

မသင်းကြည်သေချာမှတ်မိနေသေးသည်။

ထိုနေ့မနက်ကအလုပ်လာဆင်းချိန်သည် ထုံးစံအတိုင်း
မနက်၆နာရီမထိုးမီဖြစ်သည်။ ၆နာရီအတိတွင် တည်းခိုခန်းသို့
ရောက်နှင့်ပြီးဖြစ်ရမည်ဟုဆရာကိုနန္ဒကအမိန့်ထုတ်ထားသည်။

မသင်းကြည်တို့ကို တည်းခိုခန်းသော့တစ်စုံပေးထား၍
အလုပ်ဆင်းလာလျှင် တခါးကိုအပြင်မှ ကိုယ်တိုင်သော့ဖွင့်ဝင်
နေကျဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့မနက်က ကိုဝင်းဖေတည်းခိုခန်းတခါး
မကြီးသော့ကိုဖွင့်နေချိန်... အမိုးပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ခုလွတ်ကျသံ
လိုလို သံထည်ပစ္စည်းတစ်ခုအသံကိုကြားလိုက်ရသည်။

မသင်းကြည်သည် တည်းခိုခန်းကိုအပြင်မှကွေ့ပတ်ကာ
နောက်ဖက်သို့သွားကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဝင်းဖေက သော့ဖွင့်
နေဆဲမို့ ရှေ့တွင်ကျန်ခဲ့၏။

မသင်းကြည်က အသံကြားရသောအမိုးပေါ်သို့မော်၍
ကြည့်လိုက်ရာ...

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

တည်းခိုခန်းအမိုးပေါ် သို့သွယ်တန်းထားသော ရေပိုက်
လုံးနှစ်ခုပေါ် ခြေတစ်ဖက်စီချကာ လမ်းလျှောက်သွားသောထို
အရာကြီးကိုမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုအရာသည် အနီရောင်
အင်္ကျီဖားဖားကြီးကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆံပင်များက ဖို့ရိုးဖား
ရားလွင်ပျံ့လျှက်ရှိသည်။

“ အား...”

ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသောကြောက်စရာ အသွင်သဏ္ဍာန်
ကြီးကြောင့် မသင်းကြည်စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်မိသည်။

ထိုဟာကြီးသည် ရေပိုက်အတိုင်း လျင်မြန်စွာလျှောက်
လှမ်းသွားကာ တောင်ကုန်းပေါ်အရောက် ခြုံပုတ်များကြားသို့
ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

မသင်းကြည်အော်သံကြောင့် ကိုဝင်းဖေပြေးလာတော့
ထိုအရာကြီးမရှိတော့ချေ။

“ ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲသင်းကြည် ”

မသင်းကြည်သည် ရေပိုက်များဆီ လက်ညှိုးထိုးပြကာ
နှုတ်မှတော့ ဘာစကားမှမပြောနိုင်ခဲ့ချေ။ ကိုဝင်းဖေက မသင်း
ကြည်ကို တည်းခိုခန်းထဲတွဲခေါ်သွားကာ ရေတစ်ခွက်တိုက်လိုက်
သည်။

ပုံမှန်အခြေအနေဖြစ်သွား၍ မသင်းကြည်ကပြန်ပြောပြ
သောအခါ ကိုဝင်းဖေကမယုံချေ။

“ မင်းစိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါကွာ ” -တဲ့။

ဆောင်း လု လင်

ပြီးတော့ ဆရာသိက္ခာကျမယ်စကား၊ ဆရာ့ကိုလူအထင်အမြင်မှားမယ်စကားမျိုးမပြောဖို့ ထိုကတည်းက ဆုံးမခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မသင်းကြည်သည်ကိုဝင်းဖေကိုကြောက်၍ ဆက်မပြောသော်လည်း သူမြင်လိုက်ရသည် လူနီကြီးကိုတော့မမေ့နိုင်ချေ။ အောက်က မော်ကြည်လိုက်တော့ မနက်အရုဏ်တက်အလင်းရောင်နှင့် ရှင်းနေသောကောင်းကင်နောက်ခံတွင် ပိုက်လုံးပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်သွားနေသော အနီရောင်သတ္တဝါကြီး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာထင်းနေသည်။

ပိုက်လုံးနှစ်လုံးညီတူညာတူတန်းထားလို့ လမ်းလျှောက်ရလွယ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ်သာမန်လူသားက အိမ်အမိုးနှင့် တန်းတူမြင့်သည်အမြင့်မှာ စိတ်ငြိမ်ငြိမ် လျှောက်သွားနိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ မနက်ဝေလီဝေလင်းကြီးမှာ ဘယ်လိုလူက အားအားလျားလျား ပိုက်လုံးပေါ်တက်လျှောက်မှာတဲ့လဲ။

မသင်းကြည်သည် ရွာထဲမှလူတချို့ပြောသည်စကားများနှင့်ထပ်ကာ စဉ်းစားကြည့်ခဲ့မိသည်။

ညအချိန်များတွင် အိမ်မကြီးအပေါ်ထပ်၌ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကာ ထိုင်နေသောမိန်းမတစ်ယောက်အသွင်သဏ္ဍာန်ကို ရွာသူရွာသားများ မကြာခဏတွေ့ရတတ်သတဲ့။ ထိုမိန်းမသည် မလျှပ်မယှက်ထိုင်ကာ လမ်းမပေါ်သို့မျှော်ကြည့်နေတတ်သတဲ့။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ရွာကလူတွေက အိမ်မကြီးပေါ်က ထိုမိန်းမဟာဘယ်သူလဲလို့ မသင်းကြည်တို့ကို မေးတတ်သည်။ မသင်းကြည်မဖြေတတ်၊ မဖြေနိုင်ခဲ့ချေ။ မသင်းကြည်သိတာကတော့ အိမ်မကြီးပေါ်မှာ ဆရာကိုနန္ဒတစ်ယောက်ပဲနေပါသည်။ အိမ်မကြီးပေါ်ကို မသင်းကြည်တို့ တက်ခွင့်မရှိပါ။ အလုပ်ဝင်ကာစက လောကွတ်ပိုကာ မသင်းကြည်က အိမ်မကြီးပေါ်တက်၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပါရစေဟု ဆရာကိုနန္ဒကို တောင်းဆိုဖူးသည်။ ဆရာကိုနန္ဒသည် မသင်းကြည်ကို မျက်လုံးကြီးအပြူးသားနှင့် အတန်ကြာစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ အိမ်ပေါ်ကိုဘယ်သူမှမတက်ရဘူး၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်စရာလဲမလိုပါဘူး၊ ငါ့ဟာငါနိုင်ပါတယ် ”

ကိုနန္ဒကတစ်လုံးချင်းပြောခဲ့လေသည်။

နောက်ပိုင်းတော့ ကိုနန္ဒမကြိုက်မှန်းသိ၍ မသင်းကြည်အိမ်မကြီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခွန်းမှမဟတော့။

ဆရာကိုနန္ဒတွင် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုတော့ ရှိကိုရှိပေမည်။ အိမ်မကြီးပေါ်မှမိန်းမသည် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ညအချိန်တွေမှထွက်ထိုင်ရတာလဲ။ ဆရာ့မိန်းမသည် သေသွားတာသုံးနှစ်ပင်ရှိပြီ။ မသင်းကြည်တို့လင်မယားအလုပ်ဝင်တာ ဆရာ့မိန်းမဆုံးပြီးမှဖြစ်ပါသည်။

ဆရာ့မိန်းမကို မသင်းကြည်တို့သေချာပင် မမြင်ဖူးပါ။ ဆရာတို့သည် ရွာနှင့်ခပ်ကင်းကင်းနေသူများဖြစ်သည်။ မသင်း

ဆောင်း လု လင်

ကြည်တို့လင်မယားမှာ ဆရာ့တည်းခိုခန်း၌ ပထမဆုံး အလုပ် လုပ်ခွင့်ရသူများဖြစ်လေသည်။

ဆရာ့ဆီကို ဘယ်ညည်းသည်မှလည်းလာခြင်းပြုခြင်းမရှိ။ အိမ်ကြီးပေါ်ကမိန်းမဟာဘယ်သူလဲ။ လူနီကြီးဟာအိမ်ကြီးပေါ်ကလား။ မသင်းကြည်သိချင်လှပေသည်။

မသင်းကြည် တတ်သိနားလည်ချင်သလောက် ကိုဝင်းဖေကတော့ အေးလွန်းလှသည်။ မသင်းကြည်ကို စပ်စုသည်ဆိုကာဟန့်တားလေ့ရှိသည်။ မသင်းကြည်သည်ဟေးလ်ဗျူးအင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေသော်လည်း ပိုင်ရှင်ကိုနန္ဒအကြောင်းကို ဘာမှမသိ။ အိမ်မကြီးအကြောင်းကို ဘာမှမသိ။ အိမ်ထဲလည်း မရောက်ဖူးပေ။

မသင်းကြည် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးတောနေဆဲတွင် ညည်းသည်များနှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားသံကိုကြားရသည်။

ညည်းသည်များ၏ ကားသံပျောက်အသွားတွင် ကိုဝင်းဖေ မီးဖိုခန်းထဲဝင်လာလေသည်။

“သင်းကြည်၊ နင်ဟာတော်တော်အပြောရခက်တဲ့မိန်းမပဲ။ ဒီတည်းခိုခန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေတမျိုးမြင်မယ်ကိစ္စမျိုးကိုမပြောပါနဲ့ဆိုတာများလှပြီ။ ဒီတည်းခိုခန်းဟာ ငါတို့ထမင်းရှင်ဆိုတာနင်သိသားနဲ့၊ နင်ဟာ သိပ်စကားများတဲ့မိန်းမပဲ သင်းကြည်”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုဝင်းဖေက ဝင်လာလာချင်း မသင်းကြည်ကိုအပြစ် တင်လိုက်သည်။

“ အို- ကျုပ်က ကျုပ်မြင်ထားတဲ့လူနီကြီးနဲ့ သူမြင် လိုက်တဲ့သရဲဆိုတာ အတူတူပဲလားသိချင်လို့ပါတော် ”

“ တော်စမ်း၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရူးပြီးမြင်ချင်ရာ မြင်နေတာ ”

မသင်းကြည်က ကိုဝင်းဖေကိုမျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ အေး-နင်တို့မြင်ရတာဟုတ်ဟုတ်-မဟုတ်ဟုတ်၊ တို့ ကို အဲဒါက ဘာများဒုက္ခပေးနေလို့လဲ၊ နင်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ရွာထဲမှာလည်း ပြောစရာမလိုဘူး၊ ဆရာသိက္ခာကျမယ်စကား၊ တည်းခိုခန်းကိုအထင်အမြင်မှားမယ်စကားကိုရှောင်၊ ဒါပဲ”

မသင်းကြည်ကဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ တံမျက်စည်းကို ဆွဲကာ မီးဖိုခန်းအတွင်းလှဲကျင်းနေလိုက်သည်။

“ နင်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဆရာဟာ ငါတို့အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ၊ လခလဲ ကောင်းကောင်းပေးထား တယ်၊ အပိုဘောက်စူးလဲ ပေးတယ်၊ တို့လုပ်ရတဲ့အလုပ်က လည်း ဘာမှပင်ပန်းတာမဟုတ်ဖူး၊ တို့ဆရာအပေါ်မှာသစ္စာရှိရ မယ်သင်းကြည်၊ ငါတို့ထမင်းအိုးကိုလည်း အကွဲခံလို့မဖြစ်ဖူး ”

ကိုဝင်းဖေပြောတာ မှန်ပါသည်။ မသင်းကြည်ကလည်း ဤမျှသက်သာ၍ ဤမျှရပေါက်ရလမ်းချောင်သော အလုပ်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ချေ။ ကိုဝင်းဖေပြောသလို ထမင်းအိုးအကွဲမခံ

ဆောင်း လူ လင်

နိုင်ချေ။ မသင်းကြည်သည် သိလိုစိတ်ကြောင့် စပ်စုမိတာသာရှိပါသည်။ ဆရာသိက္ခာကျအောင်လည်းမရည်ရွယ်ပါ။ ဟေးလ်ဗျူးအင်းကို လူတွေအထင်အမြင်မှားမယ်ဆိုတာလည်း မတွေ့မိပါ။

တကယ်တော့ တောအလုပ်တောင်အလုပ်တွေလုပ်ရင်း ဝင်ငွေမမျှမတနဲ့ပင်ပန်းနေရသည်။ သူတို့လင်မယားအဖို့ ဟေးလ်ဗျူးအင်းမှာအလုပ်ရခဲခြင်းသည် ဘုရားမတာပဲဖြစ်သည်။ ကလေးသားသမီးမရှိသည်။ သူတို့လင်မယားအတွက် ကိုနန္ဒပေးသောလခသည် ဖူလုံသည်အပြင်ပိုလည်းပိုသည်။ စုနိုင်ဆောင်းနိုင်ခဲ့သည်။

တည်းခိုသူပါးရှားသည် ဟေးလ်ဗျူးအင်း၌ လုပ်စရာအလုပ်လည်းသိပ်မရှိပါ။ ဧည့်သည်ရှိလျှင် ဘဂိုတ်ဖတ်စံပြင်ကျွေးရုံ၊ အိပ်ရာခင်းလျှော်ရုံ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရုံသာရှိသည်။

ပြီးတော့ သည်တည်းခိုခန်း၏ အနေအထား။ တည်းခိုခန်းသည် မြို့နှင့်ငါးမိုင်ခန့်ဝေးသည်အရပ်မှာရှိသည်။ တော်ရုံတန်ရုံလူသည် ဟေးလ်ဗျူးအင်းမှာမတည်းချေ။ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်သူ၊ ခရီးတစ်ထောက်နားသူတွေလောက်သာ တည်းသည်။ တည်းလျှင်လည်း အလွန်ဆုံးတစ်ညအိပ်၊ နှစ်ညအိပ်လောက်သာ။

ဟေးလ်ဗျူးအင်း၏ အဓိကအားထားသောဧည့်သည်များမှာ အချိန်ပိုင်းလေး ခေတ္တလာရောက် တည်းခိုသော သမီး

ဆောင်း လု လင်

ရည်းစားစုံတွဲများဖြစ်သည်။ တည်းခိုခန်းသည် မြို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသည်မို့ လွတ်လပ်စွာချိန်းတွေ့ချင်သော စုံတွဲများသည် ဟေးလ်ဗျူးအင်းသို့ လာကြ၏။ ဟေးလ်ဗျူးအင်းသည် သမီးရည်းစားစုံတွဲများ၊ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ပြုကြသော အိမ်ထောင်သည်များအတွက် အားထားရာဖြစ်သည်။

ထိုသို့သောစုံတွဲများသည် တည်းခိုခန်း၌ညအိပ်မနေကြ။ အလွန်ဆုံးတစ်နာရီ၊ တစ်နာရီသာသာပဲနေကြသည်။ သူတို့ကို အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးပြီး သော့အပ်လိုက်ရုံနှင့် သူတို့ဆီမှ ငွေတစ်ထောင်ရလေသည်။ ဟေးလ်ဗျူးအင်း၌ တရားဝင်ညအိပ်တည်းခိုလျှင်လည်း တစ်ထောင်ပေးရသည်ပင်။ ရိုးရိုးတည်းခိုသည်ညည်းသည်ကိုမှ ၂၄နာရီ နေခွင့်ပေးရသေးသည်။ ဘရိတ်ဖတ်စ်ပြင်ကျေးရသေးသည်။ အပြင်ထွက်ချင်လျှင် မြို့ထဲမှ တက္ကစီကို ဖုန်းဆက်၍ ခေါ်ပေးရသေးသည်။ သူတို့အတွက် ညည်းစာရင်းတိုင်ပေးရသေးသည်။ ချိန်းတွေ့သောစုံတွဲများအတွက် ဒါတွေမလို။ ဘယ်လောက်ရပေါက်ရလမ်းချောင်သလဲ။

သည်လိုစုံတွဲများလက်ခံရသည့်အခါတိုင်း ကိုနန္ဒက သူတို့လင်မယားကို နှစ်ရာမျိုး၊ သုံးရာမျိုးဘောက်ဆူးပေးတတ်သေးသည်။ ကိုနန္ဒသည် သူတို့လင်မယားအတွက် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ အလုပ်ရှင် အရှင်သခင်ဖြစ်သည်။ ကိုနန္ဒကို သစ္စာရှိရမည်။ ကိုနန္ဒသိက္ခာထိပါးမည် ကိစ္စမှန်သမျှ ရှောင်ရမည်မှာ အမှန်ပင်တည်း။

ဆောင်း လု လင်

“ ဟော- ဆရာဆင်းလာပြီ ”

ကိုနန္ဒ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အုတ်လှေကားအတိုင်းဆင်း
လာသည်ကိုမီးဖိုခန်းထဲမှမြင်နေရသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် စကားဖြတ်ကာ မသင်းကြည်က
တံမျက်စည်းကိုကိုင်၍ ဧည့်ခန်းထဲသွား၍လှဲကျင်းနေလိုက်သည်။

ကိုဝင်းဖေက ဧည့်သည်များတည်းသွားသည်အခန်းမှ
အိပ်ရာခင်းနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယများကိုရှင်းလင်းရန် အပေါ်ထပ်သို့
တက်သွားလေသည်။

မေသက်ခိုင်သည် ကားကိုအရှိန်မှန်မှန်မောင်းလာခဲ့ရင်း
မှစိတ်မှာလေးလံနေသည်။ မေသက်ခိုင်သည် သူမ၏ချစ်သူရှိရာ
သို့သွားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သူရှိရာတစ်မြို့တစ်ရွာသို့ ကိုယ်
တိုင်ကားမောင်း၍သွားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မေသက်ခိုင်စိတ်တွင် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။ အိမ်ကနေ
စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ ထွက်လာခဲ့ပြီ။ သူမ၏ချစ်သူ ကိုနိုင်ဦး
သည် သူမကို မည်သို့ထင်မည်နည်း၊ မည်သို့ကြိုဆိုမည်နည်း။
ကိုနိုင်ဦးနှင့်သူမသည်ချစ်သူတွေဟုဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်း
ကျ နှစ်ယောက်ထဲပင်သေချာချိန်းဆိုတွေ့ဆုံကြဖူးသူတွေမဟုတ်။
အသက်ကြီးမှချစ်သူတွေဖြစ်ကြကာ အသက်အရွယ်အရ တစ်ဦး

ဆောင်း လု လင်

ကိုတစ်ဦး ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်ထားကြရုံသာ ရှိသည်။ ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် မေသက်ခိုင်နှင့်ကိုနိုင်ဦးသည်မြီးကောင်ပေါက် ကလေးတွေလို တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်။ လုပ်ငန်း သဘောအရတွေ့ဆုံမိရင်းမှ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် လက်တွဲသင့် သည်ဆိုသည်ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ဦးနှောက်ကို ဦးစားပေးစဉ်းစား ထားကြသော ရည်ရွယ်ထားသူများသာဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှစိတ်လိုက်မာန်ပါ ထွက်လာခဲ့ပြီဆို သည့်အခါ... မေသက်ခိုင်မှာသွားစရာဆို၍၊ အားကိုးစရာဆို၍ ကိုနိုင်ဦးတစ်ယောက်သာရှိလေသည်။ သွေးပူပူနှင့် ကိုနိုင်ဦးဆီ ထွက်သွားပြီဆိုတာကိုလည်း အိမ်မှာစာရေးထားခဲ့ပြီ။ ညီမလေး မေသက်ပိုင်ကို စာရေးအသိပေးထားခဲ့ပြီ။ လမ်းခရီးရောက်မှ ကိုနိုင်ဦးအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့အထင်အမြင်ကို တွေးတောမိလာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကိုနိုင်ဦးမိဘများက အိမ်အထိလိုက်လာသော သူမ ကိုမည်သို့ထင်မည်နည်း။

တော်သေးသည်။ သူမသည် ကိုနိုင်ဦးအံ့ဩသွားအောင် ဆိုကာ ကြို၍ဖုန်းဆက်မထားခဲ့ချေ။ မေသက်ခိုင်လာနေပြီဆို တာကို ကိုနိုင်ဦးမသိသေးချေ။ သည်တော့ ကိုနိုင်ဦးဆီ မသွား သေးပဲအစီအစဉ်ပြောင်းမည်ဆိုက ပြောင်းနိုင်ပါသေးသည်။

အစီအစဉ်ပြောင်းပါပြီတဲ့၊ သူမဘယ်ကိုသွားရမည်နည်း၊ မေသက်ခိုင်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

မန္တလေးမှထွက်လာသည်မှာ မိုင်နှုန်းအတော်ပေါက်လာ ပြီမို့ ကားကိုအနားပေးရန်မေသက်ခိုင်သတိရလိုက်သည်။ လမ်း ဘေးမှအအေးဆိုင်လေးတစ်ခုကို တွေ့၍ ဆိုင်ရှေ့ကို ကွေ့ဝင်၍ ရပ်လိုက်သည်။

အအေးတစ်ခွက်မှာသောက်ရင်း ရှေ့ခရီးအတွက် မေ သက်ခိုင်စဉ်းစားရပြီ။

မေသက်ခိုင်သည် အိမ်မှအပြီးအပိုင်ထွက်ခွာခြင်းအနေ ဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကားကိုယူလာခဲ့သည်။ လက်ဝတ်ရတနာတွေအားလုံးကို ယူလာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မေသက်ခိုင်ယူလာခဲ့သည် လက်ဝတ်ရတနာများသည် မေမေ့ ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ မေမေ့အမွေများဖြစ်သည်။ မေမေ့အမွေ များမို့လည်း မေသက်ခိုင်က အပြီးအပိုင် ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အခြေအနေအေးဆေးမှ ညီမလေးမေသက်ပိုင်ကို တစ်ဝက်ခွဲ၍ ပေးရမည်။ လောလောဆယ်တွင် အိမ်၌ညီမလေးမေသက်ပိုင် မရှိချေ။ ဆေးဖြန့်ချိရေးကိစ္စအတွက်ခရီးထွက်နေသည်။

ညီမလေးမရှိချိန်မှာ ပစ္စည်းအားလုံးကို မေသက်ခိုင်ယူ လာခဲ့ခြင်းသည်စိတ်အချရဆုံးဖြစ်ပါ၏။ သို့မဟုတ်ပါက မိထွေး ဖြစ်သူက အားလုံးကို အပိုင်စီးသွားပေလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ ပြသနာကိုစတင်မီးမွှေးခဲ့သူမှာ ဖေဖေပဲ ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ အသက်၆၀ရှိနေမှ နောက် မိန်းမယူသတဲ့။ အသက်၄၀အရွယ် မေမေဆုံးပါးသွားကတည်းက သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အေးချမ်းစွာနေလာခဲ့သောဖေဖေသည် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ၊ မုဆိုးမကြီးတစ်ယောက်ကို ဆိုင်းမ ဆင်ပုံမပါ လက်ထပ်ယူလိုက်သည်။ တရားရုံးမှာတောင် တက်၍ လက်မှတ်ထိုးခဲ့သတဲ့၊ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။

သည်နေ့ပါပဲ၊ သည်နေ့ နေ့လည်မှာပါပဲ။

သူ့နောက်မိန်းမကြီးကို အိမ်ခေါ်လာကာ ဖေဖေအကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ဘာမှကြိုသိမထားရသော မေသက်ခိုင်သည် အံ့ဩစိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်၊ ရှက်စိတ်များဖြင့် ဇက်ကြောများခိုင်သွားသည်အထိ ကြောင်ငေးနေမိသည်။

ခရီးထွက်နေသော ညီမလေးမေသက်ပိုင်သည် ဤအကြောင်းများကိုမသိသေးချေ။

မေသက်ခိုင်သည် အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အားရပါးရငိုခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ညီမလေးကို အကျိုးအကြောင်းစာရေးကာ ကားကိုယူ၊ လက်ဝတ်လက်စားများကိုလည်းယူကာ အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မေသက်ပိုင်ကိုရေးသည့်စာထဲတွင် ကိုနိုင်ဦးရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားခဲ့၏။ အဲဒါ မှားမှားမှားသွားလေပလား။ ကိုနိုင်ဦးဆီ တကယ်ရောသွားသင့်ရဲ့လား။

ဆောင်း လု လင်

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ထွက်လာပြီဆိုမှတော့ ခရီးကိုဆက်ရ ပေမည်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လို့မဖြစ်တော့ချေ။ နောက် မှ နောက်လျှောက်လျားပဲ။

မေသက်ခိုင်က စားပွဲပေါ်ချွတ်တင်ထားသောနေရာမျက် မှန်အပြာရောင်လေးကိုပြန်တပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းတွင်စည်းထား သောပုဝါအဖြူလေးကိုနေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန်ဖြည့်၍ ပြန် ချည်နှောင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အအေးဖိုးရှင်းပေးကာ ကား ဖြင့် တောင်ပေါ်ခရီးသို့ဆက်ထွက်ခဲ့ပေ၏။

ပြင်ဦးလွင်ကိုလွန်လာချိန်မှာပင် မိုးသားများအုံ့တက် လာလေသည်။

မန္တလေးမှထွက်လာတော့ နေ့လည်၂နာရီ။ ကိုနိုင်ဦး တို့မြို့အထိမောင်းသွားရလျှင် ညမိုးချုပ်ပေတော့မည်။

မေသက်ခိုင်သည် ညကြီးမင်းကြီးယောက်ျားတယောက် အိမ်ကိုဝင်ရမှာ စိုးရွံ့သွားပြန်သည်။ တကယ်တော့ သူမသည် ကိုနိုင်ဦး၏မိဘများကိုမတွေ့ဖူးသေးချေ။ ခိုးရာလိုက်တာလည်း မဟုတ်ပဲနှင့် အိမ်ပေါ်ကို ညကြီးမင်းကြီးတက်လာမယ် သား ရည်းစားကို ကိုနိုင်ဦးမိဘများက ဘယ်လိုထင်မြင်ကြလေမလဲ။

သက်ပြင်းကိုချရင်း မြို့ထဲမှတိုတယ်တစ်ခုခုတွင် တည်း ကာ မနက်မှ ကိုနိုင်ဦးနှင့်ဆက်သွယ်ဖို့စဉ်းစားလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

တကယ်တန်းကျ မေသက်ခိုင်သည် ကိုနိုင်ဦးတို့မြို့
ရောက်သည်ထိ ကားကိုမောင်းဖြစ်တော့ချေ။ မိုးကလည်းတဖွဲ
ဖွဲရွာ၊ မှောင်ရီလည်း ပျိုးလာချိန်တွင် လမ်းဘေး၌တွေ့လိုက်ရ
သော တည်းခိုခန်းလေးသည် မေသက်ခိုင်စိတ်ကို ဆွဲဆောင်
လိုက်လေ၏။

ဟေးလ်ဗျူးအင်း- Hill View Inn- တဲ။

အင်္ဂလိပ်လိုရော ဗမာလိုပါ စတမ်းထိုးထားသော နှစ်
ထပ်တိုက် တည်းခိုဆောင်လေးသည် တောင်ကုန်းနောက်ခံနှင့်
လှပစွာတည်ရှိနေသည်။

မေသက်ခိုင်က ထွေထွေထူးထူးတွေးမနေတော့ပဲ ကား
ကိုဟေးလ်ဗျူးအင်းခြံဝင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ကားလေးချိုးဝင်လာချိန်မှာ ညနေ၆နာရီ၁၅မိနစ်
ဖြစ်သည်။

ကိုဝင်းဖေနှင့်မသင်းကြည်တို့ ဂျူတီထွက်ကာအိမ်ပြန်
ချိန်နှင့်အံ့ကိုက်ပင်ဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒက ကိုဝင်းဖေတို့လင်မယားထွက်သွားသည်ကိုငေး
ကြည့်နေဆဲ ကားအဖြူလေးကခြံဝင်းထဲ ချိုးဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။
ကားလေးနှင့်ကိုဝင်းဖေတို့လင်မယား ခြံ၌ ဆုံမိလိုက်ကြသေး
သည်။

ဆောင်း လု လင်

ကားသည်ပေါ်တီကိုအောက်၌ရပ်ကာ ကားပေါ်မှမိန်းမ
ချောတစ်ယောက်ဆင်းလာလေသည်။

လှပချောမောသောမိန်းမကိုကြည့်၍ ကိုနန္ဒ ထိတ်ကနဲ
ဖြစ်သွားသည်။ လာပြန်ပြီတစ်ယောက်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ရေ
ရွတ်လိုက်မိ၏။

“ အခန်းတစ်ခန်းများ ရနိုင်မလားရှင် ”

မိန်းမချောက သွက်လက်စွာလှမ်းဝင်လာကာ ကိုနန္ဒကို
မေးလိုက်သည်။

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ရနိုင်ပါတယ် ”

ကိုနန္ဒ၏တုန့်ပြန်သံကအေးစက်စက်။

“ ဘယ်နှစ်ညတည်းမှာလဲခင်ဗျ၊ မှတ်ပုံတင်လေးတစ်
ဆိတ်မစပါ ”

“ တစ်ည၊ အဲ-အဆင်ပြေသလိုပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မဒီမြို့မှာ
နေဦးမှာပါ၊ ရှင်ဟိုတယ်မှာအဆင်ပြေတော့လည်း ဆက်နေတာ
ပေါ့ ”

မေသက်ခိုင်သည် ကိုနန္ဒကိုကြည့်၍ မြင်မြင်ချင်းသ
ဘောကျသွားလေ၏။ တော်တော်လှတဲ့ယောက်ျားပဲ။ သူမသည်
ကိုနန္ဒကို စိတ်တွင်းမှတိမ်းညွတ်သွားမိသည်။ မေသက်ခိုင်သည်
ရုပ်ရည်လှပချောမောမှုကို သဘောကျသူဖြစ်သည်။ ကိုနိုင်ဦး
သည်မလှပါ။ ယောက်ျားပီသရုံသာရှိသည်။ မိမိစိတ်ကြိုက်ကို
ရွေးချယ်ခွင့်မရှိသည် မြန်မာအမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့်

ဆောင်း လု လင်

ချစ်ရေးဆိုလာသော ကိုနိုင်ဦးကိုသာ ရွေးချယ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုနိုင်ဦးကို နှလုံးသားဖြင့် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်၊ ဦးနှောက်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်သက်တာလုံး ဖခင်နှင့်ညီမဖြစ်သူကို ငဲ့ကွက်ခဲ့ရသည် မေသက်ခိုင်သည် ခုအချိန်မှာတော့ ကိုယ်လိုရာစိတ်ကြိုက်လုပ်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်တွေပေါက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမက ကိုနန္ဒအမေးကိုမရေမရာပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကိုနန္ဒကတော့ အေးစက်စွာပင် သူ့အလုပ်သူလုပ်နေသည်။ မေသက်ခိုင်မှတ်ပုံတင်ကိုကြည့်ကာ စာရင်းစာအုပ်၌ရေးပြည်နေသည်။

ဘယ်လိုလူပါလိမ့်၊ သည်လိုအရွယ် ယောက်ျားမှန်သမျှသည် မေသက်ခိုင်နှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ရင်ဆိုင်တွေ့ရသည့်အခါတိုင်း မေသက်ခိုင်ဖက်သို့ ညွတ်ပါလာစမြဲ။ အနည်းနဲ့အများဆိုသလို စိတ်ဝင်စားမှုကိုပြုစမြဲပင်။ သည်လူကတော့...

ကိုနန္ဒသည်လည်း သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူစဉ်းစားနေလေ၏။ မေသက်ခိုင်ဆိုတဲ့သည်မိန်းမကို ဘယ်အခန်းမှာထားရရင်ကောင်းမလဲ၊ သူသည် မိန်းကလေးဧည့်သည်ကိုအပေါ်ထပ်သို့ မပို့ရဲတော့ပါ။ ဘယ်အထပ်မှာနေချင်သလဲလို့လဲ မမေးချင်တော့။ အပေါ်ထပ်မှာနေပါမည်ဟုရွေးလိုက်လျှင် ဒုက္ခ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

နောက်ဆုံးတော့ကိုနန္ဒသည် မေသက်ခိုင်ကို ညှော်ခန်း နှင့်ကပ်ရက်ဖြစ်သော အောက်ထပ် အခန်းနံပါတ်၁ကိုပင် ပေး လိုက်လေသည်။

“ အခန်းနံပါတ်၁မှာနေပါခင်ဗျာ၊ ဟောဟိုအခန်းပါ၊ ဒီ မှာသော ”

မေသက်ခိုင်ကသော့ကိုလှမ်းယူရင်း...

“ ဒါနဲ့ ရှင်က ပိုင်ရှင်လားဟင် ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခန်းကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါမယ် ခင်ဗျ”

ဘယ်လိုလူပါလိမ့်၊ စကားကိုဖြတ်လှချည်လား။ မေ သက်ခိုင်က သူနှင့်စကားလက်ဆုံကျချင်နေမိသည်။

“ ရပါတယ်၊ ကျွန်မမှာသယ်စရာဆိုလို့ဒီအိတ်တစ်လုံးပဲ ပါတာပါ၊ ဒါနဲ့ ရှင်မှာအလုပ်သမားတွေမရှိဘူးလား ”

“ အလုပ်သမားလင်မယားကပြန်သွားပါပြီ ”

“ အို-ရှင်တစ်ယောက်ထဲပင်ပန်းနေတော့မှာပဲ ”

စကားများလှချည်လား၊ ဒီမိန်းမစကားကိုတော်တော်နှင့် ဖြတ်မည်ပုံမပေါ်၊ စကားပြောပုံကလည်းပြီတီတီနှင့်။ ကိုနန္ဒ သည်မေသက်ခိုင်၏အရောဝင်လိုပုံကိုကြည့်၍ မေသက်ခိုင်သူ့ကို ကျနေပြီဆိုတာကိုသိလိုက်သည်။ ဘယ်လိုမိန်းမပါလိမ့်မလဲ၊ ကို နန္ဒကတော့ ရုပ်ရည်ချောမောသောမိန်းမများကိုကြောက်ပါသည်။

ဆောင်း လု လင်

ဒေစီမြိုင်တစ်ယောက်နှင့်ပင် ဆလံသပါပြီ။ ရုပ်ချောသောမိန်းမ များသည်ဖောက်ပြန်တတ်သည်။ ဒါ ကိုနန္ဒရဲ့အစွဲ။

“ ဟင်-ဟောဒီအရုပ်ကလေးက တကယ်အကောင် လေးပဲနော်၊ တော်တော်ပေးရမှာပဲ ”

မေသက်ခိုင်က စကားမရှိစကားရှာကာ ကောင်တာပေါ် တင်ထားသည်။ ရုပ်လုံးသွင်းရှဉ့်ရုပ်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ မပေးရပါဘူး၊ ဝယ်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတာပါ ”

“ ဟင်- ရှင်လုပ်တတ်တယ်၊ ကြည့်စမ်း- တကယ်အ ကောင်လေးအတိုင်းပဲ၊ အသက်ရှင်နေသလိုပဲနော်၊ အမြီးလေး ထောင်နေအောင်ရော ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲဟင် ”

ကိုနန္ဒမျက်လုံးများလက်လာသည်။ သူ့ဖန်တီးထားသော ရုပ်လုံးသွင်းအရုပ်ကလေးကို ချီးကျူးနေ၍ ကိုနန္ဒစိတ်များသည် အရုပ်ဆီသို့ရောက်သွားလေသည်။

“ ဟော- ဟိုက ယုန်ရုပ်ကလေးကလဲ တကယ်ယုန် ကို ရုပ်လုံးသွင်းထားတာပေါ့နော်၊ ဒီအကောင်တွေကို ရှင်ကိုယ် တိုင် ပစ်ထားတာလားဟင် ”

ကိုနန္ဒမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ သူသည်သတ္တဝါတွေ ကိုမသတ်၊ သတ်ချင်စိတ်လည်းမရှိ၊ သတ်လည်းမသတ်ရဲချေ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွာထဲကကလေးတွေဆီက ဝယ်ထားတာ ”

မေသက်ခိုင်သည် ကိုနန္ဒ သူ့စကားလမ်းကြောင်းထဲစီးဝင်လာ၍ စကားမပြတ်စေရန်ဆက်ပြောနေပြန်သည်။ တကယ်တော့ သူမသည် ရုပ်လုံးသွင်းအရုပ်ကို စိတ်ဝင်စားလှသည်မဟုတ်ပါ။

“ အရုပ်ရုပ်လုံးသွင်းရတာသိပ်လက်ဝင်မှာပဲနော်၊ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟင် ”

“ လွယ်ပါတယ်၊ အရေခွံကို စုတ်ပစ်ပြီး အထဲကကလီစာတွေကို ထုတ်ပစ်ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ နေလှန်းရတယ်၊ နေလှန်းတဲ့နေရာမှာလည်း စိတ်ရှည်ရတယ်ဗျ၊ အရေခွံကို အချောက်ညီအောင် နေထဲမှာ ခဏခဏလှန်ပေးရတာ ”

ကိုနန္ဒသည် သူ့စိတ်ဝင်စားသည့်ဘာသာရပ်မို့ အတိအကျရှင်းပြနေလေသည်။ သူ့အရုပ်များအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားမေးမြန်းသည် မေသက်ခိုင်ကိုလည်း ခင်မင်စိတ်ဝင်လာပြန်လေ၏။

“အမယ်၊ ရုပ်လုံးသွင်းတဲ့နေရာကျတော့လည်း ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ၊ အတော်လက်ဝင်သား၊ ဂွမ်းတွေကို အသားတကျ ဖြစ်အောင် သေချာထည့်ရတာလေ၊ ဂွမ်းအထည်မညီရင် ကြာတော့အရုပ်က ပိန်တဲ့နေရာက ပိန်၊ ဖောင်းတဲ့နေရာက ဖောင်း

ဆောင်း လု လင်

ဖြစ်ကုန်ရော၊ ရုပ်လုံးသွင်းအရုပ်လုပ်ရတာလဲ အနုပညာတစ်ရပ်ပဲဗျ”

တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုနန္ဒဆက်ပြောသောစကားများကို မေသက်ခိုင် စိတ်မဝင်စားတော့ပါချေ။ ကိုနန္ဒမျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူဟာအတော်ချောတဲ့ယောက်ျားပဲ။ သူလိုချောမောတဲ့ယောက်ျားမျိုးနဲ့ငါဘာလို့မဆုံဆည်းခဲ့တာပါလိမ့်။

“ -----တယ်လေ ”

ကိုနန္ဒနောက်ဆုံးပြောလိုက်သည့်စကားများကို မေသက်ခိုင် မကြားလိုက်ရချေ။ ကိုနန္ဒကတော့ အားရပါးရပြောပြနေခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မေသက်ခိုင်သည် စိတ်ဝင်စားသယောင် ဆက်၍ဟန်ဆောင်လိုက်သည်။

“ ဟုတ်တာပေါ့နော်၊ ရှဉ့်ကလေးရဲ့အမြီးလေးထောင်နေအောင်ကော ဘယ်လိုလုပ်ထားတာလဲ၊ အသက်ဝင်လွန်းလို့ပါ၊ ပြောပါဦး ”

“ ဒါကလွယ်ပါတယ်၊ အတွင်းထဲကနေ သွပ်နန်းကြိုးထည့်ထားတာပေါ့ ”

“ ဒါနဲ့ ရှင်နာမည်လည်း ကျွန်မမသိရသေးပါလား၊ ကျွန်မနာမည် မေသက်ခိုင်ဆိုတာတော့ ပြောဖို့မလိုတော့ပါဘူးနော် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

မေသက်ခိုင်ကရုတ်တရက်စကားလမ်းကြောင်းလွဲချလိုက်
၍ ကိုနန္ဒကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ ကျွန်တော်နာမည်နန္ဒပါ ”

“ ဒါနဲ့ ကျွန်မအတွက် စားစရာတစ်ခုခုများရနိုင်မလား
ရှင် ”

မေသက်ခိုင်သည် ကိုနန္ဒနှင့်စကားစမပြတ်စေရန်“ဒါနဲ့”
ပေါင်းများစွာဖြင့် စကားကိုဆက်နေရလေသည်။

“ အဲ- ကျွန်တော်တို့ဟိုတယ်က အစားအသောက်မပါ
ဘူးခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားစားချင်ရင်တော့ ရွာထိပ်ထိကားမောင်းသွားပါ
လား၊ သိပ်မမောင်းရပါဘူး၊ ရွာထိပ်မှာ တရုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိ
တယ်ဗျ ”

“ အို- ဒါဆိုရင်ရှင်မောင်းပို့ပါလား ကိုနန္ဒ၊ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်အတူတူသွားစားကြမယ်လေ၊ ဒီညဒင်နာကို ကျွန်မ
ဒကာခံပါမယ် ”

“ ဟင်အင်း- ကျွန်တော်ကားမမောင်းချင်ဘူး၊ အပြင်
အစာတွေလည်း မစားတတ်ဖူး ”

ကိုနန္ဒက အပြီးအပြတ်ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

မေသက်ခိုင်သည် ကိုနန္ဒကို အစွမ်းကုန်အံ့ဩသွားလေ
၏။ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်၊ ယောကျ်ားမှဟုတ်ရဲ့လား။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်က စတင်ဖိတ်ခေါ်သည်ကိုပင် ငြင်းရက်နိုင်အား

ဆောင်း လု လင်

သည်။ မေသက်ခိုင်သည် အငြင်းခံလိုက်ရ၍ ရှက်လည်းရှက် သွားမိ၏။

ကိုနန္ဒသည်လဲ ဧည့်သည်အပေါ် ရိုင်းပျသလိုဖြစ်သွား တာကို အားနာသွားလေသည်။

“ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ကျွန်တော်အတွက် ကျွန်တော်တ ပည့်တွေချက်ပေးခဲ့တဲ့ ထမင်းဟင်းတွေရှိတယ်၊ မျှတစားလိုက် ကြတာပေါ့၊ ခင်ဗျားလည်းအပြင်ထွက်စရာမလိုတော့ဘူးပေါ့၊ မိုး တွေလည်းရွာနေတယ်လေ၊ ခရီးလည်းပန်းလာမှာပေါ့၊ နား လိုက်ပါတော့ ”

မေသက်ခိုင်မနော့ခွေသွားလေသည်။

“ အို- အားနာစရာကြီး၊ ရှင်အတွက်မလောက်ငဲ့နေ ပါမယ် ”

တစ်ချက်တော့မူလိုက်သေးသည်။

“ ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး ”

“ ဒါဖြင့်ရှင်ကတစ်ယောက်ထဲနေတာပေါ့နော်၊ ရှင်မှာ အိမ်ထောင်မရှိဘူးလား ”

မေသက်ခိုင်က အသိချင်ဆုံးမေးခွန်းကို အခွင့်သာခိုက် မလွတ်တန်းမေးလိုက်လေသည်။

ကိုနန္ဒစိတ်မှာတင်းကနဲဖြစ်သွားပြန်လေသည်။ သိပ်စပ် စုတ်မိန်းမပါလား၊ ဒီမိန်းမကို အပြတ်ရှင်းထားမှတော်ကာကျ မည်။ စပ်စုတာကို ကိုနန္ဒမကြိုက်၊ ဒေစီမြိုင်ကလည်း မကြိုက်။

ဆောင်း လု လင်

ဒေစီမြိုင်သာသိလျှင် ဒီမိန်းမ ဒေစီမြိုင်လက်ချက် မိသွားတော့ မည်။

“ ကျွန်တော်လူပျိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ထောင်ကျဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... ”

“ ရှင် ”

မေသက်ခိုင်စိတ်ဓာတ်တစ်ဝက်ကျသွားသည်။

“ ဒါပေမယ့် သူကဆုံးသွားပြီဗျ ”

“ အို ”

မေသက်ခိုင်ပြန်၍အားတက်သွားပြန်လေသည်။

“ ခင်ဗျားအခန်းထဲဝင်နားလိုက်ဦးလေ၊ ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ခေါက်ဆွဲထုတ်သွားယူလိုက်ဦးမယ် ”

“ ရှင် ဘာအတွက် ”

“ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စားဖို့အတွက်ပေါ့၊ ထမင်းကတစ်ယောက်စာထဲချက်ထားတော့မလောက်မှာစိုးလို့လေ ”

“ အို-အားနာစရာကောင်းနေပါပြီ၊ ကျွန်မကညစ်ကိုနည်းနည်းပဲစားတဲ့အကျင့်လုပ်ထားတယ်ရှင်၊ ကိစ္စတော့သိပ်မရှိပါဘူး ”

“ မလောက်မငပြစ်နေပါ့မယ်လေ၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်လေးနဲ့ရောစားကြတာပေါ့၊ ကဲ-ကဲ- ခင်ဗျားအခန်းထဲဝင်နားနှင့်၊ ကျွန်တော်ခေါက်ဆွဲထုတ်ယူပြီးပြန်လာခဲ့မယ် ”

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒတောင်ကုန်းပေါ်တက်သွားချိန်တွင် မေသက်ခိုင် အခန်းနံပါတ်တစ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ သူမရင်ဝယ် ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေသည်။ ကိုနန္ဒနှင့် ထမင်းလက်ဆုံစားရမည်ကိုတွေးကာ ဝမ်းသာနေမိသည်။ မေသက်ခိုင်သည် ချစ်သူကိုနိုင်ဦးနှင့်ပင်သည်လိုမျိုးအေးအေးဆေးဆေး မဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။

အလို-သူမသည် ချစ်သူရည်းစားရှိပါရန်နှင့် ကိုနန္ဒအပေါ်စိတ်တိမ်းညွတ်နေမိပါပကော။

ကုတင်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ကိုနန္ဒ၏ ချောမောလှပသောမျက်နှာကိုမြင်ယောင်လာလေသည်။

ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုတ်များမှာ အောက်ထပ်မီးဖိုခန်းထဲ၌ရှိသည်။ ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုတ်ကိုယူပြီး တည်းခိုခန်းဆီပြန်ဆင်းသွားလျှင်ရသည်။ သို့ရာတွင် ကိုနန္ဒသည် ဒေစီမြိုင် အခြေအနေကို ကြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ ညလည်းမိုးချုပ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲရွာနေသေးသည်။ မတော်တဆ မိုးသည်းလာလျှင် ညနှင့်မိုး၏ပေါင်းစပ်အားဖြင့် ဒေစီမြိုင်စိတ်ထမလာဘူးလို့မပြောနိုင်။

ကိုနန္ဒသည် ခြေသံမထွက်အောင်ချွတ်နင်း၍ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ဒေစီမြိုင်အခန်းဆီသို့ အသာအယာခြေဖွနင်းကာ လျှောက်ခဲ့သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ နန္ဒ ”

ဒေစီမြိုင်၏ခေါ်သံကိုရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသော ကို နန္ဒသည် ဆတ်ကနဲတုန်ကာ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ မရပါ လား၊ မရပါလား၊ ဒီအိမ်ထဲမှာ သူလုပ်ရှားသမျှကို ဒေစီမြိုင်က သိနေနှင့်တော့တာချည်းပါပဲလား။

“ နန္ဒ၊ လာခဲ့ဦး၊ ငါ့ကိုပြတင်းပေါက်ဆီပို့ပေးစမ်း၊ ငါ အပြင်ကိုကြည့်ချင်တယ် ”

ကိုနန္ဒသည်ဒေစီမြိုင်၏အမိန့်ကိုမလွန်ဆန်ဝံ့စွာ၊ မလွန် ဆန်နိုင်စွာ အခန်းထဲသို့ဝင်သွားရလေသည်။

အခန်းထဲတွင် ဒေစီမြိုင်က ကုတင်ပေါ်ဝယ်ပက်လက် ကြီးလဲလျောင်းနေ၏။အလောင်းကောင်ကြီးတစ်ကောင်လို။ သူမ မှာအားအင်တွေမရှိတော့ပါ။ သူမမှာ အားအင်တွေကုန်ခမ်းယုတ် လျော့နေပြီ။ ဖုတ်ကောင်မသည် သွေးကိုမမြင်ရသမျှ ကာလ ပတ်လုံး အင်အားတစ်ဖန်ပြည့်ဖြိုးလာတော့မည်မဟုတ်။ မြမြ စိမ်းကို သူလုပ်ချင်သလိုမလုပ်လိုက်ရ၍ ဒေစီမြိုင်စိတ်ဓာတ်တွေ ကျသွားသည်။ မြမြစိမ်းကို ဒေစီမြိုင်မသတ်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာ ကိုနန္ဒ အတွက်တော့ ဘုရားမခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ဒေစီမြိုင်အဖို့တော့ ဝင်လာလုဆဲလာဘ်ကြီးနှင့်လွဲရလေခြင်းဟု ယူဆနေရော့ထင်။

“ ငါ့ကိုပြတင်းပေါက်ပို့ပေးပါဆို၊ အပြင်မှာမိုးရွာနေ တယ်မဟုတ်လား၊ အပြင်ကိုငါကြည့်ချင်တယ် ”

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒက လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ခေါက်ဆွဲထုတ်ကို အနီးရှိစားပွဲပေါ် ချထားလိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်မှပက်လက်ကြီး ဒေစီမြိုင်ကိုပွေ့လိုက်သည်။ ဒေစီမြိုင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ကိုနန္ဒ ရင်ခွင်ထဲမြှုပ်ဝင်ကာပါလာသည်။ တကယ်တန်းကျတော့ ဒေစီ မြိုင်ကိုယ်ဟာပေါ့ပေါ့လေးပါ။

ကိုနန္ဒက ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် အဆင်သင့်ချထား သော ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဒေစီမြိုင်ခန္ဓာကိုယ်ကိုတင်ပေးလိုက် သည်။ ကုလားထိုင်သည်ပြတင်းပေါက်ဖက်သို့ မျက်နှာမူကာလှဲ့ ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဒေစီမြိုင်ထိုင်နေကျကုလားထိုင်၊ ဒေစီမြိုင် ထိုင်၍ ပြင်ပသို့ငေးမောကြည့်နေကျ ကုလားထိုင်ကို မရွေ့ ပြောင်းပဲ သည်အတိုင်းထားထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒက ဒေစီမြိုင်ကိုယ်ကို နေသားတကျ တင်ပေးပြီး သည်အခါ ပြတင်းပေါက်တခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ပြင်ပရှု ခင်းသည် မိုးသက်လေများဖြင့် မဲမှောင်နေသည်။ အောက်ဖက် ဆီမှာတော့ အောက်ထပ်တစ်ထပ်သာမီးလင်းနေသော ဟေးလ် ဗျူးအင်းကို စီးမြင်နေရ၏။ အပေါ်စီးမှမြင်ရသော တည်းခိုခန်း အနေအထားသည် မြေပြင်၌ချထားသော သေတ္တာလေးတစ်လုံး သဖွယ်၊ တည်းခိုခန်းအမိုးပေါ်က ရေတိုင်ကီကြီးတွေကိုလည်း အပေါ်စီးမှမြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ တောင်ကုန်းဆီမှသွယ်ဆင်း သွားသောမျဉ်းပြိုင်အနေအထားဖြင့် ရေပိုက်လုံးနှစ်လုံး။ ဒေစီ မြိုင် တက်၍လမ်းလျှောက်နေကျ ရေပိုက်နှစ်လုံးကိုလည်း မြင်

ဆောင်း လု လင်

နေရသေးသည်။ ရေပိုက်နှစ်လုံးကိုကြည့်၍ တည်းခိုခန်း အမိုး ပေါ်မှတစ်ဆင့် တည်းခိုခန်းထဲဝင်ချင်စိတ်တွေ ဒေစီမြိုင်မှာ ပေါ်မလာပါစေနှင့်။ ဟေးလ်ဗျူးအင်း၌ သည်ည မိန်းကလေး တစ်ယောက်ထဲတည်းခိုနေသည်။ ဒါကိုဒေစီမြိုင်မသိပါစေနှင့်။

ဒေစီမြိုင်ကို ကုလားထိုင်ပေါ် နေရာချထားပေးပြီးသည် နှင့် ကိုနန္ဒအခန်းထဲမှလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“ နင့်လက်ထဲက ဘာတွေလဲနန္ဒ ”

ဒေစီမြိုင်စကားသံကို ကြားလိုက်ရသော ကိုနန္ဒသည် အကြောများဆိုင်းသွားသလို ထိတ်လန့်သွားမိသည်။

“ ဧည့်သည်အတွက်၊ ဧည့်သည်အတွက် ခြောက်ဆွဲ ခြောက်ထုတ်ပါ ”

“ ဧည့်သည်၊ ဧည့်သည်က ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား ” ကိုနန္ဒပြန်ဖြေရန်နှုတ်တွန့်နေသည်။

“ ဧည့်သည်ကယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား ”

ဒေစီမြိုင်အမေးစကားကိုကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ မိန်းမပါ ”

“ ဟီ-ဟီ-မိန်းမဟုတ်လား၊ မိန်းမကဘယ်အရွယ်လဲဟဲ့ ”

“ နင်သူ့ကိုဒုက္ခပေးချင်ပါနဲ့ ”

“ အဲဒီမိန်းမက ဘယ်အရွယ်လဲ ”

“ အစိတ်၊ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ပဲ၊ အဲဒါဘာဖြစ် သလဲ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အဲဒီမိန်းမက နင့်ကိုပြီတီတီမလုပ်ဖူးလားနန္ဒရဲ့ ”

ကြည့်စမ်း၊ သူသိနေပြန်ပြီ။

“ အဲဒီမိန်းမက နင့်ကိုပြီတီတီလုပ်မှာပေါ့၊ နင်ကချော
တာကိုးဟဲ့၊ ဒါပေမယ့် နင်ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါသိပါတယ်၊
ဟီ-ဟီ- နင့်အကြောင်းကို ငါသိတယ်လေ၊ ဘယ်မိန်းမအတွက်
မှ နင်မတတ်နိုင်ဘူး၊ နင်က မိန်းမလျာလေ၊ ဟီ-ဟီ-ဟီ ”

“ ဒေစီမြိုင် ”

ကိုနန္ဒက ပေါက်ကွဲစွာကြုံးအော်လိုက်သည်။

“ တကယ်တော့နင်ဟာ နန္ဒမဟုတ်ဖူး၊ နန္ဒ၊ နန္ဒ၊
နင်ကိုယ်တိုင်လဲ နန္ဒပဲဖြစ်ချင်တာမဟုတ်လားဟဲ့၊ နန္ဒ၊ နန္ဒ၊
ဟဲ့- ကောင်မလေးနန္ဒ၊ ဟာ-ဟာ-ဟာ ”

ကိုနန္ဒသည် သူ့နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ထားလိုက်သည်။ ဒေ
စီမြိုင်သည် သူ့အားနည်းချက်၊ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖော်
ထုတ်လှောင်ပြောင်နေပါပကော။

ကိုနန္ဒသည် လှေကားအတိုင်းပြေးဆင်းခဲ့လေသည်။

“ ဟား-ဟား-ဟား-ဟား- နန္ဒ၊ ကောင်မလေးနန္ဒ၊
ဟီ ဟီ ဟီ သူ့ကိုယ်သူနန္ဒတဲ့ ”

ဒေစီမြိုင်အသံများကို အောက်ထပ်ရောက်သည်ထိကြား
ယောင်နေရသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

တည်းခိုခန်းထဲသို့ကိုနန္ဒပြန်အရောက်တွင် မေသက်ခိုင်
ညော်ခန်းထဲထွက်ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ ကျွန်တော်နည်းနည်းကြာသွားတယ်၊ ဆောရီးဗျာ ”

“ ရပါတယ်၊ ကျွန်မမဆာသေးပါဘူး ”

“ ရယ်ဒီမိတ်ခေါက်ဆွဲ၊ ရေခွေးဖျော့လိုက်ဦးမယ်နော်၊
မကြာပါဘူး ”

ကိုနန္ဒက မီးဖိုဆောင်ဖက်ခြေဦးလှည့်ရင်းပြောလိုက်ရာ

“ ကျွန်မလည်းကူလုပ်ပေးမှာပေါ့ ”

-ဆိုကာ မေသက်ခိုင်နောက်မှလိုက်လာလေသည်။

ရေခွေးမှာမသင်းကြည်ကြိုပေးသွားသည်အတိုင်း ဓာတ်
ဗူးထဲ၌အပြည့်ရှိပေသည်။ ကိုနန္ဒက ဓာတ်ဗူးထဲမှရေခွေးကိုအိုး
ထဲထည့်ကာ ခေါက်ဆွဲများဖောက်ထည့်လျှက် ဓာတ်ငွေ့မီးဖို
ပေါ်တင်လိုက်သည်။ ရေခွေးပူပြီးသာဖြစ်၍ကြာမည်မဟုတ်ပေ။

“ ရှင်လည်း တစ်ယောက်ထဲချက်ပြုတ်စားရတော့ပင်
ပန်းမှာပေါ့နော်၊ ဧည့်သည်တွေကတစ်ဖက်နဲ့ ”

“ ဒါလောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တပည့်လင်မယား
က ညနေ၆နာရီထိနေပေးပါတယ်၊ သူတို့ပဲအားလုံးလုပ်ပေးသွား
တာ ”

“ ဒါနဲ့ အိမ်ကြီးပေါ်ကအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲရှင် ”

“ ဘာ- ဘာ- ဘာပြောတယ် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဟင်းအိုးမွေရန် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ဇွန်းသည် ပြုတ်ကျသွားလေ၏။ ကိုနန္ဒက မေသက်ခိုင်အမေးကြောင့် ထိတ်လန့်တကြားကြည့်လိုက်သည်။

“ ခင်ဗျားဘာပြောတာလဲ၊ အိမ်ပေါ်မှာ ဘယ်အမျိုးသမီးရှိလို့လဲ ”

ကိုနန္ဒ၏အလောတကြီးအမေးကြောင့် မေသက်ခိုင်လန့်သွားသည်။ သူမစကားဟာ ဒါလောက်တုန်လှုပ်စရာကောင်းလို့လား။

“ အိမ်ပေါ်မှာဘယ်သူမှမရှိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တယောက်ထဲနေတာ ”

“ ကျွန်မ-ကျွန်မ၊ ခုနအိမ်ပေါ်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပြတင်းပေါက်မှာထိုင်နေတဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရသလားလို့ ”

ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း၊ တော်တော်လည်တဲ့မိန်းမ၊ ဒါကြောင့်လှတဲ့မိန်းမတွေဟာလည်ပါတယ်လို့၊ ငါကလဲနော်၊ ဘာလို့များဒေစီမြိုင်အလိုလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘေးပို့ထားခဲ့မိပါလိမ့်၊ ငါကိုကလိုတာပါ၊ ဒီမိန်းမကလည်း စပ်ပဲစပ်စုနိုင်လွန်းတယ်။

ဒါပေမယ့် ဟန်ကိုယ်ဖို့တဲ့လေ၊ ငြင်းမှ၊ ကောင်မကို ဇဝေဇဝါပြစ်သွားအောင်ငြင်းမှ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ အိမ်ပေါ်မှာဘယ်သူမှမရှိပါဘူးဗျ၊ ခုပဲကျွန်တော်ဆင်း
လာတာ ”

ပြောရင်းမှအိမ်မကြီး၏အပေါ်ထပ်ဆီ ကိုနန္ဒလှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ဒေစီမြိုင်ထိုင်နေသော
ပြတင်းပေါက်သည် လေတိုက်၍ပိတ်နေသည်။ ဒေစီမြိုင်က ထ
ဖွင့်နိုင်သည်မဟုတ်၊ တော်ပါသေးရဲ့။

“ ကြည့်ပါလား၊ အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးတခါးတွေ
ပိတ်ထားတာ ”

“ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုကျွန်မအမြင်မှားလို့ဖြစ်မှာပါ ”

မေသက်ခိုင်ကစကားကိုလျှော့ချလိုက်သည်။ ဘာမဟုတ်
တဲ့အကြောင်းနဲ့ ကိုနန္ဒနှင့်အငြင်းမပွားချင်။ သူမသည် ကိုနန္ဒ
နှင့် အဆင်ပဲပြေချင်ပါသည်။

သူမအမြင်မှားခြင်းဟုတ်ကိုမဟုတ်ပါ။ ကိုနန္ဒဆင်းမလာ
ခင်က အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်း
ပေါက်အဝတွင်ထိုင်နေသော မိန်းမသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ကိုမြင်
လိုက်ရသည်။ အခန်းမီးရောင်နောက်ခံနှင့်မို့ မိန်းမသဏ္ဍာန်ကို
သာမြင်ရပြီး ထိုမိန်းမသည် ဘယ်အရွယ်ဆိုတာတော့ ခန့်မှန်း
လို့မတတ်။ မိန်းမ၏ဆံပင်များက လေတိုက်လိုက်သည့်အခါ
ဝဲလွင့်သွားသည်ကိုပင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသေးသည်။

မေသက်ခိုင်အထင်အမြင်က တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကိုနန္ဒ
သည်မုဆိုးဖိုတစ်ဦး၊ လွတ်လပ်စွာတစ်ယောက်ထဲနေသူတစ်ဦးမို့

ဆောင်း လု လင်

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တိတ်တိတ်ပုန်းပေါင်းသင်းနေခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုမိန်းမသည် ကိုနန္ဒတစ်ညတာခေါ်ထားသော မိန်းမသို့မဟုတ် တစ်ပတ်၊ တစ်လဆိုသလို အပျော်ပေါင်းသင်းဖို့ခေါ်ထားသောမိန်းမပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုနန္ဒက သူ့အကြောင်းကို မေသက်ခိုင်ရိပ်မိသွားပြီထင်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားသွားတာပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

မေသက်ခိုင်က အဲဒီအတိုင်းပဲ တွေးမိ၏။ မြင်လိုက်ရသောမိန်းမသဏ္ဍာန်နှင့်ပတ်သက်လို့ မေသက်ခိုင် ဆက်မငြင်းတော့။ စကားကိုလျှော့ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုနန္ဒက ကျက်သွားသောခေါက်ဆွဲများကို ပန်းကန်လုံးထဲခပ်ထည့်နေချိန်တွင် မေသက်ခိုင်ကလည်း ပန်းကန်စင်ပေါ်မှ ပန်းကန်နှစ်ချပ်ကို ထမင်းစားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။

ထမင်းပေါင်းအိုးကိုအခွံထဲမှချွတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ ထမင်းကတစ်ယောက်စာဆိုသော်လည်း တစ်ယောက်စာမကများပေသည်။

“ ဖြစ်သလိုသာစားပေတော့မမေသက်ခိုင် ”

သူတို့ထမင်းစားရန်ပြင်ဆင်ကြ၏။

“ မဆိုးပါဘူးကိုနန္ဒရဲ့၊ ရှင့်တပည့်မလက်ရာကကောင်းသားပဲ၊ စားလို့မြိန်ပါတယ် ”

မေသက်ခိုင်က မသင်းကြည်ချက်ခဲသော ကြက်သားပြုတ်ကြော်များကို လက်နှင့်ဖဲ့ကာ ကိုနန္ဒပန်းကန်ထဲထည့်ပေး

ဆောင်း လု လင်

ရင်းပြောသည်။ ကိုနန္ဒသည် မေသက်ခိုင်အပြုအမူကြောင့် မျက်နှာကြီးနီကာ ရှက်နေ၏။ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်အောင်လည်း ဖြစ်နေမိသည်။

“အဲဒီမိန်းမကနင့်ကိုပြီတီတီလုပ်မှာပေါ့” ဆိုသော ဒေစီ မြိုင်အသံကြီးကို ကြားယောင်လာ၏။ “တကယ်တော့ နင်ဟာ နန္ဒမဟုတ်ဖူး၊ နန္ဒာ၊ နန္ဒာ၊ ကောင်မလေးနန္ဒာ” ဒေစီမြိုင်၏ လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံများက သူ့နားထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကိုနန္ဒ ”

ထမင်းစားပွဲမှ ရုတ်ကနဲထရပ်လိုက်သည်ကိုနန္ဒကို မေသက်ခိုင်ကမေးလိုက်သည်။

“အင်- ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ဖူး၊ ကျွန်တော်ဝပြီ ”

မေသက်ခိုင်အူကြောင်ကြောင်၊ ကြောင်တက်တက်ဖြစ် သွားသည်။ ဒီလူဟာ တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုးပဲ၊ သူမိန်းမတယောက်ကိုအိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတာ ငါသိသွားလို့ စိတ်ထိခိုက်နေသလားပဲ။ ငါကလဲနော်၊ ဘာလို့ ပြောလိုက်မိပါလိမ့်၊ တကယ်ဆို သူနဲ့အဆင်ပြေအောင်နေရမှာ၊ ငါ-သူ့ကို- သူ့ကို-

မေသက်ခိုင်စဉ်းစားနေဆဲတွင် သူက အပြင်ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

မေသက်ခိုင်က ထမင်းပွဲကိုလက်စသတ်ကာပန်းကန်များ ကိုဆေးကြောနေခဲ့သည်။ အချိန်ဆွဲ၍ဆေးကြောနေခဲ့သည်။

မေသက်ခိုင်မျှော်လင့်သည်အတိုင်းပင် ကိုနန္ဒမီးဖိုခန်း ထဲနောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာလေ၏။

“ ဟင်-မမေသက်ခိုင်၊ ပန်းကန်တွေမဆေးပါနဲ့၊ ထား လိုက်ပါ။ အုပ်ဆောင်းနဲ့အုပ်ထားလိုက်၊ မနက်ကျမှ အလုပ်သ မားကောင်မလေးဆေးပါလိမ့်မယ် ”

“ အို-မဟုတ်တာ၊ ပန်းကန်ဆေးတယ်ဆိုတာ မိန်းက လေးအလုပ်ရှင်၊ ကျွန်မလုပ်ရမှာပေါ့ ”

မေသက်ခိုင်သည် ကိုနန္ဒရှေ့တွင် မိန်းမပီသကြောင်းပြ ချင်နေသည်။ ကိုနန္ဒက သူမကို မိန်းမပီသသော၊ အိမ်ရှင်မ ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သောသူဟု ထင်မြင်ခြင်းကို ခံယူချင် နေမိ၏။

သို့သော် မေသက်ခိုင်၏မျှော်လင့်ချက်များသည် အချိုး နှီးဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“ ကျွန်တော်သွားနားတော့မယ် မမေသက်ခိုင်၊ တခါး ကို သေချာပိတ်အိပ်နော်၊ အပြင်တခါးမကြီးကိုကျွန်တော်ပိတ်ခဲ့ လိုက်ပါမယ် ”

နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်လာခြင်းမှာ နှုတ်ဆက်ရုံအ တွက်ပါလား။

ဆောင်း လု လင်

“ ဟင်- ရှင်ကကျွန်မကိုတစ်ယောက်ထဲထားခဲ့တော့ မယ်ပေါ့ ”

လွတ်ကနဲပြောလိုက်မိပြီးမှ မေသက်ခိုင်ရှက်သွားသည်။ သူမက ထမင်းစားပြီးစကားစမြည်ပြောရန်အတွက်သည် ရည်ရွယ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မေသက်ခိုင်ထက် ကိုနန္ဒရှက်သွားခြင်းကပိုလေသည်။ ကိုနန္ဒမျက်နှာသည်နီမြန်းသွားကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးထဲမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲကြောက်လို့ပါ ”

“ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တည်းခိုခန်းကလုံခြုံပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ညပိုင်းမှာထ-ထစစ်ဆေးလေ့ရှိပါတယ် ”

“ ဪ... ”

“ ဂွတ်နိုက်ဗျာ ”

ကိုနန္ဒကနှုတ်ဆက်ပြီးလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

မေသက်ခိုင်စိတ်ပျက်အားလျော့ကာကျန်ခဲ့၏။ ကိုနန္ဒက ဥပေက္ခာပြု ထားသွားသလိုဖြစ်နေသည်အတွက် ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံးထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲနေခဲ့ရလို့ ကြောက်သလိုလို ဝေခွဲမရဖြစ်နေမိသည်။

မေသက်ခိုင်သည် ဆေးပြီးသားပန်းကန်များကို သည်အတိုင်းထားခဲ့ကာ သူမအတွက်ပေးထားသောအခန်းထဲသို့ ပင်ခဲ့

ဆောင်း လု လင်

လေ၏။ တကယ်တော့ သူမသည်လည်းအနားယူရန်လိုအပ်နေပေပြီ။ ဖေဖေကြောင့်စိတ်ညစ်ညူးလှုပ်ရှားခဲ့ရသည်အပြင် တနေကုန်ကားမောင်းလာရ၍ပင်ပန်းနေသည်။

အခန်းထဲအရောက်တွင် ကုတင်ပေါ်သို့ ဖြေလျော့ခွေပုံစံဖြင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။ အိမ်မှာခုလောက်ဆို ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာပါလိမ့်။ မေသက်ပိုင်သည် အခုညနေပြန်ရောက်ကောင်းရောက်လာလိမ့်မည်။ အခန်းထဲမှာ သူရေးခဲ့တဲ့စာကို ဖတ်ရရင် ညီမလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်ရင်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။

မေသက်ခိုင်သည် အခုမှပင် အိမ်အကြောင်းများခေါင်းထဲရောက်လာလေတော့၏။

အိမ်အကြောင်း၊ အိမ်အကြောင်း။

အိမ်အကြောင်း၊ မိသားစုအကြောင်း တွေးလိုက်လျှင် မေသက်ခိုင်၏ကဏ္ဍသည် အနစ်နာခံရသည်အပိုင်းမှာသာ ပါဝင်နေရလေသည်။ မိခင်မရှိသော မိသားစုဖြစ်နေသည်အတွက်၊ သမီးအကြီး ဖြစ်နေသည်အတွက်၊ အစ်မအကြီး ဖြစ်နေသည်အတွက် မေသက်ခိုင်အရာရာမှာ အနစ်နာခံခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ညီမလေးမေသက်ပိုင်အတွက်ပေါ့။

ပညာတော်တဲ့ မေသက်ပိုင်လေး ပညာရေးခရီးလမ်းဖြောင့်ဖြူးဖို့ မေသက်ခိုင်က အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထွက်လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဆယ်တန်းကို တစ်နှစ်ပဲဖြေလိုက်ရကာ စီးပွားရေးနယ်ထဲခြေစုံပစ်ဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ တစ်ကြိမ်

ဆောင်း လု လင်

သာ ပြေခဲရသောဆယ်တန်းသည်လည်း မအောင်ခဲ့ချေ။ ရှိတဲ့ အရင်းအနှီးလေးနှင့် ဈေးချိုနားမှာအခန်းငှားပြီး လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်လေးဖွင့်ခဲ့သည်။ မဆိုပါ။ မိသားစုသုံးယောက်အတွက် စားဝတ်နေရေးဖူလုံသည်အပြင် ပိုလျှံသည်။ ဖေဖေကတော့ မေသက်ခိုင်အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့အရွယ်ကစ၍ ဘာမှမလုပ်တော့ပဲ အနားယူလိုက်လေသည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကိုတစ်သက်လုံးရှာကျွေးလာတာပင်ပန်းပြီတဲ့လေ။ ထိုစဉ်တုန်းက ဖေဖေအသက်က၅၀။ အသက်၅၀မှာ အလုပ်မလုပ်ပဲနားလိုက်တဲ့ဖေဖေ... အသက်၆၀ကျခါမှ နောက်မိန်းမကောက်ယူလိုက်တာတော့ စဉ်းစားကြည့်ရင် ရယ်ချင်စရာပဲဖြစ်သည်။ မေသက်ခိုင်ကမိသားစုကို ရှာကျွေးကာ ဖေဖေကိုအိမ်ဦးခန်းမှာ အေးအေးဆေးဆေးထားနိုင်တာနဲ့တင် ကျေနပ်နေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှသာ ကြေကွဲစွာပေါက်ကွဲခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ညီမလေးကတော့ လိမ္မာပါသည်။ ဆယ်တန်းအောင်တော့မေသက်ပိုင်သည်ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ဆေးကျောင်းသူညီမလေးမျက်နှာမငယ်အောင် မေသက်ခိုင်က စီးပွားကို ပို၍ရှာခဲ့သည်။

မေသက်ပိုင်ဆေးကျောင်းတတိယနှစ်မှာ ကိုနိုင်ဦးနှင့်ဆုံဆည်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုနိုင်ဦးက လက်ထပ်ဖို့ပူဆာခဲ့သော်လည်း ညီမလေးဆရာဝန်ဖြစ်မှဆိုကာ မေသက်ခိုင်က အချိန်ဆွဲထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဆောင်း လု လင်

ခုတော့ ညီမလေးလည်းကျောင်းပြီးသွားပြီ၊ အလုပ်
 သင်ဆရာဝန်အဖြစ်လည်းဆင်းပြီးပြီ။ အစိုးရအလုပ်ဝင်ဖို့ ပို့စ
 တင်စောင့်နေချိန်ဖြစ်သည်။ အစိုးရအလုပ်မဝင်ခင်မှာ ညီမလေး
 ကဆေးကုပွဲတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာ
 ပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးမေသက်ပိုင်အတွက်တော့စိတ်အေးရပြီ။ ဆ
 ရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ သူ့ဘဝသူ့ဣန္ဒြေရရပ်တည်သွားနိုင်
 ပေတော့မည်။

ညီမလေးအတွက် စိတ်အေးရပြီဆိုမှ မိမိဘဝအတွက်
 စဉ်းစားနိုင်တော့မည်။ သည်လိုအချိန်မှာ ဖေဖေက ထဖောက်
 လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဖေဖေကြောင့် ရည်ရွယ်မထားပဲ ကိုနိုင်ဦးဆီအလော
 တကြီးထွက်ခဲ့မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကိုနိုင်ဦးဆီ။ ကိုနိုင်ဦးဆီကို။ ကိုနိုင်ဦးကတော့ ခိုင်ကို
 ဝမ်းပန်းတသာကြိုနေမယ်ဆိုတာ ခိုင်သိပါသည်။ မေသက်ခိုင်
 သည် စိတ်လိုက်မာန်ပါထွက်လာရ၍ ကိုနိုင်ဦးအသိုင်းအဝိုင်းကို
 ထည့်မစဉ်းစားမိခဲ့။ ခရီးဆုံးရောက်ကာနီးမှ စဉ်းစားမိကာ
 နောက်တွန့်သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သည်ကြားထဲမှာ ကိုနန္ဒနှင့်ဆုံလိုက်တော့ မေသက်ခိုင်
 ဆုံးဖြတ်ချက်များ ပြင်ရတော့မလိုဖြစ်သွားရပြန်လေ၏။

ကိုနန္ဒနှင့် မဆုံရလျှင်ဖြင့် မေသက်ခိုင်မှာ ယခုလိုစိတ်
 များပေါ်ချင်မှပေါ်မည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

တကယ်တန်းစဉ်းစားကြည့်တော့ ကိုနိုင်ဦးနှင့်မေသက်
 ခိုင်သည်သမီးရည်းစားတွေဖြစ်ပြီး လက်ထပ်ကြဖို့အထိရည်ရွယ်
 ထားကြသော်လည်း... တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်သိပ် ဆုံ
 ဆည်းဖူးသည် မရှိလှ။ ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံကြဖူးခြင်းလည်းမရှိ။ သုံး
 ရက်တခါ၊လေးရက်တခါလောက် ဖုန်းဆက်ကြတာရယ်။ တစ်လ
 တစ်ခေါက်လောက် ကိုနိုင်ဦး မန္တလေးရောက်လာမှ ဆုံတာ
 လောက်ရယ်ပဲရှိသည်။

ကိုနိုင်ဦးမန္တလေးရောက်သည်အခါတွင်လည်း မေသက်
 ခိုင်က ကိုယ်အလုပ်နဲ့ကိုယ်များသည်မို့ ဆိုင်မှာအလုပ်လုပ်ရင်း
 ကိုနိုင်ဦးကို ဧည့်ခံတာလောက်ပဲရှိသည်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း တ
 ကယ်တန်း တစ်မြို့တစ်ရွာကကိုနိုင်ဦးအိမ်ထိလိုက်သွားကာ အိမ်
 ပေါ်မှဆင်းခဲ့ပါပြီလို့ပြောရမည်အရေးကို ရောက်ခါနီးမှ နောက်
 တွန့်သွားရခြင်းဖြစ်လေ၏။

နောက်တွန့်ရသည်အကြောင်းရင်းထဲတွင် ကိုနန္ဒလည်း
 ပါလေသည်။

မိသားစုအတွက်အနစ်နာခံခဲ့သည် မေသက်ခိုင်၊ ငယ်
 ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စီးပွားရှာကာ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
 သော မေသက်ခိုင်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ
 လေးကို ကိုယ်စိတ်ကြိုက် လုပ်ပါရစေလားကွယ်။ ကိုနန္ဒနှင့်
 မဆုံရလျှင် ကိုနိုင်ဦးသည်သာ မေသက်ခိုင်ဘဝအတွက် ဟီးရိုး
 ဆက် ဖြစ်ရင်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ကိုနန္ဒနဲ့တွေ့လိုက်တော့...

ဆောင်း လူ လင်

အလှအပကိုမက်မောတွယ်တာသော မေသက်ခိုင်သည် ကိုနန္ဒအပေါ်တိမ်းညွတ်မိပြီ။ ကိုနိုင်ဦးနဲ့စီစဉ်ထားတာတွေပျက် သွားတော့ရော ဘာအရေးလဲ၊ ကိုနိုင်ဦးနဲ့မိမိအကြောင်းကို လူ ဘယ်နှယောက်ကရော သိထားလို့လဲ။ ကိုနန္ဒမုဆိုးဖိုဖြစ်နေတော့ ရော ဘာအရေးလဲ၊ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝထဲကို အိမ်ရှင်မအဖြစ် ဝင်ရောက်နားခိုခွင့်ရခြင်းသည်လည်း မဆိုးလှ ဟုတွက်သည်။ မေသက်ခိုင်က သည်လိုပဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း နှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တွေးပစ်လိုက်၏။

သို့သော်... သို့သော်... မေသက်ခိုင်ဆိုသောခုံကြီးက လှုပ်ပြနေသလောက် မြင်းကြီးကိုနန္ဒက တုတ်တုတ်မှလှုပ်မလာ တော့ ခက်သားကလား။ ယုန်ကမတိုးပဲ ပိုက်ကတိုးတဲ့အဖြစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

မေသက်ခိုင်သည်သက်ပြင်းကိုလေးတွဲစွာချလိုက်၏။

အိပ်ပါတော့မယ်လေ၊ အိပ်တာပဲကောင်းပါတယ်။

မေသက်ခိုင်က အိပ်ရာပေါ်လဲရန်ပြင်ပြီးမှ ကိုနန္ဒရှိရာ အိမ်ကြီးဆီသို့ကြည့်ချင်စိတ်ပေါ်လာ၍ ကုတင်ပေါ်မှ ထလိုက် သည်။ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့် လိုက်သည်။

အလို- စောစောကမိန်းမပါကလား။ ကိုနန္ဒကအိမ်ပေါ် မှာ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူးလို့ ငြင်းခဲသော်လည်း စောစောကမြင် လိုက်ရသောမိန်းမသည် ပြတင်းပေါက်၌ ထိုင်နေဆဲပင်ရှိလေ

ဆောင်း လု လင်

သည်။ စောစောကမြင်လိုက်သည်ပုံစံအတိုင်း စောစောကပြ
တင်းပေါက်ဘေးမှာပင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မေသက်ခိုင်ကြည်နေဆဲမှာပင် ပြတင်းပေါက်ရှုခင်းထဲ
သို့ ကိုနန္ဒဝင်လာ၏။ ကိုနန္ဒက ထိုင်နေသောမိန်းမကိုပွေ့ချီ
လိုက်သည်။ အမယ် သူကလည်းအလာကြီးပါလား။ ငါ့ရှေ့မှာ
ကျတော့ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်အတိုင်း။

ကိုနန္ဒသည် ထိုင်နေသောမိန်းမကို ပွေ့ချီကာ ပြတင်း
ပေါက်မှ ခွာသွားခဲ့လေ၏။ မေသက်ခိုင်ရင်ဝယ် မနာလိုသလို၊
မခံချီသလိုဖြစ်၍ကျန်ခဲ့လေသည်။

အို-ဘာဖြစ်သေးလဲ။ သူကြင်မှကိုယ်ကြင်ပေါ့။

နေပါဦး၊ ဒီလိုတွေ့ရအောင် သူနဲ့ငါနဲ့က ဘာဖြစ်ကြ
လို့တုန်း။ မေသက်ခိုင်သည် ကိုယ်အတွေးကိုယ် သဘောကျ
ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

အိပ်တာပဲကောင်းပါတယ်လေ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒက ဒေစီမြိုင်ကို ကုလားထိုင်ပေါ်မှပွေ့ချီခေါ်ခဲ့ကာ ကုတင်ပေါ်ချထားလိုက်သည်။ သည်လိုတော့လည်း ဒေစီမြိုင်သည် အရုပ်တစ်ခုသဖွယ်မလှုပ်မယှက်ပါလာလေ၏။

ကိုနန္ဒက ပြတင်းပေါက်တခါးကိုသွားပိတ်လိုက်ကာ အခန်းထဲမှ ခြေဖျားထောက်၍ထွက်ခဲ့လေသည်။ ဘုရားသိကြားမလို့ ဒေစီမြိုင်စိတ်တွေထကြွမလာပါစေနဲ့။ စိတ်တွေဖောက်ပြန်မလာပါစေနဲ့။

ကိုနန္ဒသည် သူ့အခန်းထဲအရောက်တွင် ကုတင်ပေါ်လှဲချကာအိပ်ရန်ပြင်လိုက်၏။ သူသည် ညစဉ်သူကြည်နေကျဗွီဒီယိုကားကိုပင်မကြည့်ချင်တော့ပေ။ အိပ်မှ-အိပ်မှ၊ အိပ်ပျော်အောင် မြန်မြန်အိပ်ပစ်မှ။

သူသည်တစ်နေ့တာ အဆင်ပြေနေခဲ့ပြီး ညနေစောင်းမှာ မေသက်ခိုင်ရောက်လာမှ ကြုံခဲ့ရသည်အဖြစ်အပျက်များအပေါ်စိတ်ပျက်နေမိသည်။ မေသက်ခိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမကလဲ တော်တော်အထာပေးတဲ့မိန်းမပဲ။ တခြားယောက်ျားဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ သူကတော့ မိန်းမဆို ဒေစီမြိုင်တစ်ယောက်နဲ့ပင်ဆလံသပြီမို့ လုံးဝမှ လုံးဝကိုစိတ်မဝင်စား။ အို-ဘယ်မိန်းမကိုမှသူ့စိတ်မဝင်စားပါ။

“ နန္ဒာ၊ နန္ဒာ၊ ကောင်မလေးနန္ဒာ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

ဒေစီမြိုင်၏လှောင်ပြောင်သရော်သံများက သူ့နားထဲသို့ ဝင်လာပြန်သည်။ သွားစမ်း၊ သွားစမ်း၊ ငါ့ကိုလာမလှောင်နဲ့၊ နင်ကရော ဘာကောင်မမို့လို့လဲ။ ဖောက်ပြန်တဲ့ကောင်မ၊ အပျက်မ။

ဟာ-ဟာ-ဟာ-ဟာ...

ဒေစီမြိုင်အကြောင်း စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ဒေစီမြိုင်၏ သရော်တော်တော်ရယ်မောသံကို သူ့နားထဲမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ဒေစီမြိုင်၊ ထလာပြန်ပြီ၊ သူ သူ သွေးဆာလာပြန်ပြီ။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒေစီမြိုင်၏ ကုတင်ပေါ်မှလူးလွန်ထ လိုက်သံ။

ဒေစီမြိုင် နင်အိပ်ပါတော့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှဒုက္ခမပေးချင် ပါနဲ့ဒေစီမြိုင်ရဲ့။ သူ့စကားသံများက သူ့နှုတ်ဖျားမှထွက်မလာ ချေ။ အိပ်ချင်စိတ်ဖြင့်သူ့နှုတ်ဖျားဆွဲနေလေသည်။ သူက ကု တင်ပေါ်မှထရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူကုတင်ပေါ်မှ ထလိုရသလား မရသလားပင် စဉ်းစားလို့မရတော့ချေ။ တစ် ဖက်ခန်းမှဒေစီမြိုင်၏လှုပ်ရှားပုံများကို သူမြင်နေရသည်။ ဒေစီ မြိုင်က ဘီရိုကြီးဆီလျှောက်သွားကာ ဝတ်ရုံနီကြီးကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်ကို သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရ၏။ ဟေ့-မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဒေစီမြိုင်။ သူက စိတ်မှတားမြစ်ချင်နေသော်လည်း တားမြစ်စကားများက သူ့နှုတ်ဖျားမှထွက်မလာ။ ဟော-ဒေစီမြိုင်က အကျိုးရှည်ကြီးကိုဝတ်ဆင်လိုက်ပြီ။ နောက် ဘီရိုအံဆွဲကိုဖွင့်ကာ

ဆောင်း လူ လင်

ငွေစားအိမ်တပ်စားမြှောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီ။ လူသွေးသောက် ဖူးတဲ့စား။ မလုပ်ပါနဲ့ဒေစီမြိုင်၊

ဒေစီမြိုင်က ခေါင်းကိုမော့ကာ တစ်ချက်ခပ်ညှင်းညှင်း ရယ်မောလိုက်သည်။ အခုနက အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လဲနေ သည့် အလောင်းကောင်မကြီးမှာ သူမဟုတ်သည့်အတိုင်းသွက် လက်စွာအခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်သွားလေပြီ။ ဒေစီမြိုင်၊ ဒေစီ မြိုင်၊ မလုပ်နဲ့။ သူကလှမ်းအော်တားမြစ်ရန်ကြိုးစားရင်း သူ့ စိတ်သည် ဒေစီမြိုင်နောက်သို့ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေ သည်။

သူ့စိတ်က ဒေစီမြိုင်ကို တားမြစ်နေသည်။ သူ့ရုပ်က တော့ တားမြစ်ရန် ဘာမှမတတ်နိုင်။

ဝတ်ရုံနီဝတ် လူနီကြီးသည် လှေကားပေါ်မှာ အထစ် ကျော်နင်းကာ လွှားကနဲ လွှားကနဲနှင့် အောက်သို့ရောက်သွား လေပြီ။

ကြည့်စမ်း- ပြောမရဆိုမရပါလား။ ဒေစီမြိုင်လူသတ် တော့မယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်မဟုတ်ဖူး၊ ကျွန်တော်ကတားချင်ပါ တယ်၊ သူကတားမရတာပါ။ ဒေစီမြိုင်က တားမရတာပါ။ ကျွန် တော်က အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တဲ့လူပါ။ ဒေစီမြိုင်ကသာ လူသတ်ချင်နေတာပါ၊ သွေးဆာနေတာပါ။ မကောင်းတာက ဒေစီမြိုင်ပါခင်ဗျာ။

ဆောင်း လု လင်

မေသက်ခိုင်သည် သူ့အတွက်ပေးထားသော အခန်းနံ ပါတ်တစ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကာ ကုတင်ပေါ်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်လှ ချလိုက်သည်။ သူမစိတ်များထွေလျှက်ရှိသည်။

အိမ်မှာဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာပါလိမ့်၊ ဖေဖေသူ့ကိုလိုက် များရှာနေမလား။ အခန်းထဲဝင်ရင်တော့ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာရေ မွှေးပုလင်းနဲ့ဖိထားခဲ့တဲ့စာကိုတွေ့လိမ့်မည်။ စာကတော့ ညီမ လေးမေသက်ပိုင်အတွက်ရေးထားခဲ့တဲ့စာပါ။

ညီမလေးကော မိတ္တီလာက ပြန်ရောက်လောက်ပလား။ ညီမလေးသာ ဒီအကြောင်းတွေ့သိရင် စိတ်ဆင်းရဲလိမ့်ဦးမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီမလေးက သူမစာအရ ကိုနိုင်ဦးတို့မြို့ကိုဆက် သွယ်ပါလိမ့်မည်။

ဟင်- ငါကဇရာ၊ ကိုနိုင်ဦးဆီကို တကယ်သွားမှာလား။ အခုပဲ ကိုနိုင်ဦးတို့မြို့အဝင်အစပ်ကို ရောက်နေပြီမဟုတ်လား။ ဘာလို့ကိုနိုင်ဦးဆီတိုက်ရိုက်မသွားမိပါလိမ့်၊ အင်း... ကိုနန္ဒ၊ ကို နန္ဒ၊ ကိုနန္ဒဟာ ဘယ်လိုလူပါလိမ့်မလဲနော်၊ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ သူကပဲ ရှက်နေသလိုလို၊ မေသက်ခိုင်အထာပေး လိုက်ရင် ကျလာမယ်ယောက်ျားတွေအများကြီးပါနော်။

ဆောင်း လု လင်

အင်းလေ... သူ့ဟိုတယ်မှာလာတည်းတဲ့ ဧည့်သည်မို့ စည်းစောင့်နေတာထင်ပါရဲ့၊ ကိုနန္ဒဟာ ချောတာတော့ တော်တော်ချောတယ်။

မေသက်ခိုင်သည်ကုတင်ပေါ်လှဲရင်း အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် အတွေးတွေ ထွေပြားနေသည်။ ခရီးပန်းလာသည်ဒဏ်၊ ထမင်းလည်းစားပြီးစမို့ အိပ်ပျော်တော့မည်ကဲ့သို့ပင်ဖြစ်နေပြီ။

ထို့ကြောင့် တခါးကိုသော့လှဲဖွင့်လိုက်သည်အသံတိုးတိုးကိုကြားရသည်အခါ... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟု ဇေဇေဝါဖြစ်နေမိသေးသည်။ စိတ်ကိုပြန်စုစည်းပြီး သတိထားနားထောင်ကြည့်လိုက်တော့ မိမိအခန်းတခါးကို ဖွင့်နေသည်အသံဆိုတာ သေချာသွားလေသည်။ မေသက်ခိုင်ရင်များခုန်လာသည်။

သော့ကိုလှဲဖွင့်သံတိုးဖွဖွ၊ ထို့နောက် အခန်းတခါးကို ဖြည်းညှင်းစွာလှုပ်လိုက်သံ၊

အခန်းထဲသို့ခြေကိုဖွနင်းရင်းဝင်ရောက်လာသံကို ဆက်၍ကြားရသည်။

မေသက်ခိုင်ရင်များခုန်နေသည်။

ကိုနန္ဒ၊ ကိုနန္ဒ၊ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။ မေသက်ခိုင်သည် နံရံဖက်သို့စောင်းကာ လှဲအိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ခြေသံရှင်သည် ကုတင်ဘေးတွင်ရပ်သွား၏။ ခြေသံရှင်က သူမကိုငုံ၍ကြည့်နေတာကို မေသက်ခိုင်စိတ်ထဲက သိနေသည်။ မေသက်ခိုင်ရင်များခုန်နေသည်။

ဆောင်း လု လင်

မေသက်ခိုင်က ကိုယ်ကိုတစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ
မျက်လုံးကိုအသာမှေးစင်း၍ ကိုနန္ဒကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

မေသက်ခိုင်သည် နှလုံးသွေးများရပ်သွားမတတ် တုန်
လျှပ်ချောက်ချားသွားလေ၏။

ကုတင်ဘေးမှ သူမကိုရပ်၍ငုံကြည့်နေသူမှာ သူမမျှော်
လင့်ထားသောကိုနန္ဒမဟုတ်၊ ထိုအရာသည် အနီရောင်သတ္တဝါ
တစ်ကောင်သာဖြစ်သည်။ အနီရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကိုဝတ်ထား
သောထိုသတ္တဝါသည် တွန့်လိပ်တွဲကျနေသော အရေခွံများဖြင့်
ဆိုးဝါးလှသောမျက်နှာကြီးကိုပိုင်ဆိုင်ထားလေသည်။

မေသက်ခိုင်က ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး
အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကြောက်လွန်းသောစိတ်
ကြောင့်ပင် အသံကထွက်မလာချေ။

မေသက်ခိုင်အဖို့ ဆက်၍အော်ဟစ်ရန်အချိန်လည်း မရ
လိုက်ပါတော့ချေ။

သတ္တဝါ၏လက်သည် လေထဲတွင် မြောက်တက်လာ
သည်။ လက်ထဲမှစားသွားသည် စူးကနဲအရောင်တစ်ချက် လက်
သွားသည်။ စားသွားက မေသက်ခိုင်၏ လည်မျိုတည်တည်
ဆီသို့ ထိုးစိုက်ကျဆင်းသွား၏။ လည်မျိုဆီမှ သွေးများသည်
ငေါက်ကနဲ ပန်းထွက်လာ၏။

အနီရောင်သတ္တဝါသည် ဓားကိုပြန်နှုတ်ကာ နောက်တ
ချက် ထိုးစိုက်လိုက်ပြန်သည်။ နောက်တစ်ချက်- နောက်တစ်

ဆောင်း လု လင်

ချက်- ဘယ်ပြန်ညာပြန်- ဘယ်ပြန်ညာပြန်၊ အဆက်မပြတ်
ထိုးစိုက်သွင်းလိုက်သည်အခါ မေသက်ခိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်
ကုတင်ပေါ်သို့ပြန်၍ အရုပ်ကျိုးပြတ်လဲကျသွားလေသတည်း။

သတ္တဝါက မေသက်ခိုင်၏ မရှုမလှဖြစ်အင်ကို တခဏ
ငေးကြည့်နေသေးသည်။ အလိုဆန္ဒပြည့်ဝမှုကြောင့် ထွက်ပေါ်
လာသည် ရယ်သံလိုလိုအသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာလိုက်သည်။

ထို့နောက် အနီရောင်ဝတ်ရုံရှည်ဝတ် လူသတ်သတ္တဝါ
သည် အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

အခန်းထဲမှတစ်ဆင့် လှေကားဆီသို့၊ လှေကားမှတစ်
ဆင့်အပေါ်ထပ်သို့၊ အပေါ်ထပ်မှတစ်ဆင့် အမိုးပေါ်သို့၊ အမိုး
ပေါ်မှတစ်ဆင့် ရေပိုက်လုံးများပေါ်သို့... လျင်မြန်စွာ၊ သွက်
လက်စွာ လှုပ်ရှားသွားလေသည်။ အနီရောင်သတ္တဝါက ခဏ
အတွင်းမှာပင် တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်ရှိကာ ခြုံနွယ်များကြား
တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေသတည်း။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒသည် မေသက်ခိုင်၏အလောင်းကို ငုံ့ကြည်နေလေသည်။ သူ့ရောက်ရှိလာချိန်တွင် အလုံးစုံသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ မေသက်ခိုင်၏ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်သည် သွေးအိုင်ထဲ၌ မလှုပ်မယှက် လဲကျလျက်ရှိသည်။ မွေ့ယာတစ်ခုလုံး သွေးများဖြင့်ရွဲနှစ်နေ၏။

မေသက်ခိုင်၏လည်ပင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်မှပြတ်လုတည်းတည်းအနေအထားဖြင့် တစ်ဖက်သို့စောင်းကျနေသည်။ လူက ပက်လက်အနေအထားဖြစ်နေပြီး မျက်နှာကတော့ ကုတင်ပေါ်မှောက်ရက်ဖြစ်နေ၏။

ကိုနန္ဒသက်ပြင်းကိုလေးတွဲတွဲချလိုက်သည်။ ဒေစီမြိုင်-ဒေစီမြိုင်၊ ဒုက္ခပေးပြန်ပြီပေါ့။ သူသည် မေသက်ခိုင်၏အလောင်းကြီးကို ဖျောက်ဖျက်ရပေဦးမည်။ ကောင်မလေးတုန်းက လိုပဲပေါ့။ ဘယ်သူမှမသိခင်၊ လူတွေနိုးမလာခင်၊ ကိုဝင်းဖေနှင့်မသင်းကြည်မရောက်ခင်၊ အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ရပေမည်။

တိုင်ကပ်နာရီမှ ဒင်ကနဲတစ်ချက်ထိုးလိုက်သံက ကိုနန္ဒကို လန့်သွားစေသလို... ဆက်လုပ်ရမည့်အလုပ်များအတွက် သတိပေးလိုက်သလိုလည်းဖြစ်သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒကအချိန်ဆိုင်းမနေတော့ပဲ စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သိပ်တော့မခက်ပါ။ ကောင်မလေးတုန်းကအတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသားမို့ သိပ်တော့မခက်ပါ။ ဘာပြီးရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သူ့သိပြီးဖြစ်သည်။

ဘာပြီးရင်ဘာလုပ်ရမလဲ။

ပထမဆုံးလုပ်ရမှာကတော့ အလောင်းကြီးကို အိပ်ရာခင်းနှင့်သိမ်းကြိုးထုပ်ပိုးလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ မေသက်ခိုင်၏အလောင်းကြီးကိုမလိုက်သည့်အခါ ပြတ်လုတည်းခေါင်းကြီးသည် ပြတ်ကျသွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ကနဲပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ကိုနန္ဒသည် အော်ဂလီဆန်သွားကာ ဝေါ့ကနဲထိုးအန်လိုက်သည်။ ထို့နောက်သူသည် ခေါင်းပြတ်ကြီးကို မကြည့်ပဲ မျက်စိလွဲကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှကောက်ယူလိုက်သည်။

ကိုနန္ဒက ခေါင်းပြတ်ကြီးနှင့်အတူ အလောင်းကြီးကိုပါ အိပ်ရာခင်းနှင့်ထုတ်ပိုးစုသိမ်းကာ ချည်နှောင်လိုက်လေသည်။

သူသည်အလောင်းကြီးကိုထမ်း၍ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့၏။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်းသွေးများဖြင့် ရွဲနစ်နေပေပြီ။

ကိုနန္ဒက အပြင်ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ရပ်ထားသည့် ကားဆီသို့သွားကာ မေသက်ခိုင်အပ်ထားသော ကားသော့ဖြင့် ကားတခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။ နောက်ခန်းတခါးပေါက်ကိုပါဖွင့်လိုက်သည်။ သူသည် မေသက်ခိုင်၏အလောင်းကြီးကို နောက်ပေါက်မှတစ်ဆင့် ကားအတွင်းသို့ ပစ်သွင်းလိုက်လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ကြည့်စမ်း၊ သူမကြောက်ပါလား၊ သူလုပ်ရဲပါလား၊ သူ
 ဟာစိတ်အေးလက်အေးသွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်ရဲကိုင်ရဲနေပါလား၊
 ဒါ ဒုတိယအတွေ့အကြုံမို့ထင်ပါရဲ့လေ။ အဲလေ... မလုပ်ရဲ
 လို့လည်း ဘယ်ဖြစ်မှာတုန်း၊ ဒီကိစ္စတွေကို သူမလုပ်လို့
 ဘယ်သူလုပ်မှာတုန်း၊ သူကြောက်နေရင်- သူ့ရှောင်လွှဲနေရင်
 အားလုံးပေါ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့၊ ဒေစီမြိုင် အိမ်ပေါ်
 မှာရှိနေတာ ဗူးပေါ်သလိုပေါ်သွားမှာပေါ့၊ ဒီတော့ သူကပဲ
 လုပ်ရဲရဲ မရဲရဲ၊ လုပ်ချင်ချင် မလုပ်ချင်ချင် လုပ်ရပေတော့မည်၊
 လုပ်ရပေတော့သည်။ သူနဲ့ ဒေစီမြိုင် နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့
 လုံခြုံမှုအတွက်ပါ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်လက်ရပ်တည်ရေးအ
 တွက်ပါနော်။

လုပ်မှ၊ လုပ်မှ၊ အားလုံးကိုပိပိရိုရိုနဲ့ လက်စလက်န
 မကျန်အောင်ရှင်းမှ။ မနက်မိုးမလင်းခင်၊ လူတွေနိုးထမလာခင်၊
 ကိုဝင်းဖေနှင့်မသင်းကြည်ရောက်မလာခင်။

သူသည်တည်းခိုခန်းထဲပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ သွေးများပေကျံ
 နေသည်။ မွှေယာကြီးကိုလိပ်လိုက်ကာ အပြင်သို့ နောက်တစ်
 ခေါက်ထမ်း၍ ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ မွှေယာလိပ်ကြီးကိုကားနောက်
 ပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းထဲပစ်ထည့်လိုက်ပြန်၏။ တန်ဖိုးကြီးပေ
 မယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ စွန့်ပစ်ရုံပေါ့၊ သွေးတွေလည်း မြင်မ
 ကောင်းအောင် ပေကျံနေပြီဥစ္စာ။

ဆောင်း လု လင်

သူသည်တည်းခိုခန်းထဲသို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ဝင်ခဲ့ ပြန်၏။ မေသက်ခိုင်၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကိုယူကာ အပြင် ရောက်နေသည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို အိတ်ထဲကောက်ထည့် လိုက်သည်။ တစ်ခုမှမကျန်အောင်၊ ချွတ်ထားသည့်အတွင်းခံ ဘောင်းဘီကအစ အိတ်ထဲစုပြုံထိုးသိပ်ထည့်လိုက်သည်။ ဘာ ကျန်သေးလဲ၊ ဘာမှမကျန်အောင် သေချာဂရုတစိုက်စစ်ဆေးပြီး သည့်အခါ သူက အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။ တစ်ခုမှ မကျန်စေရဘူး၊ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား၊ ကိုနန္ဒက မှတ်ပုံတင်ကတ် ပြားကိုသတိရလိုက်ကာ ကောင်တာအံဆွဲထဲမှထုတ်ယူလိုက်သည်။ အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ဒါဆို မေသက်ခိုင်နဲ့ပတ်သက်သမျှ တွေ ကုန်ပါပြီ။

ကားနောက်ပေါက်ကိုပိတ်လိုက်သည်။ သူသည်ကားစက် ကိုနှိုး၍ ကားကိုစမ်းကြည့်သည်။ ကောင်းသည်။ ကားကအ ကောင်းပကတိ၊ နွံအိုင်ထဲချပစ်ရမှာမှန်မော့ဖို့တောင်ကောင်းသေး။ ထားစမ်းပါလေ၊ နဂိုကတည်းကကိုယ်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ၊ အ ရေးကြီးတာက သဲလွန်စတစ်ခုတလေလေးတောင် မကျန်ရစ်ဖို့။

သူသည် ကားကိုခပ်နှေးနှေးမောင်းနှင်ကာ အိမ်မကြီးရှိ သည့်တောင်ကုန်းကိုပတ်၍ တောင်ကုန်းနောက်ဖက်သို့လာခဲ့၏။ တောင်ခါးပတ်ရံအတိုင်းမောင်းရသည်မို့ ကားက ခပ်စောင်း စောင်း ဖြစ်နေသည်။ ကိစ္စမရှိ၊ ကိုယ်ခြံထဲကဒီလမ်းကို ကိုနန္ဒ မောင်းနေကျ။ ကားမီးကိုမပွင့်ပဲ ရှေ့မြင်ကွင်းကို စမ်းတဝါးဝါး

ဆောင်း လု လင်

အမြင်ဖြင့် မောင်းနေရတာတစ်ခုပဲ အခက်အခဲရှိသည်။ ကားမီး ကိုတော့ ဖွင့်လို့မဖြစ်ချေ။ ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်တဲ့ညသန်းခေါင် ဆိုပေမယ့် မတော်တဆများ တစ်ယောက်ယောက်မြင်တွေ့သွား လျှင် တစ်ချိန်ချိန်မှာသက်သေဖြစ်သွားနိုင်သည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း အိမ်နောက်ဖက်ကို ရောက်သွား တာပါပဲ။ နွဲ့အိုင်ထိပ်ကိုရောက်သွားတာပါပဲ။ နွဲ့အိုင်ကြီးမှာတောင် ကုန်းဆင်ခြေလျှော့အတိုင်း ဆင်းလာသည့်ချောက်ထဲတွင် အိုင် ထွန်းနေသည့်ရေအိုင်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ အရင်ကတော့... ရှေး ပဝေသဏီကတော့ ရေအိုင်ပေါ့။ နောက်တော့ ဒိုက်တွေ၊ သရောတွေ၊ အမှိုက်တွေပိတ်ဆို့ကာ ရှင်းလင်းသန့်ရှင်းရေး မလုပ်နိုင်တော့ အမှိုက်အိုင်ကြီးဖြစ်လာသည်။ ကိုနန္ဒတို့ကိုယ် တိုင်ကလည်း အမှိုက်တွေကို နောက်ဖေးရေအိုင်ထဲသို့သာ ပစ် ချခဲ့သည်။ ရွံ့နှစ်တွေ၊ အမှိုက်တွေဖုံးကွယ်ကာရေအိုင်ကြီးသည် အမှိုက်အိုင်၊ အမှိုက်ပုံဘဝ ရောက်ခဲ့သည်။ အောက်မှာတော့ ရေတွေပေါ့၊ ရွံ့တွေပေါ့၊ ဒါ့ကြောင့်လဲ ကောင်မလေး အလောင်းကိုပစ်ချခဲ့တော့ ပြန်ပေါ်မလာခြင်းဖြစ်သည်။ အခု လည်း မေသက်ခိုင်ကို နွဲ့အိုင်ထဲပဲ ပစ်ချရပေတော့မည်။ ကား ရောပေါ့။

စိတ်တော့မကောင်းဘူး မိန်းကလေးရယ်၊ မင်းကိုယ်ကို ခင်မင်တာ ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါကိုယ်လုပ်တာမဟုတ်

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဖူးလေ၊ ဒေစီမြိုင်၊ ဒေစီမြိုင်မကောင်းဆိုးဝါးမလုပ်တာ၊ သွေး
ဆာနေတဲ့ဖုတ်ကောင်မက မင်းကိုသတ်လိုက်တာပါ။

ကိုနန္ဒက ကားကိုနှံ့အိုင်ဖက်သို့ မျက်နှာမူကာ ရပ်ထား
လိုက်သည်။ ကားစက်ကိုပါရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူက ကားသွား
မည်လမ်းကြောင်းတည်မတည်၊ အဆင်ပြေမပြေကြည့်လိုက်၏။
အဆင်ပြေသည်။

သူသည် ကားတခါးတွေအားလုံးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဒါမှ
မြန်မြန်နှစ်မှာလေ၊ ကားတခါးပေါက်တွေကနေ ရေတွေဝင်၊ ရွံ
နှစ်တွေဝင်ပြီး ကားကမြန်မြန်နှစ်သွားမှာပေါ့။

ကိုနန္ဒသည် ကားရှေ့တခါးကိုဖွင့်ကာ လက်ဆွဲဘဂိုတ်
ကိုဖြုတ်ချလိုက်၏။ ဆင်ခြေလျှောစောင်းအတိုင်း ကားကိုတွန်း
ပေးလိုက်သည်။ ကားသည် ကုန်းစောင်းအတိုင်း အလိုက်သင့်
ဆင်းချသွားလေသည်။ တရွေ့ရွေ့၊ တရွေ့ရွေ့။

တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ဆင်းချသွားသောကားသည် ရေအိုင်ထဲ
သို့ တစစနစ်ဝင်သွားသည်။ ပွက်ကနဲ ပွက်ကနဲ ရေပွက်များထ
ကာ ကားတခါးပေါက်များမှတစ်ဆင့် ရေတွေရွံ့တွေ ကားထဲဝင်
ကုန်သည်။ ကားကြီးကတဖြည်းဖြည်းနှင့်နှစ်မြုပ်လျှက်ရှိ၏။ ည
မှောင်ရီပျံ့ထဲဝယ် ကားကြီးနှစ်နစ်ဝင်သွားနေတာကို ရေးရေး
မြင်တွေ့နေရသည်။ ကိုနန္ဒက ကမူပေါ်ဝယ် လက်ပိုက်ရပ်ကာ
မြင်ကွင်းထဲမှ ကားပျောက်ကွယ်သွားသည်ထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ရပ်ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

နောက်ဆုံးတွင် ရေများ၊ ရွှံ့များဗွက်ကနဲတစ်ချက်ထလိုက်
ကာ ကားသည်မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်နှစ်မြုပ်သွားလေသတည်း။

ရေပြင်သည် ခေတ္တခဏလှုပ်ရှားနေကာ မကြာခင်ငြိမ်
သက်သွားလေ၏။ ပြီးပြီ၊ အားလုံးပြီးပြီ၊ မေသက်ခိုင်ဆိုသော
သနားစရာအမျိုးသမီးသည် လူ့လောကမှအပြီးတိုင်ပျောက်ကွယ်
သွားလေပြီ။ ဟေးလ်ဗျူးအင်းသို့ရောက်ရှိလာသည်ကို ဘယ်သူ
မှမသိလိုက်ပဲ... ဟေးလ်ဗျူးအင်းနောက်ဖက်နွံအိုင်ထဲတွင်နှစ်ဝင်
ပျောက်ကွယ်ကာ ဘဝချုပ်ငြိမ်းသွားခြင်းပင်ဖြစ်ပါသတည်း။

☆☆☆

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒကသွေးစိုနေသောအဝတ်များဖြင့် တည်းခိုခန်းရှိ ရာသို့ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

မြေပြင်တွင် မေသက်ခိုင်၏ကားဘီးရာများ ထင်လျက် ကျန်နေရစ်၏။ ကိစ္စမရှိ၊ မိုးကလေးနည်းနည်းရွာလိုက်တာနှင့် ဘီးရာများပျက်သွားပေလိမ့်မည်။ မိုးမရွာလို့မှ မပျက်ရင်လည်း မနက်ကျ ကိုယ့်ကားကိုယ် တောင်ကုန်းတစ်ပတ်ပတ်မောင်းရုံပဲ။ သူ့ကားဘီးရာပေါ် ကိုယ့်ကားဘီးရာထပ်ပြီး အစပျောက်ရော ပေါ့။

သူသည် တည်းခိုခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ တခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ ဆက်၍လုပ်စရာရှိတာများကိုလုပ်ပြန်သည်။ မေ သက်ခိုင်နေသွားသည့်အခန်းနံပါတ်၁ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း ပင်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှသွေးများကို ရေနှင့်ပွတ်တိုက်ဖျက်ပစ် ရသည်။ တစ်စက်လေးမှ မကျန်အောင်၊ သွေးရောင်လေးနည်း နည်းမှ မကျန်အောင်ပေါ့။

ပြီးတော့ စတိုခန်းထဲမှမွေ့ယာတစ်ခုကိုယူကာ ကုတင် ပေါ်ချထားလိုက်၏။ ပြီးရော- မသင်းကြည်တို့တောင် သိမှာမ ဟုတ်ဖူး။

ထို့နောက် ကိုနန္ဒရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကို သန့်သွားအောင်၊ သွေးပေနေသည့် အဝတ်များကိုတော့ နောက်ဖေးနွံအိုင်ထဲကိုပဲသွားပစ်ရပေမည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ခန္ဓာကိုယ်ကိုသန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးသည့်အခါ ကိုနန္ဒမှာ
စိတ်လက်ပေါ့ပါးပြီး လန်းသင့်သလောက် လန်းသွားလေသည်။
စဉ်းစားပါဦး၊ မေသက်ခိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသဲလွန်စကျန်သေး
သလဲ။ မေသက်ခိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမ ဒီလောကမှာရှိခဲ့ဘူးတာကိုပင်
မသိသယောင် ဟန်ဆောင်ရမှာလေ။

မေသက်ခိုင်ဆိုတာ ဟေးလ်ဗျူးအင်းကိုလည်း တစ်ခါမှ
မလာဖူးဘူး၊ နာမည်တောင်မကြားဖူးပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီလိုပေါ့၊
မတော်တဆစစ်ဆေးမေးမြန်းလာလျှင် မင်သေသေနှင့် ပြောလို့
ရအောင်လေ။

ဟော-ကြည့်စမ်း၊ ကံကောင်းလို့ပါလား။ ဧည့်စာရင်း
မှတ်ပုံတင်စာအုပ်၊ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ထဲတွင် မေသက်ခိုင်နာ
မည်ကိုရေးသွင်းထားပြီးဖြစ်သည်။ ကံကောင်းလို့သတိရတာ။

ကိုနန္ဒက မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးကိုယူကာ နောက်ဆုံး
စာမျက်နှာကို ဗြိကနဲဆွဲဖြဲပစ်လိုက်သည်။ အပြစ်အစွန်းလေးပင်
မကျန်အောင်ဖြဲပစ်လိုက်သည်။ ဖြဲလိုက်သည်စာမျက်နှာနှင့်တစ်
ဆက်ထဲဖြစ်သော နောက်ကျောဖက်မှစာမျက်နှာကိုပါ ဖြဲပစ်လိုက်
၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ ထိုစာမျက်နှာတွင် ယနေ့ရက်စွဲနှင့် မေ
သက်ခိုင်နာမည်ကို ထိပ်တွင်ပထမဆုံးရေးမိရက်သားဖြစ်နေလို့။
ကံကောင်းတာ၊ ကံကောင်းတာ၊ ကံကောင်းပုံများ၊ ဧည့်စာရင်း

ဆောင်း လု လင်

ကို မနက်မှတိုင်ရမှာဆိုတော့ မတိုင်ရသေးခင်ကိစ္စပြတ်သွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ခုတော့ပြီးပြီ၊ အားလုံးလက်စပျောက်ပြီ။

ကိုနန္ဒက ပိုပြီးသေချာအောင် ဖြဲထားသည်စာရွက်ပိုင်း ကို မီးရှို့ပစ်လိုက်လေသည်။ ပြာမှန်များဖြစ်အောင်လုံးချေပစ် လိုက်လေသည်။

ပြီးပြီမှတ်လား၊ မေသက်ခိုင် ဟေးဗျူးအင်းကိုရောက် ခဲ့တဲ့သဲလွန်စတွေ အားလုံးကုန်ပြီမဟုတ်လား။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ ကိုဝင်းဖေနှင့်မသင်းကြည်လင်မယားပြန်စဉ်က မေသက်ခိုင်ကား နဲ့အဝင်ဝတွင်ဆုံဖြစ်လိုက်ကြသည်။ ဒါလဲ အမှတ်မထင်ပါပဲ။ ကိုဝင်းဖေတို့က ကားပေါ်ကမိန်းမကိုမြင်ချင်မှတောင် မြင်လိုက် မှာ။ မြင်လိုက်ရတော့ကော ဘာဖြစ်တုံး၊ အေးကွ-အဲဒီ ညနေ ကမိန်းမတစ်ယောက် အခန်းလာမေးတယ်။ အခန်းခဏေးကြီး တယ်၊ မြို့နဲ့လဲဝေးသေးတယ်ဆိုပြီး ချက်ချင်းပြန်ချသွားတာပဲ။ ဘာညာနဲ့ပြောလိုက်ရုံပေါ့။ ဒါကလည်း လိုအပ်မှပြောရမယ် စကားပါ။ ဘယ်သူကမှမမေးပဲ ပြောနေရင် မလုံရာကျမှာပေါ့။ ဝင်းဖေတို့သင်းကြည်တို့ဆိုတာလဲကိုယ်တပည့်တွေပဲ။ ဆရာကို လေးစားပြီးသားအလုပ်သမားတွေပဲ။ ကိုယ်ပြောသလိုရပါတယ်။

ဟင်း-မောလိုက်တာ၊ ဒေစီမြိုင်၊ ဒေစီမြိုင်၊ နှိပ်စက် လိုက်တာ၊ နင်ငါ့ကိုဘယ်အထိနှိပ်စက်နေဦးမှာလဲ ဖုတ်ကောင် မရဲ့။

ဆောင်း လု လင်

ဒေါက်တာမေသက်ပိုင်သည် ကိုနိုင်ဦးဆီသို့ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ကြည့်ရာ ကိုနိုင်ဦးတို့မြို့သို့ ဖုန်းအဆက်အသွယ်ပြတ် တောက်နေ၍ ဆက်မရခဲ့ချေ။ မိုးရေလေပါအတော်ကျလိုက်၍ တယ်လီဖုန်းတိုင်များ ကျိုးကျကုန်ကာ အဆက်အသွယ် ပြတ် တောက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဒေါက်တာမေသက်ပိုင်သည် အင်္ဂါနေ့ကျမှ မိတ္ထီလာက ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ မန္တလေးအိမ်သို့အရောက်တွင် အစ်မ မေသက်ခိုင်ကို မတွေ့ရတော့။ ဖေဖေသည်လည်း နောက်မိန်းမ တစ်ယောက်ထပ်ယူထားတာတွေ့ရလေသည်။ တစ်ပတ်အတွင်း ပြောင်းလဲသွားသောအပြောင်းအလဲများပင်ဖြစ်လေ၏။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်နေသည့်အခန်းထဲတွင် မမမေသက် ခိုင်ရေးခဲ့သည်တို့ကို မှန်တင်ခုံပေါ်မှာရေမွှေးပုလင်းနှင့်ဖိထား ရက်သားတွေ့ရသည်။ မမက သူ့ချစ်သူကိုနိုင်ဦးရှိရာလိုက်သွားပြီ ဟုအသိပေးထားသည်။

အိမ်မှအပြောင်းအလဲများအတွက် မေသက်ပိုင်စိတ်ညစ် မိသော်လည်း ဖေဖေကိုရော မမကိုပါ အပြစ်မတင်ချင်တော့ ပေ။ မမကိုတော့ အပြစ်ပြောစရာလည်း မရှိပါဘူးလေ။ သူ့ ခမျာ ညီမကိုဲ့ညွှာပြီး ချစ်သူရည်းစားရှိတာတောင် အိမ်ထောင်

ဆောင်း လု လင်

မပြုပဲနေခဲ့တာမဟုတ်လား။ ခုတော့ မေသက်ပိုင်လည်း ဆရာ
ဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် ကိုယ်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ပြီ
ပဲ။ မမ လုပ်ချင်ရာလုပ်ပါစေတော့။

မေသက်ပိုင်က ဆေးကုပွဲကုမ္ပဏီမှအလုပ်များနှင့် ရှုပ်နေ
သည်မို့ ပထမသုံးလေးရက်တွင် မေသက်ခိုင်နှင့် ဆက်သွယ်ဖို့
ကိစ္စကို မဆောင်ရွက်နိုင်သေး။ မေသက်ခိုင်ဖက်မှ အဆက်
အသွယ်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်။ တစ်ပတ်ကျော်သွားသည်
ထိ အစ်မဖြစ်သူဆက်သွယ်မလာသည်အခါမှာတော့ မေသက်
ပိုင် စိတ်ပူလာသည်။ မမသည် ချစ်သူနှင့်ပျော်နေပြီး သူမကို
မေ့သွားပြီလား၊ မဖြစ်နိုင်၊ ကိုယ်အစ်မအကြောင်းကို မေသက်
ပိုင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ မမသည် မေသက်ပိုင်ကိုဘယ်နည်းနဲ့မှ
မဆက်သွယ်ပဲနေမည်မဟုတ်။ တယ်လီဖုန်းလိုင်း ပြတ်တောက်
နေလည်း ကားကြိုနှင့် စာရေးပေးလို့ရသည်။ လိုင်းကားများက
မေသက်ပိုင်ဆေးကုပွဲကိုသိသည်။ မမသည်အကျိုးအကြောင်း
ကို မေသက်ပိုင်ထံ မဆက်သွယ်ပဲနေမည်မဟုတ်။ မမအဆင်မှ
ပြေရဲ့လား။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထဲရှိသည်ဘဝဝယ် မိတဆိုး
ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ သာမန်ညီအစ်မများထက် ချစ်ခင်တွယ်
တာကြပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ မေသက်ပိုင်မနေနိုင်တော့ချေ။ စနေ
နေ့ရုံးပိတ်ရက်တွင် ကိုနိုင်ဦးတို့မြို့သို့ မေသက်ပိုင်ထွက်လာ
လိုက်သည်။ ကားမရှိတော့၍ လိုင်းကားနဲ့ပဲလိုက်ခဲ့ရသည်။

ဆောင်း လု လင်

ကိုနိုင်ဦးဆိုင်မှာ ကားဂိတ်အနီး၌ပင်ရှိလေသည်။ ကား
ဂိတ်ဆုံးမှနေ၍ ဆိုင်သို့လမ်းလျှောက်လာလိုက်သည်။ ကိုနိုင်ဦး
ဆိုင်မှာ ဗွီဒီယိုတိတ်ခွေနှင့်စီဒီဓာတ်ပြားများရောင်းလည်းရောင်း
၍ ငှားလည်းငှားသောဆိုင်ဖြစ်လေသည်။

ကိုနိုင်ဦးဆိုင်သို့အရောက်တွင် ဈေးဝယ်သူများ၊ အခွေ
ငှားသူများနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကိုနိုင်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ မမ
ကိုတော့ မမြင်မိသေးချေ။ ကိုနိုင်ဦးက မေသက်ပိုင်ကိုအမြင်
တွင် အလုပ်လုပ်နေရင်းမှ လက်လှမ်းပြသည်။ ကိုနိုင်ဦးနှုတ်
ဆက်လိုက်ပုံမှာ သာမန်ကာလျှံကာသာဖြစ်သည်။ လက်ထပ်ပြီး
စဖန်းသည်၏ညီမကို ကြိုဆိုပုံမျိုးမဟုတ်၊ ခရီးသွားဟန်လွဲကြုံရ
သည့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကိုနှုတ်ဆက်ပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

မေသက်ပိုင်သည် မှန်ကောင်တာထဲတွင်စီထားသည့် စီ
ဒီဓာတ်ပြားချပ်ပေါ်မှ ရုပ်ပုံများကိုကြည့်ရင်း ကိုနိုင်ဦးအလုပ်
အားသည်ထိ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

ညွှန်သည်များပြတ်သွားသည့်အခါ ကိုနိုင်ဦး မေသက်
ပိုင်ရှိရာသို့လျှောက်လာ၏။

“ ဘယ်တုန်းကရောက်လဲပိုင်ပိုင်၊ ဆေးလာဖြန့်လာတာ
လား ”

မေသက်ပိုင်သည် ကိုနိုင်ဦးကိုအံ့သြစွာကြည့်လိုက်သည်။

“ မမရော ကိုနိုင်ဦး ”

မေသက်ပိုင်က လိုရင်းကိုသာမေးလိုက်တော့သည်။

ဆောင်း လု လင်

“မမ၊ ပိုင်ပိုင်အစ်မ ခိုင်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲပိုင်ပိုင်”
 ကိုနိုင်ဦး၏စနောက်နေဟန်မပေါ်သော ပကတိရိုးသား
 စွာပြန်မေးလိုက်ပုံကြောင့် မေသက်ပိုင်သည် ကြက်သီးများထ
 သည်ထိထိတ်လန့်သွားကာ အစ်မအတွက်စိတ်ပူသွားလေသည်။

“ ကိုနိုင်ဦး၊ ရှင်နောက်နေတာမဟုတ်ပါဘူးနော်၊ မမ
 ခိုင် ရှင်ဆီရောက်မလာဘူးလား ”

သည်တစ်ခါ အံ့ဩစွာတုန်လှုပ်သွားရသူက ကိုနိုင်ဦး
 ဖြစ်လေသည်။

“ ခိုင်ကိုယ်ဆီမလာဘူးလား၊ ဟုတ်လားပိုင်ပိုင်၊ ခိုင်က
 ကိုယ်ဆီဘာလို့လာရမှာလဲ ”

“ ဘာလို့လာရမှာလဲ၊ ဟုတ်လား၊ ရှင်နဲ့မမခိုင်ကသမီး
 ရည်းစားတွေမို့မေးတာပေါ့ရှင်၊ ပြီးတော့ မမခိုင်က ရှင်ဆီ
 ထွက်သွားပြီလို့စာရေးထားခဲ့တယ် ”

“ ဗျာ ”

မေသက်ပိုင်၏ ပူပန်စိတ်များက ရင်ဝသို့ဆောင်တက်
 လာလေပြီ။ ခုအချိန်မှာ ကိုနိုင်ဦးနှင့်အခြေအတင်ပြောအငြင်း
 ပွားနေရမည့်အချိန်မဟုတ်တော့၊ ကိုနိုင်ဦး သည်ကိစ္စကို ဘာမှမ
 သိတာ ထင်ရှားနေသည်။ မေသက်ခိုင် ကိုနိုင်ဦးဆီမရောက်တာ
 လည်းသေချာပြီ။ မမခိုင်ကြားထဲမှာဘယ်ပျောက်နေသလဲ။

“ ဒီလိုကိုနိုင်ဦး ” အစချီကာ... မေသက်ပိုင်က ဖေ
 ဖေနောက်အိမ်ထောင်ထူသွားပုံ၊ မေသက်ခိုင် အိမ်မှဆင်းသွားပုံ

ဆောင်း လု လင်

နှင့် ထိုအချိန်က မိမိခရီးထွက်နေ၍ မေသက်ခိုင်က စာရေး ထားခဲ့ပုံများကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ ကိုယ်ဆီကိုလာတာသေချာသလားပိုင်ပိုင် ”

“ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲကိုနိုင်ဦး၊ ရှင့်ဆီကိုမလာလို့ မမခိုင်ကဘယ်သွားရမှာလဲရှင့်၊ သေချာစာရေးထားခဲ့တာကို ”

“ ကိုယ်ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ ”

ဒီလိုပါဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဆက်ရှင်းပြဖို့ကို ကို နိုင်ဦးနှုတ်တွန့်နေမိ၏။ သူထင်တာက သူနှင့်မေသက်ခိုင်သည် သမီးရည်းစားတွေဆိုသော်လည်း ကိုနိုင်ဦးမိဘများကမေသက်ခိုင် ကိုမသိသေး။ မေသက်ခိုင်နှင့်သူသည်လည်း သမီးရည်းစားလို့ သာဆိုသည်၊ နှစ်ကိုယ်ချင်း သိပ်တွေ့မြင်ကြသည်မဟုတ်။ ရှင်း ရှင်းဆိုရလျှင် တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်ပင် သိပ်မသိ ရသေး၊ မသိကြသေး။ သည်လိုအခြေအနေမှာ မေသက်ခိုင် သည် သူ့ထံသို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လာရောက်ပါ့မလား။ သူ့ဆီထွက်သွား ပါသည်ဟုစိတ်လိုက်မာန်ပါစာရေးခဲ့ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းကာ တခြား တစ်နေရာထွက်သွားခြင်းရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“ ဘယ်လိုထင်လို့လဲကိုနိုင်ဦး ”

မေသက်ပိုင်ကစိတ်မရှည်နိုင်စွာပြန်မေးလိုက်သည်။

“ ခိုင်တခြားနေရာကိုပဲ ထွက်သွားသလားလို့၊ ကိုယ်ဆီ လာရမှာရှက်လို့တခြားနေရာမှာ ခဏခိုနေတာမျိုးပေါ့၊ တောင်

ဆောင်း လု လင်

ပေါ်လိုက်သွားမယ်စာရေးခဲ့ပေမယ် တကယ်တန်းကျတော့ ရန် ကုန်ဆင်းသွားတာမျိုးရောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား ”

“ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မမခိုင် ဒါလောက်သတ္တိမရှိဘူး၊ ပြီး တော့ မမက ကားကိုပါယူသွားတာရှင်၊ ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်း သွားတာ၊ ရန်ကုန်လိုနေရာထိ ကားနဲ့တစ်ယောက်ထဲမသွားရဲပါ ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာလည်း အသိမိတ်ဆွေမရှိဘူး၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် ရှင်ပြောသလို ရှင်ဆီလိုက်လာရမှာရှက်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ ခိုနေတာမျိုးပဲဖြစ်နိုင်တယ် ”

“ ကိုယ်လည်းဒီလိုပဲထင်တယ် ”

“ ထင်နေလို့မဖြစ်ဖူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုစုံစမ်းမလဲ ”

“ တောင်ပေါ်ခရီးကိုထွက်လာတာမှန်ရင်တော့ ခိုင်ပြင် ဦးလွင်မှာပဲခိုနေလောက်မယ်ပိုင်ပိုင် ”

“ ဟုတ်မယ်၊ ဒါဆိုပြင်ဦးလွင်ပြန်စုံစမ်းကြတာပေါ့ ”

“ ပြင်ဦးလွင်မှာ ပိုင်ပိုင်တို့အသိမိတ်ဆွေရှိသလား ”

“ မရှိဘူး၊ မမခိုင်ရှိချင်းရှိရင် တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ တည်းနေတာပဲဖြစ်နိုင်တယ် ”

“ ပြင်ဦးလွင်ကို ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်လေ၊ ထိုင်ပါဦးပိုင် ပိုင် ”

“ မထိုင်နိုင်ဘူးကိုနိုင်ဦး၊ ကျွန်မစိတ်တွေသိပ်ပူနေပြီ၊ မမထွက်သွားတာ သောကြာနေ့ကတည်းကရှင်၊ တစ်ပတ်ကျော်

ဆောင်း လု လင်

နေပြီ၊ မမဟာ တည်းခိုခန်းလိုနေရာမှာ တစ်ပတ်လုံးတည်းနေ
လောက်အောင်သတ္တိမရှိဘူး၊ ကျွန်မသိတယ်၊ ရှင်အေးမနေပါနဲ့
ကိုနိုင်ဦး၊ ပြင်ဦးလွင်မှာစုံစမ်းမယ်ဆိုရင် ကျွန်မခုပဲသွားချင်
တယ်၊ ရှင်လိုက်မယ်ဆိုရင်လုပ်ပါကိုနိုင်ဦး၊ သွားကြပါစို့ ”

ကိုနိုင်ဦးက သက်ပြင်းကိုချောင်းခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။

“ ကိုယ်လည်းခိုင်အတွက်စိတ်ပူပါတယ်ပိုင်ပိုင်၊ ဆိုင်ကို
ဘယ်လိုထားခဲ့ရမလဲစဉ်းစားနေတာပါ ”

“ ပိတ်ခဲ့ပေါ့ရှင် ”

မေသက်ပိုင်စိတ်ထဲတွင် ကိုနိုင်ဦးသည်မမအတွက်ပူပန်
မှုမရှိလှဟုထင်နေသည်။ မကြေမနပ်ဖြစ်နေသည်။

“ ဒီလိုလုပ်မယ် ပိုင်ပိုင်၊ အိမ်မှာကိုယ်တူလေးကိုသွား
ခေါ်လိုက်မယ်၊ သူ့ကိုဆိုင်စောင့်ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်တို့ဆိုင်ကယ်နဲ့
ပဲပြင်ဦးလွင်ကိုသွားကြတာပေါ့၊ ပိုင်ပိုင် ဆိုင်ကယ်စီးရဲတယ် မ
ဟုတ်လား ”

“ ရတယ် ”

“ ဒါဆို ဆိုင်မှာ ပိုင်ပိုင်ပဲခဏစောင့်နေရစ်ဦး၊ ကိုယ်
တူလေးကိုသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

နောက်ဆယ်ငါးမိနစ်အကြာတွင်... အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်၌ ကိုနိုင်ဦး၏မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် မေသက်ပိုင်ထိုင်လိုက်ပါရင်း ပြင်ဦးလွင်သို့ ဦးတည်သွားရောက်နေကြလေပြီ။

“ခိုင်ဟာ ကိုယ်တို့မြို့ကိုကျော်ပြီး ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းထိခရီးဆက်သွားတာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော် ”

ဆိုင်ကယ်ရှေ့မှ ကိုနိုင်ဦးက နောက်မှမေသက်ပိုင်ကြားအောင် အသံမြှင့်၍ပြောသည်။

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူဒါလောက်သတ္တိမရှိဘူး ”

ကိုနိုင်ဦးက ဆိုင်ကယ်ကိုအရှိန်မြှင့်မောင်းနှင်နေရင်းမှ မြို့ပြင်ဖက်အရောက်တွင် အရှိန်ကိုလျော့ချလိုက်သည်။ နောက်မှကပ်ပါလာသောယာဉ်ရှင်းမရှင်းကြည့်ကာ ဘယ်ဖက်သို့ ချိုး၍ မြို့အစွန်ပိုင်းကိုကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

“ ဘာလုပ်မလို့လဲကိုနိုင်ဦး ”

“ ရဲစခန်းကိုဝင်မလို့ ”

“ ရှင် ”

ကိုနိုင်ဦးက လမ်းဘေးသစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်ဆိုင်ကယ်ကိုစက်သပ်ရပ်လိုက်ကာ မေသက်ပိုင်ကိုရှင်းပြသည်။

“ ရဲစခန်းကိုဝင်အကြောင်းကြားထားခဲ့မယ်ပိုင်ပိုင်၊ ခိုင်ဟာတစ်ပတ်ကျော်တဲ့အထိ ကိုယ့်ဆီ ရောက်မလာပုံထောက်ရင်

ဆောင်း လု လင်

စိတ်ပူစရာမဟုတ်လား၊ တခြားနေရာသွားတယ်ဆိုလည်းစိတ်ပူစရာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ပိုင်ပိုင်ကိုတော့ ဆက်သွယ်မှာပဲလေ၊ ခိုင်များအန္တရာယ်တစ်ခုခုကြုံနေသလားပဲ ”

“ ကိုနိုင်ဦး ”

ကိုနိုင်ဦးစကားကြောင့် မေသက်ပိုင် ထိတ်လန့်လာသည်။ ရဲစခန်းအကြောင်းကြားသင့်သည်ထိဖြစ်လာပြီမို့ မမ၏ အသက်အန္တရာယ်အထိ စိုးရိမ်စရာဖြစ်လာပြီ။

“ လိုလိုမယ်မယ်ပေါ့ပိုင်ပိုင်၊ စခန်းကိုအကြောင်းကြားထားလိုက်မယ်၊ ကိုယ်သူငယ်ချင်းဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်ရှိပါတယ် ”

“ ကောင်းပါတယ်ကိုနိုင်ဦး၊ ကောင်းသလိုသာကြည့်လုပ်ပါ ”

တကယ်တန်းကျတော့ ကိုနိုင်ဦးလဲ မမအတွက်ပူပန်နေတယ်ဆိုတာသိလိုက်ရ၍ မေသက်ပိုင်စိတ်ကြေနှပ်သွားရ၏။

စခန်းထဲ၌ ကိုနိုင်ဦးသူငယ်ချင်း ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်ကိုအဆင်သင့်ပင်တွေ့ရလေသည်။

“ ဟေး-နိုင်ကြီး၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း မလာအပ်တဲ့နေရာကိုလာလို့ပါလားကွ၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လာလဲ ”

ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်က မေသက်ပိုင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်ရင်းမှ ကိုနိုင်ဦးကိုရင်းရင်းနှီးနှီးနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ မလာအပ်တဲ့နေရာဟု ဆိုလိုက်ခြင်းမှာ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း သူ့အလုပ်ကိုယ်အလုပ် စကားနိုင်လုနောက်ပြောင်စဉ်က... ကိုမိုးလွင်အ

ဆောင်း လု လင်

လုပ်ကို အနိဋ္ဌာရုံအလုပ်၊ တစ်ဖက်သားအမှားကိုရှာတဲ့အလုပ် ဆိုကာ ချိုးနှိမ်ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဆေးရုံ၊ သင်္ချိုင်း၊ တရားရုံး တွေဟာ လူမစည်ကားအပ်တဲ့နေရာဆိုသလို ရဲစခန်းဟာလည်း မလာအပ်တဲ့နေရာပဲဟု ကိုနိုင်ဦးကစကားနိုင်လှခဲ့ဖူး၏။ မမျှော် လင့်ပဲ စခန်းထဲထိ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာသည် ကို နိုင်ဦးကိုအမြင်တွင် ကိုမိုးလွင်က သူ့စကားနှင့်သူပြန်၍ နောက် ပြောင်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ ထားစမ်းပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ နောက်ရမယ်အချိန်မ ဟုတ်ဖူး၊ ငါအရေးကြီးလာတယ်၊ မိုးလွင်၊ သူက ငါနဲ့လက်ထပ် မယ်မေသက်ခိုင်ရဲ့ညီမ ဒေါက်တာမေသက်ပိုင်တဲ့၊ ပိုင်ပိုင် သူက ကိုယ်သူငယ်ချင်း ဒုရဲအုပ်မိုးလွင်ပါ ”

ကိုနိုင်ဦးက မေသက်ပိုင်နှင့်ကိုမိုးလွင်ကို မိတ်ဆက်ပေး လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား အပြုံးကိုယ်စီနှင့် ခေါင်းညိတ်၍ သာ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ကြသည်။

“ ကိစ္စကဒီလိုကွ ”

ကိုနိုင်ဦးက မေသက်ခိုင်၏ဖြစ်ရပ်ကို အတိုချုပ်၍ရှင်းပြ လိုက်သည်။

ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်သည် သူ၏တာဝန်အတိုင်း ကိုနိုင်ဦး ပြောပြသမျှကိုသူ၏ဒိုင်ယာရီတွင်ရေးမှတ်နေပေ၏။

“ မမေသက်ခိုင်မောင်းသွားတဲ့ကားနံပါတ်နဲ့ကားအမျိုး အစားကိုပြောပြနိုင်မလားဒေါက်တာ ”

ဆောင်း လု လင်

မေသက်ပိုင်က ကားနံပါတ်ကိုရွတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်စုံစမ်းပေးပါမယ်၊ ဒီမြို့နယ်ထဲ မှာဖြစ်တဲ့အမှုအခင်းမှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့စခန်းရဲ့ တာဝန်ပါပဲ၊ ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့လဲ ကျွန်တော်တို့ပြည်သူ့ရဲ့တွေ တာဝန်ပါပဲ၊ မမေသက်ခိုင် ဒီမြို့နယ်နယ်နိမိတ်ထဲထိ ရောက်လာခဲ့ရိုးမှန်ရင် မမေသက်ခိုင်ရဲ့လုံခြုံမှု အန္တရာယ်ကင်းရှင်းမှုအတွက် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား သွားပါမယ်၊ စိတ်ချပါဒေါက်တာ ”

“ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ မမထွက်သွားတာတစ်ပတ် ကျော်နေပြီဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်ပူမိပါတယ်၊ ဦးမိုးလွင်ကို အားကိုးပါတယ်ရှင် ”

“ ကဲ- တို့နည်းတို့ဟန်နဲ့ ပြင်ဦးလွင်သွားစုံစမ်းလိုက် ဦးမယ်မိုးလွင် ”

“ ကောင်းပြီ၊ ညနေပိုင်း မင်းဆိုင်ကိုလာခဲ့မယ်၊ ကိုယ် လည်းခုအချိန်ကစပြီး ဒီကိစ္စအတွက် စလုပ်ရှားတော့မယ်၊ ည နေမှပြန်ဆုံကြမယ် ”

ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ကိုနိုင်ဦးနှင့်မေသက် ပိုင် ပြင်ဦးလွင်သို့ဆက်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနိုင်ဦးနှင့် မေသက်ပိုင်သည် ပြင်ဦးလွင်တစ်မြို့လုံး လှည့်လည်၍ တစ်နေ့ခင်း လုံးစုံစမ်းခဲ့သည်။ ဟိုတယ်များ၊ တည်းခိုခန်းများ အားလုံးစုံစေ့အောင် လိုက်လံမေးမြန်းသော် လည်း ကျေနပ်လောက်ဖွယ်သတင်းမရခဲ့ချေ။

အနီးစခန်းအထိ သွားရောက်ကာ စားသောက်ဆိုင်များ လမ်းဘေးဆိုင်များကို မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့သည်။ တိုယိုတာဗင်ကား အဖြူကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်သွားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကို မြင်လိုက်ပါသည်ဆိုသော အထောက်အထားပြုမည်သူတစ် ယောက်ကိုမှမတွေ့ခဲ့ရချေ။ အကယ်၍ မေသက်ခိုင်သည် စား သောက်ဆိုင်တစ်ခုခု၌ ဝင်၍စားသောက်ခဲ့သည် ဆိုစေဦး။ မေ သက်ခိုင်လာရောက်ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ကျော်သွားပေပြီ။ မေ သက်ခိုင်ကို မြင်လိုက်တွေ့လိုက်သောသူများသည် မှတ်မိချင်မှ မှတ်မိပေတော့မည်။ ဤလမ်းခရီး၌ နေ့တစ်ရက် လူမျိုးစုံ၊ ကား မျိုးစုံ၊ ခရီးသည်မျိုးစုံ ဖြတ်သန်းသွားလာနေသည်မဟုတ်ပါလား။

စိတ်ပျက်အားလျော့စွာပင် ညနေပိုင်း၌အနီးစခန်းမှပြန် ထွက်ခဲ့လေ၏။

“ ခိုင်ဟာ ဒီခရီးကိုလာမှလာရဲ့လားပိုင်ပိုင်ရယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ မမဟာ ဒီလမ်းကြောပေါ်မှာပဲရှိကို ရှိရမယ်ဆိုတာသိနေတယ်ကိုနိုင်ဦး၊ မမ အခက်အခဲ အန္တရာယ် တစ်ခုခုကြုံခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့ကိုနိုင်ဦးရယ် ”

ကိုနိုင်ဦးက ဆိုင်ကယ်ကိုမောင်းနှင်နေရင်းမှ မေသက် ပိုင်ကိုဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ စိတ်ပူစရာတွေမတွေ့ပါနဲ့ ပိုင်ပိုင်၊ ခိုင်မှာအန္တရာယ် ကြုံလည်း ကိုယ်တို့ကယ်တင်ဖို့အချိန်မီနိုင်ပါသေးတယ်လေ ”

ကိုနိုင်ဦးက မေသက်ပိုင်စိတ်သက်သာရာရအောင် နှစ် သိမ်လိုက်ရသော်လည်း... သူ့ကိုယ်တိုင်စိတ်ထဲမှပူပန်နေမိသည်။ တစ်ပတ်။ သေချာတွက်ကြည့်လျှင် ကိုးရက်။ ထိုအချိန်ကာလ သည် မေသက်ခိုင်အတွက် နောက်ကျနှောင့်နှေးပြီးသောကာလ တစ်ရပ်ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

ဆိုင်ကယ်လေးက ပြင်ဦးလွင်မြို့ကိုပြန်၍ဖြတ်ကျော်လာ သည်။

မြို့အထွက်တွင် ကိုနိုင်ဦးက လေထိုးကျွတ်ဖာဆိုင်တစ် ဆိုင်ရှေ့၌ဆိုင်ကယ်ကိုရပ်လိုက်သည်။

“ လေချိန်လိုက်ဦးမယ်ပိုင်ပိုင်၊ ခဏဆင်းပါဦး ”

ဆိုင်ကယ်ဘီးများကိုလေချိန်၊လေဖြည့်နေစဉ် ကိုနိုင်ဦး က သတင်းတစ်ခုတစ်လေရလိုရငြား ဆိုင်အလုပ်သမားလေးကို မေးကြည့်လိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ညီလေး၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပါတ်လောက်က ဗင်ကား အဖြူလေးတစ်စီး ဒီလမ်းပေါ်ကဖြတ်မောင်းသွားတာ သတိထား မိသလားကွ၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထဲ မောင်းသွားတာလေ၊ အမျိုးသမီးက အသက်နှစ်ဆယ်ကိုးသုံးဆယ်လောက် ”

အလုပ်သမားလေးက မေသက်ပိုင်ကို ကြည့်လိုက်လေ သည်။

“အစ်မကြီးတစ်ယောက်တော့ ကျွန်တော်ဆိုင်မှာနောက် ဘီးလေဝင်ထိုးသွားတယ်၊ ဗင်ကားအဖြူပဲ၊ အဲဒီအစ်မကြီးက ဒီအစ်မလေးနဲ့ရုပ်ချင်းတူတယ်ဗျ ”

“ ဟင် ”

မေသက်ပိုင်နှင့် ကိုနိုင်ဦး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ အဲဒါဘယ်နေ့ကလဲမောင်လေး၊သောကြာနေ့လား ”

“သောကြာနေ့၊ နေ့တော့ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူး၊ အင်း လေ- ဟုတ်မှာပေါ့၊ သောကြာနေ့လောက်ကပါ ”

“ ငါ့ညီမှတ်မိသလောက်ပြန်ပြောပြပါဦးကွာ ”

“ ကျွန်တော်ဆိုင်မှာ လေဝင်ဖြည့်တာပဲအစ်ကို၊ အဲဒီ အစ်မက ပုဝါအဖြူလေးစည်းထားတယ်ဗျ၊ နေကာမျက်မှန်အပြာ ရောင်တပ်ထားတယ် ”

“ ဟုတ်ပြီ ကိုနိုင်ဦး၊ မမမှာ နေကာမျက်မှန်အပြာ ရောင်တစ်မျိုးပဲရှိတာ၊ သူ့အဲဒီမျက်မှန်ကိုယူသွားတယ် ”

ဆောင်း လု လင်

မေသက်ပိုင်ကဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ ဟုတ်ပြီညီလေး၊ ဗင်ကားအဖြူဆိုတာသေချာတယ် နော်၊ နံပါတ်ကောမှတ်မိလား ”

“ ဟာ- အဲ့လောက်တော့ ကျွန်တော်ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ အစ်ကိုရယ် ”

“ ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ သူဘယ်ဖက်ကိုဆက်ထွက်သွားလဲ ညီလေး ”

“ ရှေ့ဆက်မောင်းသွားတာပဲအစ်ကို ”

“ ကျေးဇူးပဲညီလေး ”

သဲလွန်စတစ်ခုတော့ရလိုက်ပေပြီ။ ထိုသဲလွန်စသည် မေသက်ခိုင် ဤလမ်းခရီးကိုလာရောက်ခဲ့ကြောင်းနှင့်ပြင်ဦးလွင် မှလွန်၍ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြောင်းထင်ရှားသည်။ သက်သေတစ်ခု လည်းဖြစ်သည်။ ကိုနိုင်ဦးတို့မြို့အထိ ရောက်လာမလာကိုတော့ သက်သေအထောက်အထားမတွေ့ရသေးချေ။ မေသက်ခိုင်သည် တစ်ပတ်ကျော်ကြာသည်ထိ ကိုနိုင်ဦးကို လာရောက်မဆက်သွယ် ခဲ့မှတော့ ကိုနိုင်ဦးတို့မြို့အထိ ရောက်မလာခြင်းသော်၎င်း၊ ကို နိုင်ဦးတို့မြို့ကိုလွန်၍ ခရီးဆက်ထွက်သွားခြင်းသော်၎င်း ဖြစ် နိုင်ပေ၏။

မေသက်ပိုင်ကတော့ သူ့အစ်မသည် ကိုနိုင်ဦးထံသို့သာ ရှေ့ရှုထွက်ခွာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုနိုင်ဦးတို့မြို့ကိုလွန်၍ ခရီး

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဆက်ဖို့အကြောင်းပြချက်လည်း ရှာမတွေ့၊ သတ္တိလည်းမရှိဟု ယူဆ၏။

သို့ဆိုလျှင် မေသက်ခိုင်သည် ပြင်ဦးလွင်နှင့် ကိုနိုင်ဦး တို့မြို့ကြားတွင် ဘယ်နေရာ၌ဘာကြောင့်ပျောက်ဆုံးနေသနည်း။

မေသက်ခိုင်နှင့်ကိုနိုင်ဦးတို့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် အပြန် အလှန်ပြောဆိုရင်းစဉ်းစားလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ဆိုင်ကယ်လေးသည် ပြင်ဦးလွင်နှင့်တစ်တစ်ဝေး ကွာကာ ရှေ့ခရီးသို့ဆက်၍လျှောက်ရှိလေသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် နောက်မှ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက သံရှည်ဆွဲ၍ဟွန်းတီးရင်း လိုက်လာလေသည်။ လမ်းတောင်း သည်အမှတ်ဖြင့် ကိုနိုင်ဦးက သူ့ဆိုင်ကယ်ကို လမ်းဘေးသို့ကပ် ပေးလိုက်သည်။ နောက်မှလိုက်လာသောဆိုင်ကယ်က ရှေ့မှ ကျော်တက်၍လက်ပြကာ ဆိုင်ကယ်ရပ်ရန်အချက်ပေးလိုက်၏။

ထိုဆိုင်ကယ်ပေါ်မှလူမှာ ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်ဖြစ်နေလေ သည်။

ဆိုင်ကယ်နှစ်စင်းသည် လမ်းဘေးသို့ဆင်းကာ သစ်ပင် တစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်က ဆိုင် ကယ်ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ ကိုနိုင်ဦးတို့ဆိုင်ကယ်ရှိရာသို့ လျှောက် လာလေ၏။

“ ဘဲနဲ့လဲနိုင်ကြီး၊ စုံစမ်းလို့ရခဲ့သလား ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနိုင်ဦးက လမ်းဘေးလေထိုးကျွတ်ဖာဆိုင်မှအလုပ်သမားလေးထံမှရခဲ့သည်။ သတင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ ဟုတ်တယ်နိုင်ကြီး၊ မမေသက်ခိုင်ဟာ ပြင်ဦးလွင်က ဆက်ထွက်ခဲ့တာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင့်အမျိုးသမီးဟာ ကိုယ်တို့မြို့အထိ ရောက်မလာခဲ့ဘူးကွ၊ တံတားနှစ်စင်းကြားမှာ ပျောက်နေတယ် ”

“ ဘယ်လိုရှင် ”

မေသက်ပိုင်ကမေးလိုက်သည်။

“ ဒီလိုပါဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာအစ်မသတင်းကို ဒေါက်တာတို့ဝင်သတင်းပို့ပြီပြီးချင်း ကျွန်တော်စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်၊ ရဲလုပ်နည်းလုပ်ဟန်အတိုင်း စုံစမ်းခဲ့တာပါ၊ ပထမ ကျွန်တော် မြို့အဝင်တံတားမှာဝင်စုံစမ်းပါတယ်၊ ဒေါက်တာသိတဲ့အတိုင်း ကားတိုင်းဟာ မြို့အဝင်တံတားမှာ တံတားကြေးပေးဆောင်ပြီးမှ မြို့ထဲကိုဝင်ရတာပါ၊ တံတားအခွန်ဌာနကလည်း ဖြတ်သွားတဲ့ကားတိုင်းကို နံပါတ်နဲ့တကွမှတ်တမ်းတင်ထားပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့ကမှတ်တမ်းထဲမှာ ဒေါ်မေသက်ခိုင်ရဲ့ကားနံပါတ်ကို မတွေ့ရပါဘူး၊ သောကြာနေ့ရဲ့နောက်ပိုင်း ဒီကနေ့အထိလဲ အဲဒီကားနံပါတ်ဟာ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မရှိပါဘူး၊ သည်တော့ ဒေါ်မေသက်ခိုင်ဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့အထိ မရောက်ခဲ့ဖူးဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ် ”

“ အို ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ပြင်ဦးလွင်လမ်းတလျှောက်ကို နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး လိုက်စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။ အခုကျွန်တော် ပြင်ဦးလွင်အထွက် တံတားကနေပြန်လာခဲ့တာပါ။ ဒေါက်တာတို့ ကို မြင်လို့နောက်ကလိုက်လာခဲ့တာပါ ”

“ ပြင်ဦးလွင်တံတားမှာရော့ရှင်၊ မမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းများရခဲ့သေးလား ”

“ သိပ်ရခဲ့တာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်စိတ်အေးလက်အေး ပြန်လိုက်လာတာပါ။ ပြင်ဦးလွင် အထွက်တံတားဟာလည်း တံတားကြေးဆောင်ပြီးမ ဖြတ်ခွင့် ရှိတဲ့တံတားတစ်ခုပါ။ အဲဒီတံတားဌာနရဲ့မှတ်တမ်းမှာတော့ ဒေါ်မေသက်ခိုင်မောင်းသွားတဲ့ကားဟာ သောကြာနေ့က ဖြတ်သွားကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားတာတွေ့ခဲ့ရပါတယ် ”

“ ရှင်-ဒါဖြင့် ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဒေါက်တာ၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်မေသက်ခိုင်ဟာ တံတားနှစ်ခုကြားမှာ ပျောက်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ဒီလမ်းကြားမှာ ကားမှောက်တဲ့သတင်း ဒီတစ်ပတ်အတွင်း မကြားခဲ့ပါဘူး၊ လမ်းဟာလည်း ပြောင်ဖြူတဲ့လမ်းတစ်ခုပါ ”

“ ကားမှောက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် အန္တရာယ်တခုခုမတွေ့ပဲ မမဟာပျောက်နေပါ့မလားဦးမိုးလွင် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ကျွန်တော်တို့ စုံစမ်းကြတာပေါ့၊ သောကြာနေ့က ဒီနေ့ထိရဲပတ္တရောင်မှတ်တမ်းတွေ ကျွန်တော် ပြန်ကြည့်ပေးပါ မယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့စုံစမ်းရမယ်အပိုင်းဟာ ဆယ် မိုင်ပတ်ဝန်းကျင်အကျယ်လောက်ပဲရှိပါတယ် ”

“ ဆယ်မိုင်ဆိုတာ မြေပုံထဲမှာ ဘာမှမကျယ်ပေမယ့် လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ အမျိုးမျိုးဖြစ်သွားနိုင်တယ်ရှင် ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲ- ကျွန်တော်တို့ပြန်ကြရင်းနဲ့စကား ပြောသွားကြတာပေါ့၊ စဉ်းစားသွားကြတာပေါ့ဒေါက်တာ၊ မှောင် ဂီလည်းသန်းလာပြီ ”

မှန်ပေသည်။ ညနေ၆နာရီကျော်လာချိန်တွင် မိုးကာလ ၏နေ့တာမှာတိုပေရာ မကြာမီမှောင်ပေတော့မည်။

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးမှာ ရပ်၍စကားပြောနေရာမှ ရှေ့ခရီးကို ဆက်ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။

“ တံတားနှစ်ခုကြားမှာ ရွာသုံးရွာရှိတယ် ဒေါက်တာ၊ သုံးရွာစလုံးက ရွာကြီးတွေပဲ ”

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးယှဉ်၍ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း စကား ပြောလာခဲ့ကြသည်။

ကိုမိုးလွင်၏စကားမဆုံးမီပင် ရွာကြီးတစ်ရွာရှေ့မှဖြတ် သွားလေ၏။ ရွာမှာအဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘေးမှရွာမို့ မြို့ပြ၏ စည်ကားသောရပ်ကွက်ငယ်လေးတစ်ခုနယ်ရှိနေပေသည်။ လမ်း ဘေး၌စားသောက်ဆိုင်နှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သုံးလေးဆိုင်၊ လေ

ဆောင်း လု လင်

ထိုးကျတ်ဖာဆိုင်၊ ဗွီဒီယိုရုံတစ်ရုံနှင့် ဓာတ်ဆီရောင်းသော တဲ
ကလေးသုံးလေးခုကိုတွေ့ရလေသည်။

ရွာကိုလွန်လာပြီးမှ ကိုနိုင်ဦးကသတိရကာပြောလိုက်၏။

“ နေဦးကွ၊ ခုနတွေ့ခဲ့တဲ့ဗွီဒီယိုရုံဟာ အခွေသစ်
ထွက်တိုင်း ငါ့ဆိုင်ကလာယူနေကျ ဖောက်သည်ပဲ၊ ပိုင်ရှင်ကရွာ
မှာ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါးဝင်စုံစမ်းရင်ကောင်း
မယ်ထင်တယ် ”

“ အေးလေ-ကောင်းသားပဲ၊ သတင်းတစ်ခုရလိုရငြား
ပေါ့ ”

ဆိုင်ကယ်များကိုပြန်လှည့်ခဲ့ကြသည်။

ဗွီဒီယိုရုံ၌ ကိုနိုင်ဦးဆိုင်သို့လာနေကျရုံပိုင်ရှင်ကို အ
ဆင်သင့်ပင်တွေ့ရ၏။ သို့သော် သူ့ထံမှကြေနပ်လောက်သည့်
သတင်းကိုမရခဲ့ပေ။ ရွာမှာလောလောဆယ်လူစိမ်းမရှိ၊ တည်း
ခိုနေသောဧည့်သည်လည်းမရှိ၊ ကားနှင့်ဧည့်သည်မျိုးလည်းလာ
လေ့လာထမရှိဟုဆိုသည်။ ရွာအနီးပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း ထူး
ခြားသည်ဖြစ်ရပ်မျိုးတစ်ခုမှမဖြစ်ခဲ့ပါဟုဆိုသည်။

မေသက်ပိုင်တို့ ရွာမှပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ ဒီညပဲအဖြေပေါ်အောင် ကျွန်တော်စုံစမ်းပေးပါမယ်
ဒေါက်တာ ”

ကိုမိုးလွင်က ထပ်၍ကတိပေးလိုက်သည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ကျွန်မလည်းရုံးပိတ်ရက်မို့ထွက်လာခဲ့တာ၊ မမနဲ့အလွယ်တကူတွေ့ရမယ်ထင်ခဲ့တယ်လေ၊ ရုံးကခွင့်တောင်မတင်ခဲ့ရဘူးရှင်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို တနင်္လာနေ့မှာကျွန်မပြန်ဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး ”

“ မန္တလေးကိုဖုန်းဆက်လို့ရပါပြီ၊ ဖုန်းလိုင်းတွေပြန်ကောင်းသွားပါပြီ၊ ဒေါက်တာလိုအပ်ရင် ကျွန်တော်တို့စခန်းက ဖုန်းကိုလာဆက်လို့ရပါတယ် ”

“ ကျေးဇူးပါပဲရှင် ”

“ ဒါနဲ့ ဒေါက်တာ ညပိုင်းဘယ်မှာရှိမလဲ၊ ဘယ်မှာတည်းမလဲ၊ သတင်းထူးရင်ကျွန်တော်အကြောင်းကြားနိုင်အောင် လို့ပါ ”

“ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မဘယ်မှာတည်းရမယ်ဆိုတာတောင် မစဉ်းစားမိဘူး ”

“ ဒါဖြင့်နိုင်ကြီး၊ ဒေါက်တာ့ကို မြရိပ်ညိုတည်းခိုခန်းကိုပို့လိုက်ပါ၊ လိုအပ်ရင် ငါမြရိပ်ညိုကိုဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ မြရိပ်ညိုကသန့်ပါတယ်ဒေါက်တာ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးသည် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသောအိမ်ကြီးရှေ့မှဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြလေသည်။ မေသက်ပိုင်က အိမ်ကြီးကိုမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တောင်းကုန်းရှေ့ဖက်၌ လှပစွာဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်အိမ်ငယ်တစ်လုံး ရှိနေပေ

ဆောင်း လု လင်

သည်။ အဝင်လမ်းကို လှပစွာဖောက်လုပ်ထားပေ၏။ အဝင်ဝ၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိနေ၍ မေသက်ပိုင်က လှမ်းဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟေးလ်ဗျူးအင်း Hill View Innဟု မြန်မာလိုဇရာ၊ အင်္ဂလိပ်လိုပါဇေးထိုးထားပေသည်။ တည်းခိုခန်းတစ်ခုပါလား။

“ ဦးမိုးလွင် ”

“ ဗျ ”

“ မမဟာ ဟောဟိုကတည်းခိုခန်းမှာများ ဝင်တည်းခိုခဲ့မလားမသိဘူး ”

ညီအစ်မချင်းမို့ မေသက်ခိုင်၏စိတ်ကို ထင်ဟပ်ခံစားကြည့်ကာ မေသက်ပိုင်က ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အလှအပကြိုက်သောမေသက်ခိုင်ကို လှပသောရှုခင်းကဆွဲဆောင်ကောင်းဆွဲဆောင်ခဲ့လိမ့်မည်။ ပြီးတော့ ကိုနိုင်ဦးဆီတိုက်ရိုက် သွားရမှာ မရဲသည့်အတွက် လမ်းမှာတစ်ထောက် နားကောင်းနားလိမ့်မည်။

ကိုမိုးလွင်က ဆိုင်ကယ်စီးရင်းမှပင် ဘယ်ဖက်လက်ကို မြှောက်ကာ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်သည်။

“ သိပ်ကောင်းတဲစိတ်ကူးပဲ ဒေါက်တာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်မေသက်ခိုင်ဟာ ဟေးလ်ဗျူးအင်းမှာ ဝင်တည်းဖို့များတယ်၊ ကျွန်တော်ဟေးလ်ဗျူးအင်းကို ဝင်စုံစမ်းဖို့လိုတယ် ”

“ ဒါဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကိုပြန်လှည့်တော့လေကွာ ”

ဆောင်း လု လင်

“ နေဦးနိုင်ကြီးရ၊ တခါတရံမှာ ရဲပရိယာယ်အရ စုံစမ်းချင်တဲ့နေရာဌာနတစ်ခုကို တိုက်ရိုက်မဝင်ဘူး၊ နီးစပ်ရာမှာ အရင်စုံစမ်းပြီးမှ ရတဲ့သတင်းကိုကိုင်ပြီး ဝင်တာဟာ ပိုပြီးတိကျတဲ့အချက်အလက်ကို ရတတ်တယ်၊ ဒီတော့ ဟေးလ်ဗျူးအင်းနဲ့ အနီးဆုံးရွာမှာ အရင်ဝင်စုံစမ်းမယ်ကွာ၊ ပြီးမှဟေးလ်ဗျူးအင်းကို ဝင်မယ် ”

ကိုမိုးလွင်၏ စကားအဆုံးမှာပင် ရွာထိပ်သို့ရောက်လာလေသည်။ ကိုမိုးလွင်က ဆိုင်ကယ်ကိုလမ်းဘေးချကာရပ်လိုက်၏။ ကိုနိုင်ဦးကလည်း ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်လေသည်။

“ ကဲ-နိုင်ကြီး၊ မင်းတို့မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့၊ ငါ့ဟာငါစုံစမ်းတော့မယ်၊ ဒေါက်တာလည်းနားပါစေတော့၊ ဒေါက်တာကို မြရိပ်ညိုကိုသာပို့ထားလိုက်ပါ နိုင်ကြီး၊ မင်းလည်းမြရိပ်ညိုကပဲ စောင့်နေပါ၊ အခြေအနေထူးခြားတာနဲ့ မြရိပ်ညိုကိုငါဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ”

ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်၏ဆိုင်ကယ်လေး ရွာထဲဝင်သွားသည်နှင့် ကိုနိုင်ဦးနှင့်မေသက်ပိုင်လည်း ထိုနေရာမှထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

ကောင်းသောသတင်းကိုကြားရပါစေ၊ မေသက်ပိုင်ကဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

မေသက်ပိုင်သည် ကိုမိုးလွင်ညွှန်းလိုက်သောမြရိပ်ညိုဟို
တယ်၌ပင်တည်းခိုဖြစ်ပါ၏။

ကိုနိုင်ဦးက မေသက်ပိုင်ကို တည်းခိုခန်းတွင်ထားခဲ့ပြီး
အိမ်ပြန် ရေမိုးချိုးသည်။ မေသက်ပိုင်လည်း ခေတ္တအနားယူကာ
ရေချိုးပြီး ဟိုတယ်မှထမင်းကိုပင် မှာစားလိုက်သည်။ ပြီး ဧည့်
ခန်းတွင်ဆင်းထိုင်ကာ ကိုနိုင်ဦးပြန်အလာကို စောင့်နေလိုက်၏။
ကိုမိုးလွင်ထံမှ ဆက်သွယ်လာမည်ဖုန်းကိုလည်း မျှော်နေမိလေ
သည်။

မေသက်ပိုင်သည် မမခိုင်သတင်းကို ကိုမိုးလွင်စုံစမ်းနိုင်
လိမ့်မည်ဟုယုံကြည်နေမိသည်။

မေသက်ပိုင်က ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းမှလမ်းညွှန်စာအုပ်တစ်
အုပ်ကို စိတ်မပါလက်မပါယူဖတ်ကာအချိန်ဖြုန်းနေဆဲ ဟိုတယ်
ထဲမှထွက်လာသော ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်းလူကြီးတစ်ယောက်
ကိုအမြင်တွင် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ ဟယ်- ဆရာကြီး ”

မေသက်ပိုင်နှုတ်မှရုတ်တရက်ထွက်သွားကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးကို အားရဝမ်းသာနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
မှာ အခြားသူမဟုတ်၊ **ဒေါက်တာစိုးဦး**ပင်ဖြစ်ပါသတည်း။

ဆောင်း လု လင်

ဒေါက်တာစိုးဦးကလည်း မေသက်ပိုင်ကို အမြင်တွင် အံ့ဩသွားလေသည်။

ဒေါက်တာစိုးဦးနှင့် မေသက်ပိုင်တို့ ရန်ကုန်တွင်ဆေးပညာနှီးနှောဖလှယ်ပွဲတစ်ခု၌ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာကြီးသည် မှုခင်းဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ် အစိုးရတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး အသက်၆၀ပြည့်သွားသောကြောင့် အလုပ်မှ ပင်စင်ယူခဲ့သည်မှာ မကြာသေးချေ။

တလောက ရန်ကုန်အသွားတွင် ဆေးပညာ နှီးနှောဖလှယ်ပွဲတစ်ခု၌ ဆရာကြီးဒေါက်တာစိုးဦး ဟောပြောသော မှုခင်းဆေးပညာအကြောင်းကို နားထောင်ခဲ့ရသည်။ ထိုပွဲမှာပင် ဆရာတစ်ဦးမိတ်ဆက်ပေး၍ ဒေါက်တာစိုးဦးနှင့် မေသက်ပိုင်တို့ သိကျွမ်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ ဟော-မေသက်ပိုင် မဟုတ်လားကွဲ့၊ ရန်ကုန်မှာဆုံခဲ့ကြတာဘာကြာသေးလို့တုန်း၊ သမီးအလုပ်ကိစ္စနဲ့ပဲလားကွဲ့ ”

ဒေါက်တာစိုးဦးက အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ရှာပေသည်။ မေသက်ပိုင်က ဆရာကြီး သူမကိုမှတ်မိနေ၍ ဝမ်းသာသွားရလေသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးဇရာ၊ ဒီမြို့ဇရာကနေ တာကြာပြီလားရှင် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ မနေ့ကမှရောက်တာပါမေသက်ပိုင်၊ ဆရာကြီး ပြင်ဦးလွင်ကိုကိစ္စတစ်ခုနဲ့လာရင်း ကိစ္စပြီးပြတ်တာနဲ့ ဒီမြို့ကရေပူစမ်းကိုရောက်ဖူးအောင်ထွက်ခဲ့တာပဲကွဲ့ ”

ဆရာကြီးမှာ လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ချမ်းသာပြည်စုံပြီးသူမို့ ကိုယ်သဘောနှင့်ကိုယ် မြန်မာပြည်အနှံ့သာမက ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ပင် လှည့်လည်သွားနေသူဖြစ်ပေသည်။ ဆရာကြီးသည် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း ဆေးကုသသည့်အလုပ်ထက် မှုခင်းဆေးပညာကို ပို၍စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ပေသည်။

“ ဆရာကြီးပြင်ဦးလွင်ကိုလာတဲ့ကိစ္စက အလုပ်ကိစ္စပဲလားရှင်၊ အို- သမီးစပ်စုသလိုဖြစ်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါနော် ”

ဆရာကြီးသုတေသနပြုခဲ့သည်အမှုတွဲအချို့ကို ကြားဖူးသိဖူး၊ ဖတ်ဖူးထားသောမေသက်ပိုင်က ဆရာကြီးလုပ်ငန်းကို စိတ်ဝင်စားမိပေသည်။ ထို့ကြောင့် လွတ်ကနဲမေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

“ ကိစ္စမရှိပါဘူးမေသက်ပိုင်ရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဆရာကြီးကိုဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိလို့ လာခဲ့တာပဲကွဲ့၊ နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးအရောက်နောက်ကျသွားတယ်ကွယ်၊ ဆရာကြီး ပြင်ဦးလွင် မရောက်ခင်မှာပဲ ဆရာကြီးကိုဖိတ်ကြားထား တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ကွယ်လွန်ပြန်ပြီကွဲ့ ”

“ အို-ဖြစ်ရလေဆရာကြီးရယ် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဒါနဲ့သမီးကရော ဒီမြို့ကိုလာတာ ဘာကိစ္စနဲ့လဲကွဲ့၊ ဆေးဖြန့်ချိရေးကိစ္စပဲလား ”

မေသက်ပိုင်တွေသွားသည်။ ပြောသင့်မပြောသင့်ချိန်ဆ ရသည်။ မမခိုင်ပြသနာသည် မည်သို့သော ပြသနာဖြစ်မှန်း သေချာမသိရသေး။ ဆရာကြီးမှာလည်း မှုခင်းဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်နေ၍ အကူအညီတောင်းသင့်သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်သည်။ မည် သို့ပင်ဆိုစေ ဆရာကြီးကြိုမြို့၌ဆက်ရှိနေဦးမည်ဆိုပါက အတွေ့ အကြုံများသောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်မို့ အကြံကောင်းဉာဏ်ကောင်း များရနိုင်သည်မို့ မေသက်ပိုင်က အဖြစ်အပျက်ကို အရိပ်အမြွက် မျှလောက်တော့ပြောပြထားလိုက်ပေ၏။

“ သမီးလာတာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့တော့မဟုတ်ပါဘူးဆရာ ကြီး၊ ကမန်းကတန်းထွက်လာရလို့ ရုံးကိုတောင်ခွင့်မတင်ခဲ့ရပါ ဘူး၊ သမီးအစ်မပျောက်သွားလို့လာရှာတာပါ ”

“ အလို ”

ဒေါက်တာစိုးဦး အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ မေသက်ပိုင် ၏အစ်မဆိုတော့ အသက်အရွယ်မငယ်တော့သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်မည်မှာမလွဲပေ။ ဒီအသက်အရွယ် မိန်းမတစ် ယောက်က မည်သည်နည်းနှင့် ပျောက်ဆုံးသွားလေသနည်း။ စိတ်ပေါ့သွပ်နေသူလော။ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံရခြင်းလေလော။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် မှုခင်းဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ရုံမက စုံထောက်လုပ်ငန်းကိုလည်း ဝါသနာပါသူဖြစ်ပေသည်။ သူ

ဆောင်း လု လင်

လေ့လာခဲ့သော အမှတချို့တွင် စုံထောက်ဆန်ဆန် ထောက် လှမ်းရသည်လုပ်ငန်းများကိုလည်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ရဖူးသည်။

“ ဘယ်လိုပျောက်ဆုံးသွားတာလဲကွဲ့၊ သက်ဆိုင်ရာကို ရောအကြောင်းမကြားဘူးလား ”

“ ဒီလိုပါဆရာကြီး၊ မမဟာ အိမ်ကထွက်သွားစဉ်က တော့ သူ့ချစ်သူနောက်ကို လိုက်သွားတာပါ။ သူ့ချစ်သူက ဒီမြို့ ကလူတစ်ယောက်ပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့သောကြာနေ့က အိမ်ကထွက် သွားခဲ့တာပါ ”

“ ဪ... ”

“ မနေ့ကအထိ မမနဲ့အဆက်အသွယ်မရခဲ့လို့ သမီး လည်းစိတ်ပူတာနဲ့ ဒီမြို့ကိုလိုက်လာခဲ့တာပါ ဆရာကြီး၊ ဒီ ရောက်တော့ မမဟာ အခုအချိန်အထိ ဒီမြို့ကို ရောက်မလာ သေးတာ သိရပါတယ် ”

“ တခြားတစ်နေရာများထွက်သွားသလားကွယ် ”

“ သမီးတို့စုံစမ်းပြီးပါပြီ၊ မမရဲ့ချစ်သူနဲ့လည်းတွေ့ပြီးပါ ပြီ၊ ဒီမြို့က ဒုဂဲအုပ်ကိုမိုးလွင်ကလည်း သမီးတို့ကိုကူစုံစမ်းပေး ပါတယ် ”

မေသက်ပိုင်က စုံစမ်းသိရှိခဲ့ရသည်များကိုပြောပြလိုက် သည်။

“ ဒါဆို မြို့နှစ်မြို့ကြားမှာတင် သမီးရဲ့အစ်မဟာ ပျောက်နေတာပေါ့ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ မြို့နှစ်မြို့ကြားက တံတား နှစ်စင်းကြားမှာပျောက်နေတာပါ။ ဆယ်မိုင်ပတ်ဝန်းကျင်အတွင်း မှာပျောက်နေတာပါ။ ဒုဂဲအုပ်ကိုမိုးလွင်က အဲဒီလမ်းမပေါ်မှာရှိ တဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ သွားစုံစမ်းနေပါပြီ။ သူ့ဆီကဖုန်းကိုသမီး စောင့်နေတာပါဆရာကြီး ”

မေသက်ပိုင်နှင့်ဒေါက်တာစိုးဦး စကားပြောနေစဉ်တွင် ကိုနိုင်ဦးရောက်လာပေသည်။ မေသက်ပိုင်က ကိုနိုင်ဦးကိုဒေါက် တာစိုးဦးနှင့်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

ကိုနိုင်ဦးသည် မှုခင်းဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာစိုးဦး အမည်ကိုကြားဖူးပြီးသားဖြစ်၍ အားတက်သွားမိလေသည်။

“ ဆရာကြီးရောက်နေတာ အဆင်သင့်လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလိုတဲ့အကူအညီ ပေးပါဦး ”

“ အကြံဉာဏ်ပဲ ဆရာကြီးပေးနိုင်မှာပေါ့၊ မောင်နိုင်ဦး၊ အေးလေ- စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ကေ့စ်က ဘယ်လိုကေ့စ် မျိုးဖြစ်လာမယ်မှမသိသေးတာ၊ မောင်နိုင်ဦးတို့လွတ်ထားတဲ့ ရဲ အရာရှိရောက်တဲ့အထိစောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့ကွယ် ”

သူတို့သည် အခြားအကြောင်းအရာများကို စကားလွဲ ပြောင်းပြောရင်း... ကိုမိုးလွင်ထံမှ ဆက်သွယ်လာမည်ကိုစောင့် မျှော်နေကြလေသည်။ ကိုမိုးလွင် လူကိုယ်တိုင်ပဲ ရောက်လာမ လား၊ ဖုန်းပဲဆက်မလား။

နာရီဝက်ခန့်ကြာမှပင် ကိုမိုးလွင်ထံမှဖုန်းဝင်လာလေ၏။

ဆောင်း လူ လင်

ဟိုတယ်ညွှန်ကြိုမှ မေသက်ပိုင်အမည်ဖြင့် လာသည်
ဖုန်းကို မေသက်ပိုင်ထံလာ၍အကြောင်းကြားပေးလေသည်။

မေသက်ပိုင်ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်အခါ တစ်ဖက်မှ
ကိုမိုးလွင်အသံထွက်ပေါ်လာပေ၏။

“ ဒေါက်တာလား ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဦးမိုးလွင် ”

“ သဲလွန်စရပြီဒေါက်တာ ”

“ အို ”

မေသက်ပိုင်ရင် ထိတ်ကနဲခုန်သွားသည်။

“ ဒေါက်တာအစ်မ ဒေါ်မေသက်ခိုင်ဟာ ဟေးလ်ဗျူး
အင်းမှာ တည်းခိုသွားတဲ့အထောက်အထားကို အတိအကျရလိုက်
ပါပြီဒေါက်တာ ”

“ ဒါဖြင့်- ခု မမ ”

“ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဆီက ဝန်ခံချက်ရဖို့ တော်တော်လုပ်
ယူလိုက်ရတယ်ဒေါက်တာ ”

“ သူကငြင်းနေလို့လား ”

“ ငြင်းတာမှ အသားကုန်ငြင်းတာပဲဒေါက်တာရေ ”

“ သူကဘာလို့ငြင်းတာလဲရှင်၊ ဒါမရိုးသားလို့ပေါ့ ”

“ မရိုးသားတာလား၊ ရူးနေတာလား၊ အကဲခတ်တုန်းပဲ
ဒေါက်တာ ”

“ ရှင် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဒီလူကတစ်မျိုးဗျ၊ စကားပြောပုံဆိုပုံကလည်းတစ်မျိုးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲမျက်စိနဲ့ကြည့်ရတာတော့ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုရှိပုံရတယ် ”

“ မမအတွက်ပဲစိတ်ပူတယ်ရှင် ”

ဒေါက်တာစိုးထိုက်နှင့် ကိုနိုင်ဦးတို့က မေသက်ပိုင်ဖုန်းပြောသည်ကို ဘေးမှနေ၍နားစိုက်ထောင်နေကြသည်။

ကိုနိုင်ဦးသည် ကိုမိုးလွင်ဖက်မှအသံကိုမကြားရ၍ စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ ကောင်တာသို့ထလာရင်း ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းထံခွင့်တောင်း၍ အခြားဖုန်းတစ်လုံးမှတစ်ဆင့် နားထောင်လိုက်သည်။ ဖုန်းမှာ နံပါတ်တစ်ခုထဲကို လိုင်းခွဲထားခြင်းဖြစ်၍ တစ်ပြိုင်ထဲနားထောင်နိုင်လေသည်။

ကိုမိုးလွင်က ဆက်ပြောနေသည်။

“သဲလွန်စရအောင် တော်တော်ကြိုးစားယူလိုက်ရတယ် ဒေါက်တာ၊ ရွာထဲကိုဝင်ပြီးကျွန်တော်စုံစမ်းတော့ မသင်္ကာစရာသံသယဖြစ်စရာအချက်တွေ တော်တော်ရခဲ့တယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ ရွာထဲကသိတာက ဒီလူဟာ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာတစ်ယောက်ထဲနေတယ်လို့ သိကြတယ်၊ အဲ... သူ့နာမည်က ကိုနန္ဒာတဲ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ရုပ်တော်တော်ချောတဲ့လူမဟုတ်လားမိုးလွင်၊ သူ့ရုပ်က မိန်းကလေးတွေကျလောက်တဲ့ရုပ်မျိုးလေ၊ ဝင်းဦးတို့ ရန်အောင်တို့လို့ နုနုရွရွလေးနဲ့လှတဲ့ပုံမျိုး ”

တစ်ဖက်ဖုန်းမှ နားထောင်နေသည့် ကိုနိုင်ဦးက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ နိုင်ကြီး၊ မင်းနားထောင်နေတယ်လား၊ အေး-ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းသူ့ကိုသိသလား ”

“ ဒီလူ ငါ့ဆိုင်ကနေ အခွေတွေ ဝယ်ဖူးတယ်ကွ၊ ငါမှတ်မိလာပြီ၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့မျက်လုံးတွေကတစ်မျိုးပဲ၊ ပုံမှန်မဟုတ်ဖူး၊ သူက ခိုင်ကိုတစ်ခုခုကြံစည်တယ်လို့ မင်းထင်လို့လား ဟင် ”

“ ဆက်ကြည့်ရမှာပဲနိုင်ကြီး၊ ဒီမှာနိုင်ကြီး၊ ဒေါက်တာဇရာပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာနားထောင်ပါဦး၊ ခုနပြောခဲ့သလိုပဲ ရွာထဲမှာဝင်စုံစမ်းတော့ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ သူတစ်ယောက်ထဲနေတာတဲ့၊ ကျေးရွာကောင်စီရုံးကိုလည်း ငါဝင်ခဲ့တယ်ကွ၊ ရုံးစာရင်းထဲမှာလည်း အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ အိမ်ထောင်စုဝင်ဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ထဲပဲ၊ သူ့အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်၊ သူ့မိန်းမက သေသွားတာသုံးနှစ်လောက်ရှိပြီ၊ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ပဲ ”

“ အေး ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဒါပေမယ့် ရွာထဲကလူတစ်ချို့ကပြောတယ်၊ ည ည တွေမှာ အိမ်ကြီးရဲ့ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင် ထိုင်နေတာကိုတွေ့ရတယ်တဲ့ကွ ”

“ ဟင် ”

မေသက်ပိုင်၏အာမေဇိုတ်သံ။

“ သူတိတ်တိတ်ယူထားတဲ့မိန်းမဖြစ်မှာပေါ့ ”

ကိုနိုင်ဦး၏ထင်မြင်ချက်စကား။

“ ဒါပေမယ့် ရွာကလူတွေကအဲဒီလိုမပြောဘူး၊ မိန်းမ ဟာ တော်တော်ညည်းနက်တဲ့ ညသန်းကောင်တွေမှ ပြတင်း ပေါက်မှာ လာလာထိုင်တာ၊ တခါတလေ တစ်ညလုံးထိုင်ပြီး အပြင်ကို ကြည့်နေတတ်တယ်တဲ့၊ ရွာသားတွေက ဘယ်လိုထိ အောင်ပြောလဲဆိုတော့ အဲဒါဟာ နာနာဘာဝလိုလို၊ သရဲ တစ္ဆေလိုလိုထိ ပြောကြတယ်ကွ ”

“ ရွာဆိုတော့လည်း ဒီလိုအစွဲအလမ်းမျိုးရှိမှာပေါ့လေ၊ သရဲတစ္ဆေဆိုတာတော့ ငါမယုံပါဘူး ”

“ ဦးမိုးလွင်ကဇရာ ဘယ်လိုထင်လဲဟင် ”

မေသက်ပိုင်ကဝင်မေးလိုက်သည်။

“ ကျွန်တော် ရွာရဲကင်းကိုလည်း ဝင်ခဲ့ပါတယ် ဒေါက် တာ၊ ရဲကင်းက ရဲတွေကလည်း ပတ္တရောင်လှည့်ရင်း မိန်းမပုံ သဏ္ဍာန်ကိုမြင်တွေ့ဖူးကြောင်းပြောကြတယ် ”

“ အဲဒါဟာ မမဖြစ်နိုင်သလားဦးမိုးလွင် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီမိန်းမကိုနှစ်ရှည်လများကတည်းကတွေ့ဖူးနေကြတာကိုး၊ ဒေါက်တာအစ်မက လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်ကျော်ကမှပျောက်သွားတာပဲ၊ ဒီမယ်ဒေါက်တာ၊ အခုကျွန်တော် စကားပြောနေတုန်းမှာကို အိမ်ကြီးရဲ့ပြတင်းပေါက်မှာထွက်ထိုင်နေတဲ့မိန်းမပုံစံတစ်ခုကို မြင်နေရတယ်ဗျ၊ ဝေးလို့ သိပ်တော့မသဲကဲ့ဘူး ”

“ ဟင်-ဦးမိုးလွင်က အခုဘယ်ကစကားပြောနေတာလဲ ”

“ ဟေးလ်ဗျူးအင်းကပဲပြောနေတာပါဗျာ ”

“ နိုင်ကြီး၊ အခုမင်းစကားပြောနေတော့ ကိုနန္ဒအနားမှာမရှိဘူးလားကွ ”

“ မရှိဘူး၊ အိမ်ပေါ်ကိုတက်သွားတယ်ကွ ”

“ ဟင်-ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ”

“ ငါပြောမယ်နိုင်ကြီး၊ ဒေါ်မေသက်ခိုင် ဒီဟိုတယ်မှာတည်းခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ငါ့မှာမနည်းပဲလှည့်ပတ်မေးပြီး စုံစမ်းရတာကွ၊ ကိုနန္ဒဆိုတဲ့ငနဲကြီးက ပထမအကြောက်အကန် ငြင်းနေသေးတာ၊ ငါရအောင်စုံစမ်းရပုံကိုပြောပြမယ် ”

ကိုမိုးလွင် ဟေးဗျူးအင်းသို့ရောက်ရှိသွားချိန်မှာ ညရနာရီအချိန်ဖြစ်သည်။ ကောင်တာ၌ တစ်ယောက်ထဲထိုင်နေသော ကိုနန္ဒကိုတွေ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒကကိုမိုးလွင်ကိုအမြင်တွင် တည်းခိုမည် ညေ့သည် အမှတ်နှင့် ပြုံးပြရင်း ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်သည်။ ကိုမိုးလွင်မှာ အရပ်ဝတ်အရပ်စားကို ဝတ်ဆင်ထားသည်မို့ ရဲတစ်ဦးမှန်းမသိ သာချေ။

“ နောင်ကြီးက ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်လား ”

“ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခန်းယူမလို့လားဗျ၊ ဘယ်ကလာသ လဲမသိဘူး ”

“ အခန်းခက ဘယ်လောက်ယူသလဲဗျ ”

“ တစ်ယောက်ခန်းကို တစ်ည တစ်ထောင်ပါခင်ဗျာ၊ တစ်ယောက်ခန်းပေမယ် ကုတင်ကတော့ နှစ်ယောက်အိပ်ကု တင်ပါ၊ နှစ်ယောက်တည်းရင် နောက်တစ်ယောက်စာ တစ် ထောင် ထပ်ပေးဖို့မလိုပါဘူး၊ ၁၅၀၀ပဲကျပါတယ် ”

“ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ထဲလာတာပဲ၊ ဘဲနဲ့နှစ် ယောက်စာတွေ တွက်ပြနေတာလဲကိုနန္ဒ ”

သူ့အမည်ကိုခေါ်လိုက်သောကြောင့် ကိုနန္ဒ အံ့ဩသွား သည်။ လန့်သွားပုံရကာ မနှစ်မျို့သည်ဟန်ပေါ်လာလေ၏။

“ တန်တော့ ခင်ဗျားဟိုတယ်က အတွဲတွေလက်ခံ တယ်နဲ့တူတယ် ”

ကိုမိုးလွင်သည် ဟေးလ်ဗျူးအင်း၏သတင်းကိုနဂိုကတဲ ကပင်သိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဟေးလ်ဗျူးအင်းသည် ချိန်းတွေ့သည့် စုံတွဲများကိုနာရီပိုင်းဖြင့် အခန်းငှားသည်။ မြို့အပြင်မှာလည်း

ဆောင်း လု လင်

ဖြစ်ပြီး ပြသနာတစ်စုံတရာလည်း တက်မလာသေးသဖြင့် ရဲ အဖွဲ့က အရေးမယူပဲ စောင့်ကြည့်နေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

“ ခင်ဗျားက ဘာလဲဗျ၊ တည်းရင်လည်းတည်းပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့တယ်ကို ဟိုပုတ်ခတ် ဒီပုတ်ခတ်မလုပ်ပါနဲ့ ”

“ ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတည်းခိုဖို့လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုသိချင်တာရှိလို့ပါ၊ ဒီလိုပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့သောကြာနေ့က ခင်ဗျားဟိုတယ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်များ ဝင်တည်းခဲ့သလားလို့ ”

“ သောကြာနေ့ ”

ကိုနန္ဒကမျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားရင်း ကိုမိုးလွင်စကားကိုလိုက်ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကိုနန္ဒမျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ဘာမှ မသိနားမလည်သည် ရိုးသားသောအသွင်ပေါက်သွားသည်။ သူသည်ချက်ချင်းဣန္ဒြေဆည်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ ရဲလည်းဖြစ်၍ ကိုနန္ဒအမူအရာကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသည်ကိုမိုးလွင်ကတော့ သိလိုက်လေသည်။

“ အမျိုးသမီးနာမည်က မေသက်ခိုင်တဲ့ဗျ၊ ဘဲနဲ့၊ ခင်ဗျားဟိုတယ်မှာတည်းသွားသလား ”

“ မတည်းဘူး၊ မသိဘူး၊ နာမည်လဲမကြားဘူးပါဘူးဗျာ ”

ကိုနန္ဒ၏ငြင်းဆန်မှုသည် လိုသည်ထက် ပိုနေကြောင်း သိသာလှပေ၏။

ဆောင်း လု လင်

“ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်ပါဦးကိုနန္ဒရယ်၊ မေ့နေလို့များလား ”

“ ကျုပ်တို့တယ်က ဧည့်သည်ပါးတယ်ဗျ၊ မေ့စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ သောကြာနေ့က ဧည့်သည်ကိုမရှိတာ ”

“ ဧည့်သည်စာရင်းကိုခင်ဗျားဘယ်မှာမှတ်လဲ၊ ခင်ဗျားမှာစာရေးမရှိဘူးလား ”

“ မရှိဘူး၊ စာရေးထားစရာလည်းမလိုဘူး၊ ကျုပ်အလုပ်ကျုပ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကလဲ ညနေခြောက်နာရီဆိုအိမ်ပြန်တယ်”

“ ခင်ဗျားဧည့်သည်စာရင်းမှတ်ပုံတင်စာအုပ်လေးကြည့်ပါရစေဗျာ ”

“ ဘာဆိုလို့လဲဗျ၊ ဘာလို့ပြရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားကဘာမို့လဲ ”

“ ကျွန်တော်ဘာဆိုတာ ပြပါမယ်ခင်ဗျာ ”

ကိုမိုးလွင်က လှောင်သလိုလိုပြောရင်း သူ၏ဝန်ထမ်းကဒ်ကိုထုတ်ပြလိုက်သည်။

“ ဪ- ခင်ဗျားက ရဲကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့တယ်မှာတည်းမသွားတာတော့အမှန်ပဲဗျ ”

ကိုနန္ဒအမူအရာက ပျော့ပျောင်းသွားပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ပစ္စည်းတွေလိမ်သွားလို့ဗျ၊ မန္တလေးကရွှေဆိုင်ကရွှေ တွေလိမ်သွားတာ တော်တော်ပါသွားတယ် ”

“ ဟင် ”

“ အဲဒီတော့ မေသက်ခိုင်ဆိုတဲ့ဒီအမျိုးသမီး ခင်ဗျား ဟိုတယ်မှာ ဝင်တည်းမတည်းသိချင်တယ်ဗျာ၊ ဧည့်စာရင်းစာအုပ် ခဏပြပါ ”

“ မန္တလေးကလိမ်လာတဲ့လူလိမ်မက ဒီမြို့မှာဝင်တည်း ပါ့မလားဗျာ၊ နယ်စပ်ထိပြေးရောပေါ့၊ ခုလောက်ရှိ တရုပ်ပြည် ထဲတောင်ရောက်နေလောက်ပြီ ”

“ ဟဲ-ဟဲ- ဒီနေရာမှာတင် လမ်းစပျောက်သွားလို့ဗျ၊ ဘဲနဲ့ ခင်ဗျားကဧည့်စာရင်းကိုပြဖို့ငြင်းဆန်နေရတာလဲ ”

“ မငြင်းပါဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားကရဲလုပ်နေပြီး ရေလိုက်လွဲ နေတာရယ်ချင်လို့ပါ၊ ကြည့်ချင်ရင်ပြပါ့မယ် ”

ကိုနန္ဒက ကိုမိုးလွင်ကိုပြန်၍သရော်လှောင်ပြောင်လိုက် သည်။ ကောင်တာအောက်သို့လက်နှိုက်ကာ လယ်ဂျာစာအုပ် ရှည်တစ်အုပ်ကို ထုပ်ပေးလိုက်သည်။ သူ့အသွင်က မေသက်ခိုင် နှင့်ပတ်သက်၍ လုံးဝလိပ်ပြာလုံသည်ပုံစံဖြစ်နေရာ ကိုမိုးလွင် ပင် ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားရလေသည်။

ကိုမိုးလွင်က လယ်ဂျာစာအုပ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ စာ အုပ်တွင် ၂၀၀၂ခုနှစ် ဇူလိုင်လမှစ၍ ဧည့်သည်များစာရင်းကို ရေးမှတ်ထားလေသည်။ ကိုမိုးလွင်သည် ယခင်အပတ်

ဆောင်း လု လင်

သောကြာနေ့က စာမျက်နှာကိုလှန်ကြည့်လိုက်သည်။ သောကြာနေ့တွင် တည်းခိုသည်ညည်းသည်စာရင်း ဖော်ပြထားခြင်းမရှိချေ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် လင်မယားတစ်စုံတွဲ တည်းခိုသွားသည်ကို ရေးမှတ်ထားပြီး ကြာသပတေး၊ သောကြာနှစ်ရက်တွင် တည်းခိုသူရေးဖြည့်မထားပဲ စနေနေ့ရောက်မှ အမျိုးသားတစ်ယောက် ထဲတစ်ခန်းနှင့် လင်မယားတစ်စုံတွဲတစ်ခန်း တည်းခိုကြောင်း ရေးဖြည့်ထားလေသည်။

ကိုမိုးလွင်က စာအုပ်ကိုသေချာကြည့်သည်။ ဖြဲထားရာ၊ စုတ်ထားရာများကိုရှာသည်။ မတွေ့။ သို့သော်... စာအုပ်သည် စာမျက်နှာနံပါတ်တပ်ထားသောစာအုပ်ဖြစ်နေသည်။ စာမျက်နှာနံပါတ်ကို ဝယ်ကတည်းကအသေရိုက်နှိပ်ပေးလိုက်သော စာအုပ်ဖြစ်နေပေ၏။ စာအုပ်ကိုသေချာလေ့လာကြည့်လိုက်ရာ စာမျက်နှာ၆၃အပြီးတွင် ၆၆သို့ကျော်သွားသည်။ စာမျက်နှာ နှစ်မျက်နှာပျောက်ဆုံးနေပေ၏။ စာနှစ်မျက်နှာသည် စာရွက် တစ်ရွက်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုမိုးလွင်သေချာလှန်လှောကြည့်သည်အခါ ဖြဲရာအစကို စာမျက်နှာအလည်၌တွေ့လိုက်ရသည်။

“ ကျွန်တော် ခဏလေ့လာဦးမယ်ဗျာ ”

ကိုမိုးလွင်က ဆက်တီကုလားထိုင်ပေါ်တွင်သွားထိုင်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိသောက်ရင်း စာအုပ်ကိုလေ့လာနေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒကတော့ ဘာကိုမှမမျှဆိုသည်ပုံနှင့် ကောင်တာ တွင် မြေကလိန်ချိတ်ထိုင်ရင်း လေများပင် ချွန်နေလိုက်သေး သည်။ သူ့ပုံစံက ကိုမိုးလွင်ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေသည် ပုံစံ။

ကိုမိုးလွင်သည် စာမျက်နှာဖြူပေါ်သို့ စီးကရက်မှပြာစ များကိုချွေချလိုက်သည်။ အတန်ကြာချွေချနေသည်အခါ ပြာစ များသည် စာမျက်နှာပြင်နေရာအတော်များများ၌ ပြန့်ကျဲသွား လေ၏။ ထိုအခါ ဖြဲပစ်ခဲ့သောစာမျက်နှာဖြူပေါ်တွင် ရေးခဲ့ သောစာများသည် ဘောပင်ကို ဖိရေးခဲ့သောကြောင့် စာမျက်နှာ ဖြူပေါ်၌ အရေးအကြောင်းထင်နေပေရာ... ပြာစများက ထိုအရေးအကြောင်းများပေါ်ကျအသွားတွင် စာလုံးများပေါ်လာ ခဲ့လေသည်။ ပေါ်လာသောစာလုံးများမှာ ပီပီပြင်ပြင် ထင်ထင် ရှားရှားမဟုတ်သော်ငြား ဖတ်၍တော့ရပေ၏။

မေသကခုင

၉/မတလ(နိုင်) ၀၁၀၅၆

အခန်းနံပါတ် ၁

အထက်ပါအတိုင်း တစ်စွန်းတစ်ပေါ်လာသော စာသား များအရ သောကြာနေ့က မေသက်ခိုင်တည်းခိုသွားကြောင်းနှင့် ထိုစာမျက်နှာကို မရိုးသားစိတ်ဖြင့်ဖြဲထားကြောင်းသိသာပေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဟင်-ဒါဖြင့် မမဟာ ဟေးလ်ဗျူးအင်းမှာတည်းခဲ တာအမှန်ပဲပေါ့၊ သူက- ကိုနန္ဒဆိုတဲ့လူက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီစာ မျက်နှာကိုဖြဲထားတာလဲ ”

ကိုမိုးလွင်ပြောပြသမျှကို နားထောင်နေရင်းမှ မေသက် ပိုင်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြန်မေးလိုက်သည်။

“ အဲဒါမရိုးသားတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလူကို မင်းဖမ်းလိုက် တော့လေ ”

ကိုနိုင်ဦးကလည်း မချင့်မရဲဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ ဒါလောက်နဲ့ဖမ်းလို့မဖြစ်သေးဘူးကွာ၊ သူ့ဆီကမရိုး သားမျှတွေအားလုံးပေါ်အောင် ပရိယာယ်ဆင်ရသေးတယ် နိုင် ကြီး၊ ငါက သဲလွန်စအိုင်အမာရလို့ သူ့ကိုစွတ်စွဲလိုက်တော့ သူက ဘာပြောတယ်ထင်သလဲ ”

ကိုမိုးလွင်က ထိုင်နေရာမှထလာခဲ့ပြီး ကိုနန္ဒရှိသည် ကောင်တာရှေ့သို့ သွားရပ်လိုက်သည်။ စီးကရက်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ မခိုးမခန့်အမှုအရာဖြင့်...

“ ခင်ဗျားကို မေသက်ခိုင်က တရုပ်ပြည်ထိပြေးတော့ မယ်လို့ပြောခဲ့တာလားဗျ ”

“ ဗျာ ”

“ မေသက်ခိုင်လေ၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားတည်းခိုခန်းမှာ ဝင်မအိပ်ခဲ့ပါဘူးလို့ပြောခဲ့တဲ့ မေသက်ခိုင်လေ၊ ဆိုပါဦး၊ ခင် ဗျား ဘာကြောင့်ညာပြောရသလဲ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ကျုပ်ဘာညာပြောရမှာလဲဗျ၊ ဒီမိန်းမနာမည်ကိုကြား
တောင်မကြားဖူးပါဘူးဆို၊ တရုပ်ပြည်ထိ ပြေးလောက်တယ်ဆို
တာ ကျုပ်စိတ်ထင်ပြောတာလေ ”

“ ခင်ဗျားသေချာတယ်နော် ”

“ ခင်ဗျားတို့ရဲ့တွေ့က အပြစ်မဲ့တဲ့လုပ်သားပြည်သူတွေ
ကိုလည်း ဒီလိုပဲချိန်းချောက်နေတာပဲလား၊ ခင်ဗျားလွန်လာပြီ
ထင်တယ်ဗျာ ”

“ ကျွန်တော် လွန်သလား မလွန်သလားက ဟောဒီ
မှာ ကြည့်လေ၊ ခင်ဗျားစာရွက်ဖြဲထားတာ မသပ်ရပ်လို့ အရင်
စာရွက်ပေါ်ကစာလုံးတွေက အောက်စာရွက်မှာလာထင်နေတာ ”

ကိုမိုးလွင်က စီးကရက်ပြာများကြွေကျ၍ တစွန်းတစ
ပေါ်နေသော စာလုံးများကိုလှန်ပြုရင်းပြောလိုက်သည်။

“ ဟင် ”

ကိုနန္ဒမုက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်သွားလေသည်။

“ ကဲ- ဘဲနဲ့ရှိစကိုနန္ဒ၊ စာအုပ်မှာစာမုက်နှာရိုက်ထား
တာကိုဂရုမထားပဲ စာရွက်ကို ဖြဲထားတာလေ၊ ခင်ဗျား ဘာ
ငြင်းချင်သေးသလဲ၊ ကောင်မလေးကို ခင်ဗျားဘာလုပ်ပစ်လိုက်
သလဲ၊ ဘယ်မှာဝှက်ထားလဲ၊ ပြောပါ ”

“ မဟုတ်၊ မဟုတ်ဖူးဗျ၊ အဲဒါ- အဲဒါ ”

ကိုနန္ဒ တစစတုန်လှုပ်လာသည်။ သူ၏လက်များသည်
တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ တကယ်တော့ သူသည် ဟန်အောင်

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကောင်းသူမဟုတ်ပေ။ စာရွက်ဖြဲထားသည်ကိုလုံလှပြီထင်နေရာ မှ ကိုမိုးလွင်ကဖော်ထုတ်လိုက်သည်။ အခါ ဟန်မလုပ်နိုင်တော့၊ ကိုနန္ဒကတံတွေးကိုမျှချလိုက်ကာ ...

“ ဟို-ဟို- ဪ... ကျွန်တော် မှတ်မိပြီဗျ၊ ဒီလိုပါ။ အဲဒီမိန်းမက ကျွန်တော်ဆီမှာတည်းဖို့ဆိုပြီးဝင်လာတာဗျ၊ ဟုတ် ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ခဏပဲတွေ့လိုက်တာဆိုတော့ ခင်ဗျား မေးလိုက်ချိန်မှာ နာမည်ကို သတိမရပဲဖြစ်နေတာ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့နာမည် မေသက်ခိုင်တဲ့၊ သူက ကျွန်တော်ဆီမှာ တည်းမလို လိုနဲ့ နာမည်တွေပေး၊ မှတ်ပုံတင်တွေပေးပြီး ရဂျစ်စတာ တောင် သွင်းပြီးပြီဗျ၊ နာမည်တွေဘာတွေ ရေးမှတ်ပြီးမှ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ် ”

“ ရန်ဖြစ်တယ် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ သူက အခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ တွဲရက်မပါတာကို မကြိုက်ဖူးတဲ့၊ စကတည်းက အဲဒါကိုဘာလို့ မပြောတာလဲတဲ့၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တည်းခိုခန်းဟာ ရေ ချိုးခန်းအိမ်သာ တွဲရက်မပါပေမယ့် သန့်တဲ့အကြောင်း၊ အမြဲ တမ်းလည်းလှပြည်တာမဟုတ်တဲ့အတွက် ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ်သာ ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်သုံးနိုင်ကြောင်း ပြောပါသေးတယ် ”

ကိုနန္ဒသည်ပြောရင်းမှ အမူအရာများတည်ငြိမ်သွားလေ သည်။ ကိုမိုးလွင်က ကိုနန္ဒပြောနေသည်များမှာ မုသားစကား များဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသည်။ ကိုနန္ဒကတော့ သူ့အကွက်ဆင်

ဆောင်း လု လင်

ပြောသည်စကားများထဲတွင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်လည်နှစ်မောကာ ပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်နိုင်လေသည်။ ကိုနန္ဒက သဘာဝကျ ကျ ဟန်ပါပါဖြင့်ဆက်ပြောနေ၏။

“ အဲဒါကိုသူက ဘယ်လိုမှပြောလို့မရဘူးဗျာ၊ ပေးပြီး သားငွေတစ်ထောင်ကို ပြန်တောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကို ရန် ထောင်ပြီး ထွက်သွားလေရဲ့၊ မြို့ထဲကဟိုတယ်မှာပဲ တည်းမယ် ဆိုပြီးထွက်သွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း စာရင်းပြည်ပြီးသားသူ နာမည်ပါတဲ့ စာရွက်ကိုဖြဲပစ်လိုက်တယ်ဗျာ၊ အဲဒါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား မေးတုန်းက ကျွန်တော်မေ့နေတာ၊ ခဏပဲဆိုလိုက်တာဆိုတော့ သူ့နာမည်ကို အမှတ်မရဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမိန်းမရောက်တာတော့ ရောက်လာတယ်၊ ညမအိပ်ဖြစ်ဖူး၊ ချက်ချင်းပြန်ထွက်သွားတယ်၊ ဒါပါပဲ ”

“ သေချာတယ်နော် ”

“ သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြနေတာပဲ၊ ခင် ဗျားဘာများမယုံသင်္ကာစရာရှိလို့တုန်း၊ မကြေနပ်ရင် အခန်းတွေ အားလုံးထဲဝင်ရှာဗျား ”

“ ကျွန်တော်က ဟိုတယ်ထဲကအခန်းတွေထဲမှာမရှာချင် ပါဘူး၊ တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်မကြီးထဲမှာပဲရှာချင်တယ် ”

“ ဘာဆိုလို့လဲဗျာ ”

“ ခင်ဗျားပြောတာတွေကို မယုံလို့ပေါ့ဗျာ၊ ကောင်မ လေးကိုအိမ်ကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားဝှက်မထားဘူးလို့ပြောနိုင်မလား ”

ဆောင်း လု လင်

“ ခင်ဗျားဇော်ကားလှချည်လား ”

“ ဟဲ-ဟဲ- မေသက်ခိုင်ကိုဝှက်မထားဘူးပဲထားပါတော့ ဗျာ၊ ခင်ဗျားအိမ်ထဲကမိန်းမက ဘယ်သူလဲဗျာ၊ အဲဒီမိန်းမကို တွေ့ပြီး ကျွန်တော်မေးမြန်းကြည့်ချင်တယ် ”

“ ဘယ်မိန်းမလဲ၊ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ အိမ်ထဲမှာကျွန် တော်တစ်ယောက်ထဲနေတာ ”

ကိုနန္ဒ၏လက်များက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာပြန်၏။ သူသည်စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုမထိန်းသိမ်းနိုင်သူပါလား။

“ ဘယ်မိန်းမရမလဲဗျာ၊ အခုတောင်မြင်နေရသေးတာ၊ အပေါ်ထပ်မှာ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီးထိုင်နေတဲ့မိန်းမပေါ့ ”

“ ဟင် ”

“ အဲဒါကရောဘာသဘောလဲကိုနန္ဒ၊ အကောင်အထည် နဲ့မြင်နေရတာကိုတောင် ခင်ဗျားကငြင်းချင်သေးတော့ ခင်ဗျား စကားတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ယုံရမှာလဲ၊ လာ ကြည့်လေ၊ ဟောဒီ နေရာကနေကြည့်ရင် မြင်နေရတယ်၊ ဟော့ဟိုမှာ- အိမ်ပေါ် ထပ်မှာထိုင်နေတာ မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်လို့ဘာလဲ ”

ကိုနန္ဒလက်များသည် နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်တုန် ယင်လှုပ်ရှားနေ၏။ သူက ကောင်တာအစွန်းကိုကိုင်ကာ တုန် လှုပ်မှုကို ကိုမိုးလွင်မမြင်အောင်ထိမ်းနေသေးသည်။

“ ဘဲနဲ့လဲကိုနန္ဒ၊ အဲဒါဘယ်သူလဲ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အဲဒါ... အဲဒါ... ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်အစ်မပါ။ ဒီလိုပါဗျာ။ မန္တလေးက ကျွန်တော်အစ်မတစ်ယောက်ဟာစိတ် နောက်သွားရှာတယ်ဗျာ။ အဲဒါကြောင့် သူ့မိသားစုက ကျွန်တော် ဆီခဏပို့ထားတာပါ။ သူ ရူးနေလို့ လူသိမခံပဲ ကျွန်တော်ထိမ်း သိမ်းထားရတာပါ ”

“ သေချာတယ်နော် ”

“ သေချာပါတယ်ဗျာ ”

“ ကျွန်တော်သူနဲ့တွေ့ချင်တယ် ”

“ သူရူးနေပါတယ်ဆို ”

“ ရူး ရူးဗျာ။ ကျွန်တော် သူနဲ့စကားပြောကြည့်ချင် တယ်။ အိမ်ထဲကိုလည်းရှာချင်တယ် ”

“ ဒီမယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ဒါလောက်ထိတော့လုပ်ခွင့်မရှိ ဘူးဗျာ။ ကျုပ်လည်းအ-အမဟုတ်ဖူး ”

“ ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော်စခန်းက ဝရမ်းသွားယူ လိုက်ပါမယ်။ ကျွန်တော်တပည့်ရဲ့သားတွေပါခေါ်လာခဲမယ် ”

ကိုနန္ဒသည် နဖူးတွင်စို့လာသောချွေးများကို တုန်ယင် သောလက်နှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းကိုလေးတွဲစွာချ လိုက်ကာ အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြန်သည်။

ထို့နောက် သူ့အမူအရာက ပြန်၍ပျော့ပြောင်းသွားပြန် ကာ...

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ရပါတယ်လေ၊ ခင်ဗျားတွေ့ချင်သပဆိုလည်း တွေ့ပေါ့၊ အိမ်ထဲမှာ ရှာချင်လဲရှာပါ၊ ဒါမှသံသယလည်းရှင်းရော၊ ကျွန်တော်အစ်မက ရူးနေတော့ သူ့ဗရုသူကွလျှောက်ပြောတာ တွေကိုအားနာလို့ပါ၊ နောက်ပြီး သူကဆဲတတ်တယ်၊ ရူးနေတဲ့ လူဆိုတော့ ခင်ဗျားကိုဆဲလိုက်ဆိုလိုက်မှာစိုးလို့ပါ ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ရူးနေမှန်းသိမှတော့ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

“ ကဲ-ဒါဖြင့် ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်သွားပြီး သူ့ကိုပြောထားနှင့်မယ်၊ ချော့မော့ထားနှင့်မယ်၊ ခင်ဗျား ခဏစောင့်ဦး၊ ဧည့်သည်တွေဘာတွေလဲ ဝင်ချင်ဝင်လာဦးမှာမို့ပါ ”

“ ရတယ်လေ ”

“ ဒါဆိုခဏစောင့်နေနော်၊ ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်တက်ပြီး စီစဉ်နှင့်မယ် ”

ကိုနန္ဒအိမ်ပေါ်တက်သွားသည်မှာ အတန်ငယ်ပင်ကြာခဲ့ပေပြီ။

“ ဒါဖြင့် မင်းတစ်ယောက်ထဲအိမ်ကြီးပေါ်တက်ရှာမယ်ပေါ့၊ ဖြစ်ပါ့မလားမိုးလွင် ”

ကိုမိုးလွင်ပြောပြနေသည့်အကြောင်းများကို နားထောင်နေရာမှ ကိုနိုင်ဦးကမေးလိုက်သည်။

“ ဖြစ်ပါတယ်နိုင်ကြီးရ၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့မြရိပ်ညိုက ပဲစောင့်နေ၊ ငါလာခဲ့မယ်၊ မလာနိုင်လို့အကြောင်းထူးရင်လည်း

ဆောင်း လု လင်

ဖုန်းဆက်မယ်၊ ဒေါက်တာဇော၊ စိတ်ချပါဗျာ၊ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ တစ်ခုခုထူးခြားမှုတွေလိမ်မယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလိုဆောင်ရွက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးမိုးလွင် ”

ကိုမိုးလွင်နှင့်ဖုန်းပြောအပြီးတွင် မေသက်ပိုင်နှင့်ကိုနိုင်ဦးက ဖုန်းများကိုပြန်ချထားခဲ့ကာ ဒေါက်တာစိုးဦးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ ဆရာကြီးဘယ်လိုယူဆသလဲရှင် ”

“ ခုဟာက ရဲအရာရှိပြောစကားပေါ်မှာပဲ စဉ်းစားရမှာကိုး၊ ဟေးလ်ဗျူးအင်းအထိ သွားလေ့လာရင် ပိုပြီးကောင်းတဲ့ အချက်အလက်တွေ စဉ်းစားနိုင်မှာပေါ့ကွယ်၊ ကြည့်ရတာတော့ ကိုနန္ဒဆိုတဲ့ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ဟာ မေသက်ခိုင်ပျောက်ဆုံးနေမှန်း ပတ်သက်ပုံပဲ၊ တိုက်ရိုက်မဟုတ်တောင် သွယ်ဝိုက်ပြီးပတ်သက်လိမ်မကွဲ့ ”

“ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲယူဆပါတယ်ဆရာကြီး၊ ပြီးတော့ ကိုနန္ဒကို ကျွန်တော်မသင်္ကာဘူး၊ သူဟာ လူသာမန်တစ်ယောက်နဲ့မတူဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်ဆရာကြီး၊ ကိုနန္ဒဟာ ကျွန်တော်ဆိုင်မှာဗွီဒီယိုခွေတွေ ဝယ်ဖူးပါတယ်၊ ခုမှပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင်းပေါ်လာတယ်၊ သူ့အမှုအရာတွေကတစ်မျိုးပဲ ”

“ ဘယ်လိုများလဲကွဲ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အဲ-ပိုင်ပိုင်လည်း နားနဲ့မနာဖဝါးနဲ့နာပေတော့ သူ
လာဝယ်တာက အပြာကားဗွီဒီယိုခွေတွေခင်ဗျ ”

ကိုနန္ဒသူ့ဆိုင်လာစဉ်ကဖြစ်စဉ်များကို ကိုနိုင်ဦးက သူ
ပြန်လည်သတိရသမျှပြန်၍ပြောပြလိုက်ပေသည်။

☆☆☆

ထိုသူရပ်နေသည်မှာကြာပေပြီ။ ထိုသူကို ဆိုင်ထဲဝင်
လာကတည်းက ကိုနိုင်ဦး သတိထားမိပေသည်။ ထိုသူသည်
ကောင်တာမှန်ပုံးထဲတွင် ထည့်ပြထားသော စီဒီဓာတ်ပြားချပ်
အဖုံးများကိုလိုက်ကြည့်နေသည်။

ကိုနိုင်ဦးမှာ အခွေနှင့်စီဒီချပ်ငှားရမ်းသူတော်တော်များ
များကျနေသဖြင့် ဧည့်သည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေး။ ငှားနေကျ
ဖောက်သည်များအတွက် ပြန်အပ်သည်ကို လက်ခံ၊ ငွေရှင်း၊
အသစ်ငှားသည်ကိုစာရင်းမှတ်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

လူပါးသွားသည်အချိန်တွင် ကိုနိုင်ဦးက ထိုဧည့်သည်
ကိုလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ ဘာအလိုရှိပါသလဲ နောင်ကြီး၊ ဘာအခွေလိုချင်လို့
လဲခင်ဗျ၊ သီချင်းခွေလား၊ ဇာတ်လမ်းခွေလား ”

သူက ကိုနိုင်ဦးကိုပြန်ကြည့်လိုက်၏။ အနီးမှ တစ်
ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ရှိနေသည့်လူများကိုလှည့်ကြည့်လိုက်
ပြန်၏။

ဆောင်း လု လင်

“ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ရှာလိုက်ပါဦးမယ် ”
 ဆိုင်မှာ လူတစ်ယောက်မှမကျန်အောင် ရှင်းသွားမှပင်
 ထိုသူက အရောင်းကောင်တာနားသို့ကပ်လာလေသည်။

“ နောင်ကြီး၊ ဘာခွေယူမလဲဗျ ”

“ ဟို... ဟို... ”

သူကစကားကိုရှေ့မဆက်သေးပဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်
 နေလေသည်။

“ ဘာခွေလဲနောင်ကြီး၊ ကာရာအိုကေသီချင်းခွေတွေ
 အစုံရှိပါတယ်၊ ဈေးသက်သက်သာသာလိုချင်ရင် ကူးခွေတွေလဲ
 ရှိတယ်ခင်ဗျ၊ နိုင်ငံခြားကားတွေလည်းဈေးသက်သာတယ် ”

“ ကျွန်တော်လည်း နိုင်ငံခြားကား၊ နိုင်ငံခြားကားထဲက
 လိုချင်တာပါ ”

“ ဘယ်လိုကားမျိုးလဲဗျ၊ စုံထောက်ကားထဲကလား၊
 ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကားတွေစီးရီးလိုက်ရှိပါတယ်၊ အာနိုးတို့၊ ဗင်ဒီန်းတို့
 လည်းရှိတယ်ခင်ဗျ၊ မစ်စရီထဲက လိုချင်ရင်လည်း စုန်းကား၊
 သရဲကားတွေ ရှိပါတယ်၊ ဟာသခွေတွေလည်းရှိတယ်၊ မစ္စတာ
 ဘဲင်းကြည်ပြီးပလား၊ ချာလီချက်ပလင်ခွေတွေတောင် ”

“ ကျွန်တော်လိုချင်တာက အဲဒါမျိုးတွေမဟုတ်ပါဘူး ”

သူက ကိုနိုင်ဦးပြောပြနေသည်များကိုစိတ်ရှည်ဟန်မတူ
 တော့ပဲ စကားကိုဖြတ်ချပစ်လိုက်သည်။

“ ဗျာ၊ နောင်ကြီးဘာလိုချင်လဲပြောပါ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟို- ဟို- ကျွန်တော်... ”

ကိုနိုင်ဦးက သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်အခါ သူသည် ကို နိုင်ဦးနှင့်အကြည့်ချင်းမဆုံအောင် မျက်နှာလှဲသွား၏။ ဘယ်လို လူပါလိမ့်။

“ ကျွန်တော်လိုချင်တာက မိသားစုကြည့်တဲ့အခွေမျိုး မဟုတ်ဖူး၊ ဟိုလေ... ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲကြည့်ဖို့ပါ ”

ကိုနိုင်ဦးသဘောပေါက်သွားသည်။ ရယ်လည်းရယ်ချင် သွားသည်။ ယောက်ျားလေးအချင်းချင်းဖြစ်တာတောင် မေးရ မှာ ရှက်နေသည်ထိုသူ့အဖြစ်ကိုရယ်ချင်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ ဪ... နောင်ကြီးက ဟိုကားလိုချင်တာလား၊ ရပါ တယ်၊ အဲ... ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်အဲဒါတွေကိုဒီမှာမထားဘူးဗျ၊ အဖမ်းအဆီးအစစ်အဆေးတွေရှိလို့ အိမ်မှာပဲ ထားပါတယ်၊ နောင်ကြီးလိုချင်ရင် မနက်ဖန်လာယူလိုက်ပါ၊ ဘယ်လိုကားမျိုး ယူထားလိုက်ရမလဲ၊ ဂျပန်လား၊ အမေရိကန်လား ”

“ အမေရိကန်၊ အမေရိကန်ကား ”

“ ကောင်းပြီလေ၊ နက်ဖြန်လာယူလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော် ဆိုင်မှာယူထားလိုက်ပါမယ်၊ နောင်ကြီးက ဘယ်ကလဲဗျ ”

“ ကျွန်တော်က မြို့အထွက်က ဟေးလ်ဗျူးအင်းကပါ၊ ကိုနန္ဒလို့ခေါ်ပါတယ် ”

“ ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါပြီ၊ သိပါပြီ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ အဲဒါ ကိုနန္ဒကို ကျွန်တော်ပထမဆုံးတွေ့ဖူးတဲ့အခေါက်ပါပဲဆရာကြီး၊ နောက်လည်း နှစ်ခါ၊သုံးခါ အဲဒီကားမျိုးတွေကျွန်တော်ဆီလာဝယ်သွားတယ်ခင်ဗျ ”

“ အင်း- ဇနီးကလည်းကွယ်လွန်သွားပြီ၊ မုဆိုးဖို၊ နောက်အိမ်ထောင်မပြုပဲ အိမ်မှာတစ်ယောက်ထဲနေတယ်၊ ဒီလိုဇာတ်ကားမျိုးတွေကိုလည်း အပိုင်ဝယ်ကြည့်တယ်ဆိုတော့... ကေန္တ မေသက်ပိုင်ရေ၊ ကိုနန္ဒဟာ Sexလိင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး Psychoစိတ္တဇများဝင်နေသလား မသိဘူးကွယ် ”

ဒေါက်တာစိုးဦးက ဆရာဝန်အချင်းချင်းဖြစ်သည့် မေသက်ပိုင်ကို ဆေးပညာဆိုင်ရာစကားလုံးအချို့ဖြင့် ဖြစ်နိုင်ချေကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

“ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ သမီးတော့ မမအတွက်ပိုစိုးရိမ်သွားပြီ ”

“ ဒုက္ခပဲဆရာကြီး၊ ဒီလူကတဏှာရူးပေါ့နော် ”

ကိုနိုင်ဦးက ဒေါက်တာစိုးဦးပြောသော အချက်အလက်များမှ သူ တစိတ်တပိုင်းနားလည်လိုက်သည်များကိုထောက်၍ မေးလိုက်သည်။

“ ဒီလိုတော့ စွတ်စွဲလို့မရသေးပါဘူးကွယ်၊ တဏှာရူးဆိုတဲ့အဆင့်လောက်ထိလည်းမဆိုးနိုင်ပါဘူး၊ ဒီလိုဝေဒနာသည် မျိုးဟာ တဏှာရုဂကို ကိုယ်တိုင်ရှာဖွေခံစားချင်စိတ်ထက် သူတပါးလှုပ်ရှားမှုကို သိချင်မြင်ချင်စိတ်က ပိုများနေတတ်တယ်။ ”

ဆောင်း လု လင်

ဥပမာ သူတစ်ပါးစုံတွဲကိုချောင်းကြည့်တာမျိုး ဘာညာပေါ့ကွယ်၊ မောင်ရင်ဆီက အခွေတွေအပိုင်ဝယ်ထားပုံထောက်တော့ သူဟာ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိသူလားလို့ခန့်မှန်းကြည့်တာပါ ”

“ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဆရာကြီး၊ သူ့တည်းခိုခန်းကလည်း နာမည်မကောင်းဘူးဗျ၊ စုံတွဲတွေကိုအချိန်ပိုင်းနဲ့အခန်းငှားတယ် တဲ့၊ ဒါ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဝါသနာပါလို့သာပေါ့၊ ဆရာကြီးပြော သလိုများ သူဟာ အတွဲတွေကိုအခန်းငှားပြီးချောင်းကြည့်နေသ လားမသိဘူး ”

ကိုနိုင်ဦးက သူ့စိတ်ထင်ကို ပြောလိုက်သည်။ နောက်မှ မေသက်ပိုင်ရှိနေသည်ကိုသတိရကာ တောင်းပန်လိုက်၏။

“ ဆောရီးပိုင်ပိုင် ”

“ ကိစ္စမရှိပါဘူးကိုနိုင်ဦး၊ ကျွန်မကဆရာဝန်ပါ၊ ကျွန်မ မမအတွက်ပဲစိုးရိမ်တယ်၊ မမဟာ အသက်အန္တရာယ်... ”

မေသက်ပိုင်ဆက်ပြီးပြောမထွက်တော့။ သူမရင်မှာစိုး ရိမ်ကြောင့်ကျစိတ်များဖြင့်ပြည်ကျပ်နေသည်။

“ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပူတာပါပဲ၊ လောလောဆယ် တော့ မိုးလွင်ကိုယ်တိုင် သူ့အိမ်ပေါ်ထက်ရှာနေပြီပဲလေ၊ တစ် ခုခုထူးခြားရင် မိုးလွင်ဖုန်းဆက်မှာပါ၊ မထူးခြားလည်းဆက် မှာပါပဲ၊ သူ့ဆီကဖုန်းကိုစောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ ”

ဒေါက်တာစိုးဦး။ မေသက်ပိုင်နှင့် ကိုနိုင်ဦးတို့သုံး ယောက် ကိုမိုးလွင်ဆီမှဖုန်းကို စောင့်နေကြသည်။ ညသန်း

ဆောင်း လု လင်

ခေါင်ကျော်သည်ထိပင်စောင့်နေကြ၏။ ကိုမိုးလွင်က ဖုန်းဆက်
မလာပါ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုမိုးလွင်၏အဆက်အသွယ်ကိုမရတော့
ပါ။ ကိုမိုးလွင်သည် ထိုအချိန်ကစ၍ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။
ကိုနိုင်ဦးတို့ မေသက်ပိုင်တို့နှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခြင်းသာ
မဟုတ်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးနှင့်ပါ အဆက်ပြတ်သွား
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ညက တစ်နာရီထိုးသည်ထိ ကိုမိုးလွင်ထံမှ ပြန်၍ ဆက်သွယ်မလာသည်အခါ... ကိုနိုင်ဦး သူ့အိမ်သူပြန်အိပ်လိုက်ရသည်။ မေသက်ပိုင်နှင့်ဒေါက်တာစိုးဦးတို့လည်း ကိုယ်အခန်းကိုယ်ပြန်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။

မေသက်ပိုင်သည် အစ်မဖြစ်သူမေသက်ခိုင်အတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျွတ်တွေးရင်း အိပ်မပျော်ခဲ့၊ မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးကနဲခဏအိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဟိုတယ်ကောင်တာမှ ကိုနိုင်ဦးရောက်နေကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောသည့်အခါကျမှ မေသက်ပိုင် အိပ်ရာမှကမန်းကတန်းထကာ မျက်နှာသစ် ရေမိုးချိုးပြီး အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းတွင် ဒေါက်တာစိုးဦးလည်း ရောက်နှင့်နေကာ ကိုနိုင်ဦးနှင့်စကားပြောနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

“ ညက မိုးလွင်ဖုန်းဆက်သလားပိုင်ပိုင် ”

“ အိပ်ရာဝင်တဲ့အထိ ဦးမိုးလွင်ဆီကဖုန်းမလာပါဘူး ကိုနိုင်ဦး ”

“ ဒုက္ခပဲဗျာ၊ ဒီကောင်ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး ”

“ သူ့စခန်းကိုဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလားမောင်နိုင်ဦး ”

ဒေါက်တာစိုးထိုက်ကအကြံပေးသည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်စခန်းကိုခေါ်ကြည့်ပါဦးမယ် ”

ဆောင်း လု လင်

ကိုနိုင်ဦးက ဟိုတယ်မှတယ်လီဖုန်းဖြင့် ရဲစခန်းသို့ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်သည် မနေ့ကနေ့လည်ပိုင်းတွင်စခန်းမှထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ယခုအချိန်ထိ ပြန်လည်သတင်းပို့ခြင်း မရှိဟုသိရလေသည်။

“ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကျွန်တော်အိမ်လိုက်သွားဦးမှ ထင်တယ်၊ ဒီကောင်က အအိပ်ခပ်ကြီးကြီးရယ်၊ မနေ့ကညက ဘာမှအကြောင်းမထူးလို့ ပြန်မဆက်တော့ပဲ အိမ်ပြန်အိပ်နေသလားမသိဘူး၊ ခုထိအိပ်တုန်းထင်တယ်၊ သေချာအောင် သူ့အိမ်ကိုကျွန်တော်သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဆရာကြီး ”

ကိုနိုင်ဦးက သူ၏ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် ကိုမိုးလွင်အိမ်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဒေါက်တာစိုးထိုက်နှင့်မေသက်ပိုင်တို့ ဟိုတယ်မှကျွေးသောဘရိတ်ဖတ်စ်ကိုစားရင်း စောင့်ကျန်ခဲ့ကြသည်။

ကိုနိုင်ဦးပြန်ရောက်လာ၍ ကြားလိုက်ရသော သတင်းကြောင့် မေသက်ပိုင်၏စိုးရိမ်စိတ်မှာပို၍လာရလေသည်။

“ မိုးလွင်မိန်းမနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်၊ ညကအိမ်ပြန်မအိပ်ဖူးတဲ့၊ သူတို့ရဲတွေက တခါတရံအလုပ်များတော့ အိမ်ပြန်မအိပ်ဖြစ်တာမျိုးရှိတတ်တယ်၊ ညကလည်း အလုပ်များလို့ပြန်မအိပ်ဖြစ်ဖူးလို့သူ့မိန်းမကထင်နေတာ၊ ကျွန်တော်သွားမေးတော့ သူ့လဲတော်တော်စိတ်ပူသွားရှာတယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဒုက္ခပါပဲကိုနိုင်ဦးရယ်၊ ဦးမိုးလွင်ပါ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီလားမသိဘူး၊ ကျွန်မစိတ်တွေသိပ်လေးနေတယ်၊ ဆရာကြီး၊ ဘာဆက်လုပ်သင့်သလဲ၊ အကြံပေးပါဦးဆရာကြီးရယ် ”

“ အင်း... ဒီပုံအတိုင်းဆို မသင်္ကာစရာတွေဟာဆက်နေပြီကွဲ့၊ မသင်္ကာစရာအချက်တွေဟာ ဟေးလ်ဗျူးအင်းမှာတင် အဆုံးသတ်နေတာတွေရတယ် ”

ဒေါက်တာစိုးဦးက တွေးတွေးဆဆပြောလေသည်။

“ သည်တော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိရအောင် ဟေးလ်ဗျူးအင်းကိုဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား မောင်နိုင်ဦး၊ ကိုနန္ဒဆိုတဲ့လူ ပြန်ဖြေမယ်အဖြေပေါ်မှာ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ ”

“ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကောင်းတယ် ”

ကိုနိုင်ဦးက တယ်လီဖုန်းရှိရာ ထသွားလိုက်သည်။ မေသက်ပိုင်လည်း ကိုနိုင်ဦးဖုန်းပြောသည်ကို နားထောင်ရန်လိုက်သွားလိုက်၏။

ကိုနိုင်ဦးက ဧည့်ကြိုစာရေးကိုခွင့်တောင်းကာ ဟေးလ်ဗျူးအင်းဖုန်းနံပါတ်ကိုရှာပြီး ဆက်ကြည့်လိုက်သည်။ မေသက်ပိုင်က မနေ့ကညက ကိုနိုင်ဦးနားထောင်သလိုပင် အခြားလိုင်းခွဲဖုန်းတစ်လုံးကိုကိုင်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။

ဟေးလ်ဗျူးအင်းကို ဖုန်းဝင်သွား၍ တစ်ဖက်မှကောက်ကိုင်လိုက်သူမှာ ပိုင်ရှင်ကိုနန္ဒကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

“ ဟယ်လို... ဟေးလ်ဗျူးအင်းကလားခင်ဗျာ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်ပါတယ် ”

“ ပိုင်ရှင်ကိုနန္ဒနဲ့တွေ့ပါရစေခင်ဗျာ ”

“ ကျွန်တော်နန္ဒပါပဲ ”

“ ဪ... ကိုနန္ဒ၊ အဲဒီမှာ ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်များရှိ
နေသလားခင်ဗျာ ”

“ ဒုရဲအုပ်၊ ကိုမိုးလွင် ”

တစ်ဖက်မှစကားသံကခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“ ဟယ်လို... ဟယ်လို... ကျွန်တော်ပြောနေတာကြား
ပါတယ်နော် ”

“ ဪ- ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ သတိရပြီဗျာ၊ ညက ရဲ
တစ်ယောက်လာပါတယ်၊ လူပျောက်မှုအတွက် လာစုံစမ်းတာပါ၊
ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုမိုးလွင်ဆိုတာထင်ပါရဲ့၊ သူ ကျွန်တော်တည်းခိုခန်း
က ညနာရီလောက်မှာပြန်ထွက်သွားတယ်ခင်ဗျာ ”

“ ဟင် ”

“ အခုဆက်တာဘယ်ကပါလဲ ”

“ သူဘယ်ဖက်ကိုပြန်ထွက်သွားလဲကိုနန္ဒ ”

“ အဲဒါသတိတောင်မထားမိဘူးဗျာ၊ သူလာတာတော့
ဆိုင်ကယ်နဲ့ပါပဲ ”

“ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ”

ကိုနိုင်ဦးက ဖုန်းကိုပြန်ချလိုက်သည်။ မေသက်ပိုင်နှင့်
ကိုနိုင်ဦးတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဆောင်း လု လင်

ဒေါက်တာစိုးဦးထိုင်နေရာသို့ ပြန်သွားကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲဆရာကြီး၊ သမီးတော့ ကိုနန္ဒာဆိုတဲ့လူကို မသင်္ကာဘူး၊ သူဟာ မမသူ့ဆီလာသွားတာကို မလာပါဘူးလို့ညာခဲ့တယ်၊ ဦးမိုးလွင်ကအစ်အောက်မေးမှ ဝန်ခံတယ်၊ ခု ဦးမိုးလွင်ပါပျောက်နေပြန်ပြီ၊ သူ-သူဟာ မမနဲ့ဦးမိုးလွင်ကို... ”

“ တစ်နည်းပဲရှိတော့တယ်မေသက်ပိုင်၊ အဲဒါကတော့ ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းဖို့ပဲ ”

“ ရှင် ”

“ ဆရာကြီးလည်း ဒီအမျှကိုစိတ်ဝင်စားလာပြီ၊ ကိုနန္ဒာဆိုတဲ့လူကိုလည်း အကဲခတ်ချင်တယ်၊ ဒီတော့ ဆရာကြီးကူညီမယ်သမီး၊ ဆရာကြီးပေးဗျူးအင်းကိုသွားမယ်၊ သူ့ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုတဲ့ညွှန်သည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုစုံစမ်းကြည့်မယ်သမီး ”

“ ဒါဆို သမီးလည်းလိုက်မယ်ဆရာကြီး ”

“ အင်း... မေသက်ပိုင်လိုက်ဖို့ကတော့... ”

ဒေါက်တာစိုးထိုက်က မေသက်ပိုင်လိုက်၍ ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ မေသက်ပိုင်နဲ့ဆရာကြီး အတူတူဝင်လို့တော့ မဖြစ်ဖူးကဲ့၊ သည်တော့ ဒီလိုလုပ်မယ်၊ ဆရာကြီးက မန္တလေး

ဆောင်း လု လင်

ဖက်ကလာတဲ့ညှော်သည်ပုံစံမျိုးနဲ့ ဟေးလ်ဗျူးအင်းကို အရင်
ဝင်နှင့်မယ်၊ မေသက်ပိုင်က ရှမ်းပြည်ဖက်က ပြန်ဆင်းလာတဲ့
ခရီးသည်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝင်ပေါ့ကွယ်၊ ဟိုမှာ မေသက်ပိုင်
နဲ့ဆရာကြီးသိကျွမ်းတဲ့ပုံမျိုးနေလို့မဖြစ်ဖူးကွဲ့၊ ကိုယ်နည်းကိုယ်
ဟန်နဲ့ ကိုနန္ဒကိုစကားပြောကြည်ပြီးစုံစမ်းဖို့ပဲ ”

“ ကောင်းပါတယ်ဆရာကြီး ”

“ ကျွန်တော်ကဧရာ ဆရာကြီး၊ ဟေးလ်ဗျူးအင်းကို
လိုက်ခဲ့ရမှာလား ”

“ မောင်နိုင်ဦးမလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ မောင်နိုင်ဦးက အပြင်
စည်းကနေပဲ ဆရာကြီးတို့ကိုကူပါ၊ ဟိုကသတင်းတွေကို မောင်
နိုင်ဦးဆီ ဆရာကြီးတို့က လှမ်းပြောမယ်လေ၊ လိုအပ်ရင်ရဲအဖွဲ့
ကို အကူအညီတောင်းပြီး လိုက်လာနိုင်တာပေါ့၊ သည်တော့
မောင်နိုင်ဦးက ဟန်မပျက် ကိုယ်ဆိုင်ကိုယ် ဖွင့်နေပါ၊ မောင်
နိုင်ဦးဆိုင်မှာ ဖုန်းရှိသလား၊ ဆရာကြီးတို့ဖုန်းနဲ့လှမ်းဆက်သွယ်
ဖို့ ”

“ ကျွန်တော့်ဘေးကဆိုင်မှာရှိပါတယ်ဆရာကြီး ”

ကိုနိုင်ဦးက ဘေးဆိုင်မှဖုန်းနံပါတ်ကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ ဒီလိုဆို ဆရာကြီး ခုပဲသွားမယ်ကွယ်၊ သဘာဝကျ
အောင် တက္ကစီကို ဟေးလ်ဗျူးအင်းလွန်အောင်မောင်းခိုင်းပြီးမှ
ပြင်ဦးလွင်ဖက်ကလာသယောင်ပြန်ဝင်ရမယ်ကွဲ့၊ မေသက်ပိုင်က
တော့ နေ့လည်ခင်းလောက်မှလိုက်လာခဲ့ပေါ့ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ သမီးလဲ မန္တလေးကိုဖုန်းလှမ်း ဆက်ပြီး ကုမ္ပဏီကိုခွင့်လှမ်းတောင်းလိုက်ပါဦးမယ် ”

“ ဪ-မေသက်ပိုင်ရေ၊ သမီးနာမည်က သမီးအစ်မ နာမည်နဲ့ ဆင်တူဖြစ်နေတယ်၊ သည်တော့ တခြားနာမည် ပြောင်းပြီးတည်းခိုဖို့လိုမယ်ကွဲ့ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာကြီး ”

☆☆☆

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

အပိုင်း - ၂ -

ဒေစီမြိုင်၊ ဒေစီမြိုင်သည်ဒုက္ခပေးပြန်ပြီ။ သူတစ်
ယောက်ထဲကိုမဟုတ်၊ လူတွေအများကြီးကိုဒုက္ခပေးနေတဲ့ဒေစီ
မြိုင်ပါလား။

သူကလည်းသူပါပဲလေ။ မေသက်ခိုင်ကိစ္စက အေးသွား
ပြီဆိုတော့... မေသက်ခိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နောက်ဆက်တွဲ
ဘာမှဖြစ်မလာဘူးဆိုတော့ စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားမိသည်။

ဒီနေ့ည ဒေစီမြိုင်က ပြတင်းပေါက်မှာထွက်ထိုင်ချင်ပါ
တယ်။ အပြင်ကိုကြည့်ချင်ပါတယ်ဆိုတော့ အလိုလိုက်မိသည်။
တကယ်က မေသက်ခိုင်ကိုသတ်လိုက်မိတဲ့ညကစလို့ ဒေစီမြိုင်
ကိုဝှက်ထားတာပါ။ အပြင်ကြည့်ခွင့်ပိတ်ထားတာပါ။ ဒေစီမြိုင်
ကလည်း သွေးကိုမြင်လိုက်ရပြီမို့ ငြိမ်သွားခဲ့သည်။ အရင်ကလို
မသောင်းကျန်းတော့။ ငြိမ်တာမှ စကားပင်မပြောပဲ အိပ်ရာထဲ
မှပင်မထပဲ ငြိမ်သွားတာလေ။ အလောင်းကြီးလို ငြိမ်သွားတာ
လေ။

စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ။ ကိုနန္ဒစိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ။

စိတ်ချမ်းသာတာက ဒေစီမြိုင်ငြိမ်သွားလို့၊ ဒေစီမြိုင်
အသံမကြားရတော့လို့တင် မဟုတ်သေး။ မေသက်ခိုင်နှင့်ပတ်
သက်ပြီး ဘယ်ကမှလာစုံစမ်းတာ၊ စစ်ဆေးတာမျိုးမကြုံရတဲ့အ
တွက်လည်းပါသည်။

ဆောင်း လု လင်

ပြီးပြီပေါ့၊ ပြတ်ပြီပေါ့၊ တကယ်တော့ ခရီးသွားဧည့် သည်တစ်ယောက် လမ်းခရီးမှာပျောက်ဆုံးသွားတာကို ဘယ်သူ ကသဲလွန်စရာနိုင်မှာလဲ၊ အဲဒီခရီးသည်ဟာ ဟေးလ်ဗျူးအင်းမှာ တစ်ညဝင်နားပါတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူကသိမှာလဲ၊ မေသက်ခိုင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့သဲလွန်စတွေလည်း အကုန်ဖျောက်ပြီးပြီလေ၊ ပြီးပြီ ပေါ့။

ကိုနန္ဒသည် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်ကျိုးလန့်စာစားနေလာ ရာမှ ဆယ်ရက်ကြာမြင့်သွားသည်အခါ... မေသက်ခိုင်နှင့်ပတ် သက်ပြီး နောက်ဆက်တွဲဘာမှဖြစ်မလာသည်အတွက် အတော် ပင်စိတ်အေးသွားရလေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒေစီမြိုင်က ပြတင်းပေါက်ထွက်ထိုင် ချင်ပါတယ်ဆိုသည်အခါ အလိုလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေစီမြိုင် ကိုယ်ကြီးကိုပွေ့ချီကာ ကုလားထိုင်ပေါ်တင်ပေးပြီး ပြတင်းတ ခါးကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

အောက်သို့ပြန်ဆင်းခဲ့ကာ ဟိုတယ်ကိုပိတ်ဖို့ပြင်သည်။ သည်နေ့ည တည်းခိုသူမရှိ။ လင်မယားတစ်စုံတဲနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ပါသော မိသားစုတစ်စု သုံးညတိတိတည်းခို သွားခဲ့သည်။ သည်ကနေ့မနက်မှထွက်သွားကြသည်။ နေ့လည် ကတော့ မြို့ထဲက လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲ အချိန်ပိုင်းနှင့်အခန်းလာ ငှားသည်။ ခဏလေးပါ၊ နာဂီဝက်လောက်ကလေး။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

သည်နေ့ညတော့ တည်းခိုသူမရှိတော့။ ကိုနန္ဒက မ
သင်းကြည်ချက်ပေးခဲ့သည်။ ထမင်းကိုစားပြီး ဟိုတယ်ပိတ်ကာ
အိမ်ပေါ်ပြန်တက်မည်အစီအစဉ်နှင့်ဆင်းလာခဲ့၏။

အောက်ရောက်တော့မှ ရဲစုတ်ရဲပဲနှင့်တိုးတော့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ရဲစုတ်ရဲပဲ၊ ဟုတ်ပါရဲ၊ ဒုက္ခပေးဖို့လာတဲ့ဒုရဲအုပ်မိုးလွင်
ပေါ့။

ကိုနန္ဒ ထမင်းစားဖို့စီစဉ်နေဆဲမှာပင် သူ့ရောက်လာခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမတော့ သူ့ကိုတည်းခိုဖို့လာတဲ့ညည်းသည်လို့ထင်မိ
သေးသည်။ သူက ဘာမပြော ညာမပြော မေသက်ခိုင်ဒီမှာ
တည်းခိုသွားသလားဟုမေးသည်အခါ... ကိုနန္ဒသည် ခြေမကိုင်မိ
လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာတုန်လှုပ်လာရ၏။

သတိထား၊ ဣန္ဒြေမပျက်နဲ့၊ မေသက်ခိုင်နဲ့ပတ်သက်သ
မျှသဲလွန်စတွေ ဖျောက်ပြီးပြီလေ၊ ကိုယ်ကိုကိုယ်အားပေးကာ
ဘူးခံငြင်းပစ်လိုက်သည်။ ဟန်ကိုယ်ဖို့တဲ့။

အမယ်- ရဲစုတ်က ရဂျစ်စတာကိုကြည့်ပါရစေတဲ့၊ လာ
လာချေသေး၊ ရော့ဟဲ့၊ ကြည့်ဟဲ့၊ စိတ်ချလက်ချပင် ညည်းစာ
ရင်းမှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကို ရဲလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်၏။ ကိုယ်က
တော့ ဘာမှမသိသလို၊ ဘာအတွက်မှမပူပန်သလို ကောင်တာ
မှာအေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေပြလိုက်သည်။ ဟန်ကိုယ်ဖို့လေ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

မေသက်ခိုင်နာမည်ပါတဲ့စာမျက်နှာကိုဖြဲထားပြီးသားဟာကို၊ ခပ် တည်တည်ပေါ့။

အောင်မလေး၊ တကယ်လည်တဲ့ရဲပါလား၊ ကြည့်စမ်း၊ ဖြဲထားတဲ့စာရွက်အောက်မှာ ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့စာလုံးတွေကို ဆေး လိပ်ပြာနဲ့ဖြန့်ပြီး ရှာနိုင်တယ်။ ကိုနန္ဒဇောချွေးပြန်ရပြန်ပြီ။ ဒါ ပေမယ်ဘယ်ရမလဲလေ၊ နန္ဒတဲ့၊ ဟန်ကိုယ်ဖို့၊

“ ဪ... ကျွန်တော်မှတ်မိပြီဗျ၊ ဒီလိုပါ၊ အဲဒီမိန်းမ က ကျွန်တော်ဆီမှာ တည်းဖို့ဆိုပြီးဝင်လာတာဗျ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ခဏပဲတွေ့လိုက်တာဆိုတော့ ခင်ဗျားမေး လိုက်ချိန်မှာ နာမည်ကို သတိမရပဲဖြစ်နေတာ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့ နာမည်မေသက်ခိုင်တဲ့၊ သူက ကျွန်တော်ဆီမှာတည်းမလိုလိုနဲ့ နာမည်တွေပေး၊ မှတ်ပုံတင်တွေပေးပြီး ရဂျစ်စတာတောင်သွင်း ပြီးပြီဗျ၊ နာမည်တွေဘာတွေရေးမှတ်ပြီးမှ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ရန် ဖြစ်ကြတယ် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ သူက အခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ တွဲရက်မပါတာကို မကြိုက်ဖူးတဲ့၊ စကတည်းက အဲဒါကိုဘာလို့ မပြောတာလဲတဲ့၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တည်းခိုခန်းဟာ ရေ ချိုးခန်းအိမ်သာတွဲရက်မပါပေမယ် သန့်တဲ့အကြောင်း၊ အမြဲ တမ်းလည်း လူပြည်တာမဟုတ်တဲ့အတွက် ရေချိုးခန်းနဲ့ အိမ် သာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်သုံးနိုင်ကြောင်းပြောပါသေးတယ် ”

ဆောင်း လု လင်

“ အဲဒါကိုသူကဘယ်လိုမှပြောလို့မရဘူးဗျာ၊ ပေးပြီး သားငွေတစ်ထောင်ကိုပြန်တောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုရန်ထောင် ပြီးထွက်သွားလေရဲ့၊ မြို့ထဲက ဟိုတယ်မှာပဲ တည်းမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း စာရင်းဖြည့်ပြီးသား သူ့ နာမည်ပါတဲ့ စာရွက်ကိုဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဗျာ၊ အဲဒါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား မေးတုန်းက ကျွန်တော်မေ့နေတာ၊ ခဏပဲဆုံလိုက်တာဆို တော့ သူ့နာမည်ကိုအမှတ်မရဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ မိန်းမရောက်တာတော့ရောက်လာတယ်၊ ညမအိပ်ဖြစ်ဖူး၊ ချက် ချင်းပြန်ထွက်သွားတယ်၊ ဒါပါပဲ ”

ဘယ်ရမလဲလေ၊ နန္ဒတဲ့၊ တကယ်ကိုသဘာဝကျကျရှင်း ပြုလိုက်တော့ ရဲလည်းမျက်စိလည်ထွက်သွားတယ်။ ကြည့်စမ်း- ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့စိတ်ကူးအတိုင်း ပြောလိုက်တာ ဟုတ်လို့ ကိုယ်ပြောတဲ့ အကြောင်းတောင် ကိုယ်ဟာကိုယ် ပြန်ယုံပြီး တကယ်များလားလို့ထင်မိသေးတယ်၊ ဟန်ကိုယ်ဖို့တဲ့လေ။

ဒါနဲ့လဲ ပုလိပ်ကမကြေနပ်သေးပါလား။ အပေါ်ထပ်က မိန်းမဟာဘယ်သူလဲတဲ့မေးလာသေးတယ်။ သေပါတော့၊ ဒုက္ခ ပါပဲ၊ ဒီနေ့မှ ဒေစီမြိုင်ကိုထွက်ထိုင်ဖို့ခွင့်ပြုမိတာကိုက ကြမ္မာ ငင်တာ၊ ငါ့နယ်နော်။

ဒါပေမယ့်လေ- ဘာရမလဲ၊ ဟန်ကိုယ်ဖို့တဲ့နော်၊ နန္ဒ မှာ ပြောပြစရာဇာတ်ကွက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ပြစရာအ ကြောင်းတွေအများကြီးရှိပါတယ်။

ဆောင်း လု လင်

အဲဒီမိန်းမဟာ မန္တလေးက ရူးနေတဲ့အစ်မဝမ်းကွဲပါလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့။

ရဲစုတ် ရဲပဲ၊ သူက ဒေစီမြိုင်နဲ့တွေ့ချင်သေးတယ်ဆိုပဲ၊ ပထမတော့ ဝရမ်းမပါပဲ အိမ်ထဲဝင်ခွင့်ရှာခွင့်မရှိဘူးလို့ ငြင်းလွှတ်မလို့ပါပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဒီလိုလုပ်လို့မဖြစ်သေးဘူးလေ၊ ဒီရဲကောင်ကို ဒီကနေပြန်ထွက်ခွင့်မပေးတော့မှ ကိုဖြစ်တော့မယ်၊ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စတွေပါလာတော့မယ်။ သူ့ကိုပါအပြတ်ရှင်းမှဖြစ်တော့မယ်၊ ဒေစီမြိုင်ကလည်း ဒီလောက်ထိစပ်စုလာရင် လက်ခံမယ်မဟုတ်ဖူး၊ ဒေစီမြိုင်ဟာ သူ့အကြောင်းတွေမပေါ်အောင် ဒီကောင်ကိုအပြတ်ရှင်းပစ်မှာ အမှန်ပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဒေစီမြိုင်သွေးဆာတာကိုထောက်ခံရတော့မယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်က တိုက်တွန်းရတော့မယ်။ တကယ်တော့ ရဲဟာ သူ့ကြံ့မှာသူ့ဖန်တီးတာပါ၊ ကြံ့မှာငင်တာပါ ။

“ ကဲ- ဒါဖြင့် ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်သွားပြီးသူ့ကိုပြောထားနှင့်မယ်၊ ချော့မော့ထားနှင့်မယ်၊ ခင်ဗျားခဏစောင့်ဦး၊ ဧည့်သည်တွေဘာတွေလဲ ဝင်ချင်ဝင်လာဦးမှာမို့ပါ ”

ရဲကိုချော့ထားခဲ့ပြီး ကိုနန္ဒအိမ်ပေါ်တက်ခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဒေစီမြိုင်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ပြတင်းပေါက်
ဘေးမှာထိုင်နေရက်ပဲ၊ အရုပ်ကြီးလို၊ မသာကြီးလို။

ကိုနန္ဒကဒေစီမြိုင်ရှေ့မှပြတင်းပေါက်ကို အလျင်အမြန်
ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဒေစီမြိုင်၊
ရဲအရာရှိက အိမ်ပေါ်တက်ရှာမလို့တဲ့၊ သူက နင်ထိုင်နေတာ
ကို မြင်သွားပြီ၊ ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဒေစီမြိုင် ”

ကိုနန္ဒက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသော ဒေစီမြိုင်ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးကို မချင်မရဲလှုပ်ယမ်းရင်းမေးလိုက်သည်။ ဒေစီမြိုင်
ကတော့ ဘာခံစားချက်မှ မရှိသလို၊ ကိုနန္ဒပြောတာကိုမကြား
သလို၊ မလှုပ်မယှက်၊ ငုတ်တုတ်။ ကျောက်ရုပ်ကြီးလား၊ အ
လောင်းကောင်ကြီးလားထင်ရအောင် ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။

“ ဒါတွေဟာ နင်မွှေးတဲ့မီး၊ နင်ကြောင်ဖြစ်ရတာ၊
ဒေစီမြိုင်၊ နင်ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ အေး-ရှင်းစရာတစ်နည်းပဲ
ရှိတော့တယ်၊ ဘီရိုထဲကဝတ်ရုံနီကိုယူ၊ ဝတ်၊ ဓားကိုလဲ ယူ
ပြီးတော့”

ကိုနန္ဒကစိတ်လှုပ်ရှားနေသလောက် ဒေစီမြိုင်ကမလှုပ်
သေး။ ဒေစီမြိုင်စိတ်တွေ ထကြွမလာသေး။ ဟဲ့- ဒေစီမြိုင်၊
ဖုတ်ကောင်မ၊ နင်စိတ်တွေ ထပါတော့လားဟဲ့၊ အရေးရယ်
အကြောင်းရယ်ကျမှ ဘာလို့ငြိမ်နေရတာလဲဟဲ့။ ဒေစီမြိုင်၊
သွေးလေ၊ သွေး၊ သွေး၊ သွေးကိုနင်မမြင်ချင်ဘူးလား။

ဆောင်း လူ လင်

“ တိတ်စမ်း ”

ဒေစီမြိုင်အသံကဟိန်းထွက်လာသည်။ ကိုနန္ဒပင် လန့် ဖျန်သွားလေသည်။ ဟော-ဟော- ဒေစီမြိုင်အသက်ဝင်လာပြီ၊ ဒေစီမြိုင်စိတ်ထလာပြီ။ ဒါမှ၊ ဒါမှ၊ ဒေစီမြိုင်ရေ၊ နင့်အတွက် ရေ၊ ငါ့အတွက်ရေ၊ နင့်မှာပဲတာဝန်ရှိတယ်နော်။

“ ငါသိတယ်ဟဲ့၊ မိန်းမလျာ၊ နင်က ဘာအသုံးကျလို့ တုန်း၊ နင်ကယောကျ်ားမှမဟုတ်တာ၊ ငါပဲလုပ်ရမှာ၊ ငါပဲလုပ် ရမှာ ”

ဒေစီမြိုင်ကပြောရင်းမှ တိုးညှင်းစွာ ရယ်လိုက်လေ သည်။

ဟော-ဒေစီမြိုင်ဘီရိုကြီးဆီထသွားပြီ၊ ဘီရိုထဲကဝတ်ရုံ နီကိုထုတ်ပြီ။ ဒေစီမြိုင်လုပ်သမျှကို ကိုနန္ဒမျက်လုံးထဲမှာမြင်နေ ရသည်။ သည်လိုတော့လည်း ဒေစီမြိုင်ဟာ သူ့တာဝန်သူ သိသား၊

ထိုစဉ် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်သံကြားလိုက်ရ၏။ ရဲသည် ကိုနန္ဒပြန်လာအောင်မစောင့်တော့ပဲ အိမ်ပေါ် ထိတက်လိုက်လာချေပြီ။

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းက နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မြည်ပြန် ၏။

မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံသည် အိမ်ထဲမှထွက်လာလေ သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ လာပါပြီရှင်၊ လာပါပြီ၊ ညံ့သည်ဆိုတာမှတ်တယ်၊ လာပါပြီရှင်၊ ခဏလေး ”

ကြည့်စမ်း၊ ဒေစီမြိုင်အသံဟာ အရင်အတိုင်း ချိုပြီး တော့ ကြည်နေတာပဲ။

ဝတ်ရုံအနီဝတ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အိမ်ပေါ်ထပ်လှေကားမှတစ်ဆင့် အောက်သို့ဆင်းသွားလေသည်။

ဒေစီမြိုင်က တခါးမကြီးကို အတွင်းမှဂျက်ဖြုတ်ကာဖွင့်ပေးလိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်က ဝတ်ရုံနီအိတ်ထဲသို့ နှိုက်ထားလေသည်။ အိတ်ထဲမှာ ဆင်စွယ်ရိုးတပ်စားမြှောင်ရှိတယ်လေ။

တခါးပွင့်သွားသည်အခါ ဒုဂဲအုပ်ကိုမိုးလွင်သည် အိမ်အဝင် လှေကားအပေါ်ဆုံးအဆင့်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်ပြင်သည်။ သူသည် တောင်ကုန်းအတိုင်း တက်လာရ၍ အနည်းငယ်ဟိုက်နေသည်။ သူသည်ခေါင်းကို ငုံ့ရက်ပင် အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။ ကိုမိုးလွင်က တခါးဖွင့်ပေးသောဒေစီမြိုင်ကို မော်မကြည့်မိသေး။

အိမ်ထဲခြေချမိမှ ကိုမိုးလွင်သည် ဒေစီမြိုင်ကိုမော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုမိုးလွင်၏ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။ မျက်နှာလည်းပျက်သွားသည်။ အံ့ဩလွန်းသော မျက်နှာ၊ ကြောက်ရွံ့သောမျက်နှာ။

သို့သော် ကိုမိုးလွင်သည် ကြာရှည်မအံ့ဩလိုက်ရပါ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

မော်ကြည်လိုက်၍ လည်ပင်းသားများ မီးရောင်ထဲတွင်
ဝင်း၍ပေါ်သွားသောအနေအထားသည် ဒေစီမြိုင်အကြိုက်အနေ
အထားပင်ဖြစ်သည်။ လည်ပင်းသားဝင်းဝင်းများက ဒေစီမြိုင်၏
သွေးဆာသောစိတ်ကို ဆွပေးလိုက်လေပြီ။

ဒေစီမြိုင်၏ညာလက်သည် အိတ်ထဲမှမြောက်တက်လာ
သည်။ ဓားအိမ်ထဲမှချွတ်ပြီးသားဓားမြှောင်သည် လက်ထဲ၌အ
သင့်ပါလာသည်။

ထို့နောက် အသင့်အနေအထားဖြင့်စောင့်ကြိုနေသော
လည်ပင်းသားဝင်းဝင်းများဆီသို့ ဓားမြှောင်ကအလျင်အမြန်ပြေး
သွားလေသည်။

ဓားမြှောင်က လေထဲတွင်ဝဲကာ...ဝေ့ကာ၊ ကိုမိုးလွင်
၏လည်ပင်းသားများဆီသို့ စွပ်ကနဲ...စွပ်ကနဲ၊ ဘယ်ပြန်ညာပြန်၊
နောက်တစ်ချက်၊ နောက်တစ်ချက်။

☆☆☆

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

ခုတော့ ပြသနာတစ်ရပ်သည် ရှင်းလင်းပြီးသားဖြစ် သွားပြန်လေပြီ။

အလောင်းကို ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ထုတ်၊ ကျောက်ခဲ ထည့်ပြီး နွံထဲနှစ်ပစ်တာတို့၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို နွံထဲ ရောက်တဲ့အထိလှိမ်ချလိုက်တာတို့က ဘာမှမခက်။ ကိုနန္ဒလုပ် နေကျ၊ ဒေစီမြိုင်ကြောင့် ကျွမ်းနေတဲ့အလုပ်တွေ။

ခုဆိုနွံထဲမှာ အလောင်းသုံးလောင်းဖြစ်သွားပြီ၊ ကောင် မလေးရယ်၊ မေသက်ခိုင်ရယ်၊ ရဲရယ်။ အဲ-မဟုတ်သေးဘူး၊ လေးလောင်း၊ လူမဖြစ်သေးတဲ့သန္ဓေသားလေးအလောင်း ပါ သေးတယ်လေ။ လေးလောင်းပေါ့။

တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့ဒေစီမြိုင်ရယ်၊ ငါ့ကိုနှင့် ဘယ်အထိနှိပ်စက်နေမှာလဲ၊ နင်လုပ်တဲ့ဒုစရိုက်မျှတွေထဲကို ငါ့ ကို ဘယ်နှခါဆွဲထည့်နေမှာလဲ။

တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ဟိုတယ်ကိုလည်းပိတ်ပစ်လိုက်တော့ မယ်၊ ဒီအလုပ်လုပ်မစားတော့ဘူး၊ ဟိုတယ်ဖွင့်တာ ဒေစီမြိုင် အတွက် သားကောင်ရှာပေးနေသလိုပဲ။ အိုး... ဟိုတယ်ကိုပိတ် ပစ်ရုံမဟုတ်ဖူး၊ ဒီအိမ်ကြီးကိုပစ်ထားခဲ့ပြီး ငါထွက်ပြေးမှကိုဖြစ် တော့မယ်၊ ဒေစီမြိုင် သူဟာသူဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ တစ်ယောက်ထဲ နေရစ်ပစေတော့၊ ဒီနေရာကနေခွာသွားမှ ဒေစီမြိုင်ပေးတဲ့ ဒုက္ခတွေကလွတ်တော့မှာပဲ။

ဆောင်း လူ လင်

လောလောဆယ်လည်း ဒေစီမြိုင်ကိုအလိုမလိုက်ပဲ လူ
တွေမြင်ကွင်းက ကြာကြာလေးဖျောက်ထားမှဖြစ်တော့မည်။

အိမ်မကြီး၏အမိုးပေါ်တွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိသည်။
ကိုနန္ဒအဘိုးသည် အိမ်ကြီးကိုဆောက်ခဲ့စဉ်က အိမ်မကြီးကိုပင်
အပန်းဖြေစခန်းပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်၍ ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ
အိမ်အမိုးကို မျက်နှာပြင်အပြန့်ဆောက်ခဲ့ပေသည်။ အိမ်အမိုး
ပေါ်သို့လူတက်နိုင်သည်။ အိမ်အမိုးပတ်ပတ်လည်တွင် သံတန်း
များဖြင့် ကာရံပေးထားသည်။ အပန်းဖြေလာသူများသည် အိမ်
အမိုးပေါ်မှနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကို ကြည့်နိုင်အောင်
ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ ညနေခင်းများတွင် အိမ်အမိုး
ပေါ်၌ ယမကာသုံးဆောင်နိုင်ဖို့၊ အပန်းဖြေနိုင်ဖို့အထိ အဘိုး
ဖြစ်သူက သူ့ခေတ်သူ့အခါနှင့်ဆိုလျှင် ခေတ်ရှေ့ပြေးသော အ
တွေးအခေါ်များဖြင့် စီစဉ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဟေးလ်ဗျူးအင်း-
တောင်ကုန်းရှုခင်းဆိုသည်အမည်ကိုလဲ ထိုကတည်းက ရွေး
ချယ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အားလုံးက အဘိုးစိတ်ကူးတွေ။

ထိုအိမ်အမိုး၏ အလည်ခေါင်တည်တည်၌ ရှစ်ပေပတ်
လည်ခန့်အဆောက်အဦးလေးတစ်လုံးရှိလေသည်။ ဘားကောင်
တာအဖြစ်အသုံးပြုရန်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုအဆောက်အဦးလေးကိုအပြင်မှမြင်သာပေ။ အမိုး
မှာကျယ်ပြန့်လွန်း၍ အမိုးအလည်တည်တည်မှ အဆောက်အဦး

ဆောင်း လု လင်

လေးကို အောက်မှမြင်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေစီမြိုင်ကို ထို အဆောက်အဦးလေးထဲတွင်ဝှက်ထားရမည်။

ကိုနန္ဒက ကုတင်ပေါ်တွင်ပက်လက်လဲလျောင်းနေသော ဒေစီမြိုင်ကိုပွေ့ချီလိုက်သည်။ ဒေစီမြိုင်ခန္ဓာကိုယ်သည်ပေါ့ပါးစွာပင်ပါလာခဲ့၏။ ဒီလိုကျတော့လည်း ဒေစီမြိုင်သည်အေးဆေးလွန်းလှပေ၏။ သူကသွေးဆာနေတဲ့အခါမှဆိုတာပါ။ ခုလိုကျတော့ တကယ်အလောင်းကြီးမှအလောင်းကြီးအတိုင်း။ ဘာမှလည်းပြန်မပြော၊ လှုပ်လည်းမလှုပ်။

ကိုနန္ဒက ဒေစီမြိုင်ကိုပွေ့ချီခဲ့ကာ အမိုးပေါ်တက်သောကြောင်လိမ်လှေကားမှတစ်ဆင့်တက်လာခဲ့၏။ အဆောက်အဦးလေးထဲတွင် ကုလားထိုင်အဟောင်းတစ်လုံးပေါ်၌ ချထားလိုက်သည်။ အပေါက်ကိုနောက်ကျောခိုင်းသည်။ အနေအထားအတိုင်း ချထားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နေခဲ့ပေတော့ဒေစီမြိုင်၊ လူတွေနှင့်ကိုမေ့သွားတဲ့အထိ နင်ဒီမှာပဲနေခဲ့ပေတော့။ ကိုနန္ဒက အဆောက်အဦး၏တခါးကို ပြန်စေ့ထားခဲ့လိုက်သည်။ အိမ်အမိုးပေါ်မှ အဆောက်အဦးမို့သော့မရှိပါ။ သော့ခတ်စရာမလိုပါ။

ကိုနန္ဒသည် အောက်ကိုပြန်ဆင်းခဲ့ကာ အမိုးပေါ်သို့ တက်သည်။ ကြောင်လိမ်လှေကားအပေါက်ကို တာလပတ်စကြီးဖြင့်ကာရံထားလိုက်သည်။ သည်လိုဆိုတော့ အမိုးပေါ်တက်တဲ့ အပေါက်ရှိတာကို လူတွေမမြင်နိုင်တော့။

ဆောင်း လု လင်

ရဲများသည် နောက်တစ်ခါ အိမ်ပေါ်တက်မရှာဘူးလို့မ ပြောနိုင်ပေ။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာပင် ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင် ဟေးလ်ဗျူးအင်းသို့ ရောက်လာမလာကို လူတစ်ယောက်ကဖုန်း ဆက်မေးသေးသည်။ ရဲစခန်းကပဲလားမသိနိုင်၊ ကိုနန္ဒက မေး သည်ကို ထိုသူကပြန်မဖြေခဲ့။

ကိုနန္ဒကတော့ ကိုမိုးလွင်ရောက်မလာဘူးလို့မငြင်းခဲ့ပါ။ ငြင်းလို့လည်းမဖြစ်၊ ဒုရဲအုပ်သည် ဟေးလ်ဗျူးအင်းသို့သွား မည်အကြောင်းကို စခန်း၌အသိပေးခဲ့ပြီးဖြစ်လိမ့်မည်။ တာဝန် အရလာတာမဟုတ်လား။ ကိုနန္ဒက ကိုမိုးလွင်ရောက်တော့ ရောက်လာပါသည်။ မေးမြန်းစရာမေးမြန်းပြီး ညရနာရီလောက် မှာပြန်သွားပါသည်ဟု လှိမ့်လိုက်သည်။

ရဲတွေက ပျောက်သွားတဲ့ကိုမိုးလွင်ကို နောက်တစ်ခါ လာစုံစမ်းကောင်း စုံစမ်းနိုင်သည်။ ဒေစီမြိုင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စတွေကို ထားလို့မဖြစ်၊ ဒေစီမြိုင်ဆိုတာအများအမြင်မှာ တော့ သေသွားပြီမဟုတ်လား။

ဒေစီမြိုင်အိပ်သည် မွေ့ယာကို ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။ ကုတင်ကိုပါ ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။ ဘီရိုထဲက ဒေစီမြိုင် အဝတ်တွေကို နေရာရွှေ့လိုက်သည်။ အဝတ်ကလည်းများများ စားစားတော့မဟုတ်၊ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်မထွက်တဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်အတွက် အဝတ်အစားများများလည်းမလို။ ဝတ်ရုံနီကြီး ကိုတော့ ကိုနန္ဒက သူအိပ်သည် မွေ့ယာအောက်တွင် ခဏထိုး

ဆောင်း လု လင်

ထားလိုက်သည်။ နောက်တော့ ဒီဝတ်ရုံနီကြီးကိုလည်း မီးရှို့
ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမည်။

ကုန်ပါပြီ၊ ဒေစီမြိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမ အိမ်ထဲမှာရှိနေတယ်
လို့ယူဆနိုင်တဲ့သဲလွန်စအားလုံးကုန်ပါပြီ။

☆☆☆

ကိုနန္ဒသည် သူ့ဘဝသူ့ အစကနေပြန်တွေးနေမိသည်။
သူ့ကို ဒေစီမြိုင်လုပ်သမျှမကောင်းမှုဒုစရိုက်များ ဖုံးဖိ
ကွယ်ဝှက်ပေးနေရတဲ့ဘဝရောက်အောင်လုပ်တာ ဘယ်သူလဲ။

မေမေလား၊ ကိုကိုနောင်လား၊

မဟုတ်ဖူး၊ မေမေမဟုတ်ဖူး၊ မေမေ့မှာ အပြစ်မရှိဘူး၊
တကယ်တော့ မေမေဟာ သူ့ကိုယောကျ်ားပီပီသသနဲ့ ဘဝ
မှန်မှန် လျှောက်လှမ်းစေချင်တဲ့ဆန္ဒမျိုးရှိတာပါ။

ကိုကိုနောင်ကရော၊ ကိုကိုနောင်မှာလည်း အပြစ်မရှိပါ
ဘူး၊ ကိုကိုနောင်ဟာသူ့ကိုချစ်ရှာသားပဲ၊ **နန္ဒာ့ကိုချစ်ရှာသားပဲ။**

ဒါဖြင့် ဒေစီမြိုင်ကိုယ်တိုင်ပဲပေါ့။

ဒေစီမြိုင် သူ့ဘဝထဲသို့ဝင်ရောက်လာခြင်းသည် ကြမ္မာ
ဂြိုဟ်ဆိုး ဝင်ရောက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဘဝထဲ ဒေစီမြိုင်
ရောက်လာအောင်ဖန်တီးပေးလိုက်တာကရော ဘယ်သူလဲ။ မေ
မေပဲဖြစ်လေသည်။

ဆောင်း လူ လင်

မေမေက သူ့ကိုမနှလေးက သူ့သူငယ်ချင်းသမီး ဒေစီ မြိုင်နှင့် ပေးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဆို တရားခံဟာမေမေ လို့စွပ်စွဲရတော့မှာလား၊ သည်လိုလည်းမဟုတ်သေး။ အတွေး တွေက သပွတ်အူလိုက်နေသည်။ ပေါက်ပင်ဘာကြောင့်ကိုင်းရ တယ်ဆိုတာမျိုးပတ်လည်ရိုက်နေသည်။

ကိုနန္ဒငယ်စဉ်ဘဝက ဖေဖေသည် မေမေ့ကိုပစ်သွားခဲ့ ကာ နောက်မိန်းမယူသွားခဲ့လေသည်။ နောက်မိန်းမယူပြီးအိမ် ပေါ်မှဆင်းသွားခဲ့သည်မှာ ယခုအချိန်ထိ ဘာသတင်းမှမကြား ရတော့။ ပြန်လည်းမတွေ့ရတော့ပေ။

မေမေသည် ဖေဖေ့ကိုနာကျည်းစိတ်ဖြင့် ယောကျ်ား အားလုံးကို နာကျည်းခဲ့သည်။ ယောကျ်ားဆိုလျှင် အကောင်း မပြောတော့ပေ။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သည်။ နန္ဒကိုပင် ယောကျ်ားတွေမကောင်းကြောင်း ပြောသည်။ နန္ဒသည် မေမေ ပြောသော ယောကျ်ားများမကောင်းကြောင်းစကားများကို လူမ မည်အရွယ်ကတည်းက နာကြားခဲ့ရသည်။ ယောကျ်ားဆိုတာ မကောင်း။ ဒါ ဆိုယောကျ်ားဖြစ်ရတာလဲမကောင်းဘူးပေါ့။

နန္ဒသည် အမေ၏ပုံသွင်းစကားများဖြင့် ယောကျ်ားဘဝ ကို စက်ဆုပ်ခဲ့လေသည်။ ယောကျ်ားဖြစ်ရတာမကောင်းတော့ မိန်းမဖြစ်ရင်ကောင်းမှာပေါ့။ တကယ်လို့ ငါသာမိန်းကလေး အနေနဲ့မွေးလာခဲ့ရင် ငါ့နာမည်ဟာ နန္ဒမဟုတ်ပဲ၊ နန္ဒာလို့ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

နေနိုင်သည်။ နန္ဒာ၊ နန္ဒာ။ ကောင်လေးနန္ဒမဟုတ်တဲ့
ကောင်မလေး နန္ဒာ။

နန္ဒ၏ မိန်းကလေးသဖွယ် ချောမောလှပသောရုပ်ရည်
သည်လည်း နန္ဒစိတ်ကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည်။ ကျောင်းမှာ
ကောင်လေးတွေက သူ့ကို “ ဟေ့-ကောင်မလေး ” ဟု စလျှင်
ကြည်နူးသည်။ တကယ်က စိတ်ဆိုးရမည်၊ ရန်လုပ်ရမည်။
ပြန်၍ပင်ချရမည်မဟုတ်ပါလား။ နန္ဒသည် ငယ်ဘဝမှာပင် လွဲ
မှားသောခံစားမှုဖြင့် လူလားမြောက်လာခဲ့ရလေသည်။

နန္ဒသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက လူကြောက်သည်။ လူ
များများရှိတဲ့အထဲ မသွားရဲ၊ ကြမ်းတမ်းမှုများကို ရှောင်သည်။
ကျောင်းမှာတုန်းက နန္ဒမည်သည်အားကစားမှမလုပ်ပါ။ မိန်းက
လေးတွေနဲ့ပဲတွဲသည်။ နန္ဒဆော့သော အကြမ်းတမ်းဆုံးကစား
နည်းသည် မိန်းကလေးများနှင့် ဖန်ခုန်တမ်းကစားခြင်းပင်ဖြစ်ပါ
လေ၏။

သည်လိုကြီးပြင်းလာသောနန္ဒသည် ဆယ်တန်းအောင်
တော့လည်း မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသွားမတက်ခဲ့ပါ။
အမေနဲ့မခွဲနိုင်ဟု အကြောင်းပြသည်။ အမေကိုလည်းခင်တွယ်
သည်။ အမေကို အခြားသောသားများ ခင်တွယ်သည်ထက်
ပို၍ခင်တွယ်ပါသည်။ အမေကလည်း သူနဲ့ခွဲ၍ မလွတ်ခဲ့ချေ။
အရွယ်ရောက်လာသော နန္ဒကို ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ်ယုယု
ပိုက်ထွေးဆဲ။

ဆောင်း လု လင်

နန္ဒဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာပင် တောင်ကုန်းအောက်
မှာနှစ်ထပ်တိုက်ကလေးဆောက်၍ တည်းခိုခန်းမကဟိုတယ်မကျ
လေးဖွင့်မိတော့... နန္ဒသည် တက္ကသိုလ်အဝေးသင်ကိုပဲ ဆက်
သင်ဖြစ်လေသည်။

ဟိုတယ်ဖွင့်လိုက်လို့ပဲ ကိုကိုနောင်နဲ့ တွေ့ရတာဖြစ်
သည်

ကိုကိုနောင်ကမန္တလေးက။ တရုပ်နယ်စပ်ထိသွားကာ
ကုန်ကူးနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ကိုကိုနောင်
သည် အလှကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ ယောကျ်ားတော့ပီသသည်။
သွက်လက်သည်။ အပြောအဆိုချို့သာသည်။ ချစ်မွှေးပါသည်ဆို
ပါစို့။

ဟေးလ်ဗျူးအင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်လာရောက်တည်း
ခိုသည်ညော်သည်အသုတ်ထဲတွင်... ကိုကိုနောင်ပါသည်။ ကိုကို
နောင်သည် နယ်စပ်သို့ဆင်းသည်အခါတိုင်း ဟေးလ်ဗျူးအင်း၌
ဝင်၍တည်းခိုသည်။

မိမိမှာမရှိသည့်အရည်အချင်းများရှိသည့်သူများကို အား
ကျနှစ်သက်သည်လူတို့စလေအတိုင်း နန္ဒသည် ကိုကိုနောင်ကို
ခင်မင်မိပေ၏။

ကိုကိုနောင်ကလည်း နန္ဒကိုရိုးသားစွာခင်မင်ပေသည်။
ကိုကိုနောင်က ရိုးသားစွာခင်မင်တော့ နန္ဒခင်မင်မှုကမရိုးသား
ဘူးလား၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါတော့၊ မရိုးသားဘူးပဲဆိုပါတော့။

ဆောင်း လူ လင်

ဘာလို့ဆို နန္ဒသည် ကိုကိုနောင်ကိုယောကျ်ားလေးသူငယ်ချင်း အချင်းချစ်သည်စိတ်မျိုးဖြင့်ချစ်ခင်ခြင်းမဟုတ်သောကြောင့်ပင်။

နန္ဒစိတ်ထဲမှာ သည်လိုစိတ်မျိုးတစ်ခါမှမပေါ်မိပေ။ ကိုကိုနောင် မလာတာကြာလျှင်မျှော်မိသည်။ လွမ်းဆွေးနေတတ်သည်။ ကိုကိုနောင်အတွက် ကိုကိုနောင်ကြိုက်တဲ့အရက်ပုလင်းများကိုပင် ရှာဖွေဝယ်ယူသိမ်းဆည်းထားမိသည်။ ကိုကိုနောင်က အရက်ကြိုက်တတ်တယ်လေ။

ထိုစဉ်က ညပိုင်းများတွင် နန္ဒသည် တည်းခိုခန်း၌ပင် အိပ်ဖြစ်လေသည်။

ကိုကိုနောင်ရောက်တဲ့ ညများမှာတော့ ကိုကိုနောင်ကို အရက်နှင့်ညှော်ခံရင်း ပျော်ရသည်။ ကိုကိုနောင်က သူ့ကိုပါ အရက်သောက်ခိုင်းပေမယ့် နန္ဒ မသောက်ခဲ့ချေ။ အရက်ဟာလဲ မကောင်းတဲ့အရာထဲမှာပါကြောင်း မေမေရိုက်သွင်းထားသောစကားများကရင်ထဲမှာစွဲနေသည်။ ယောက်ျားတွေဟာမကောင်းဘူး၊ အရက်ဟာလည်းမကောင်းဘူး၊ ယောက်ျားနဲ့အရက်တွဲလိုက်ရင် ဘဝပျက်အောင် ဆိုးတော့တာပဲ၊ နင့်အဖေကြည့်ပါလား၊ နင့်အဖေ နောက်မိန်းမယူတာ၊ အပျော်ရှာတာဟာ အရက်ကြောင့်၊ အရက်သောက်လို့ အရပ်ပျက်မနဲ့တွေ့ပြီးညားသွားတာ၊ အရက်ကိုတော့ တစ်သက်လုံး မသောက်ပါဘူးလို့ မေမေ့ကိုကတိ ပေးပါ ငါ့သား။ မေမေက အဲဒီအတိုင်းမကြာခဏဆုံးမသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုကိုနောင်ကျတော့မဆိုးပါလား၊ ကိုကိုနောင်သည် အရက်သောက်လျှင် ပိုပျော်လာတတ်သည်။ ရယ်စရာတွေပိုပြောတတ်လာသည်။ ပို၍ချစ်ဖို့ပင် ကောင်းလာသေးသည်။ မေမေပြောသလို ယောကျ်ားတိုင်းအတွက် အရက်ဟာအဖျက်ရန်သူမဟုတ်ဖူးထင်ပါရဲ့။ သို့သော် ကိုကိုနောင်တိုက်တွန်းတိုင်းလည်း နန္ဒကအရက်ကိုမြည်းစမ်းမကြည့်ခဲ့ဖူးပေ။ ကိုကိုနောင်လိုတာကို ပြုစုပေးရင်းသာ ကိုကိုနောင်ကို ဘေးမှတစ်စိမ်းစိမ်းထိုင်ကြည့်ရင်းကြည့်နူးနေတတ်သည်။

တစ်ခါထဲ၊ တကယ်ကိုတစ်ခါထဲပဲ။ အဲသည်နေ့ကတော့ ကိုကိုနောင်သည် ဟေးလ်ဗျူးအင်းမရောက်ခင်ကတည်းက မူးလာခဲ့သည်။ တရုပ်နယ်စပ်က အပြန်ပေါ့။ ဟေးလ်ဗျူးအင်းရောက်တော့ နန္ဒစီစဉ်ထားတဲ့ အရက်ကို ထပ်သောက်သည်။ ကိုကိုနောင်အတော်မူးသွားသည်။ နန္ဒကိုလည်းသူနဲ့အတူသောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ ငါ့ကိုချစ်ရင်သောက်ကွာ ”

ချစ်ရင်သောက်ရမယ်တဲ့၊ ကိုကိုနောင်ကတော့ ရိုးရိုးသားသားပြောလိုက်ခြင်းပါ။ သည်စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် ကိုကိုနောင်ကမ်းပေးသောအရက်ခွက်ကို ရှုံ့မဲ့ကာမြိုချလိုက်သည်။

ကိုကိုနောင်ကလက်ခုပ်တီးကာအားပေးလေသည်။

“ ယောကျ်ားဆိုတာ ဒီလိုမှပေါ့နန္ဒရ၊ ပျော့မနေစမ်းပါနဲ့၊ ချစ်မိပါ၊ ရော့-နောက်တစ်ခွက် ”

ဆောင်း လု လင်

အဲသည်ညက နှစ်ခွက်ထဲသောက်မိတာပါ။ လေးပက်
လောက်ရှိမှာပေါ့။ အတွေ့အကြုံမရှိသည်နဲ့အဖို့ ထိုလေးပက်
လောက်နှင့်ပင်အတော်မူးသွားလေသည်။

အရက်ဝိုင်းပြီးတော့ ကိုကိုနောင်ကိုအခန်းထဲလိုက်ပို့
ရင်း ကိုကိုနောင်ကုတင်ပေါ်မှာပင် မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်သွား
သည်။ ထိုညက အခြားညည်သည်များမရှိချေ။

နန္ဒတရားနိုးလာတော့ ကိုကိုနောင်သည် နှစ်ချိုက်စွာ
အိပ်ပျော်နေဆဲ။ နန္ဒသည် အိပ်ရာမှထထိုင်ကာ ကိုကိုနောင်ကို
ထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ လူကလည်း မူးရီမူးရီဖြစ်နေသည်။
ကိုယ်နေရာကိုယ်ပြန်အိပ်ရင်ကောင်းမလား။

နောက်တော့ နန္ဒသည်စိတ်မထိမ်းနိုင်ပဲ ကိုကိုနောင်ကို
ဘာလုပ်လိုက်မိသည်ပင် မမှတ်မိ။ ကိုကိုနောင်ဆတ်ကနဲနိုးသွား
သည်။

နန္ဒသည် လန့်လည်းလန့်သွားကာ ရှက်လည်းရှက်သွား
ပြီး အခန်းထဲမှထွက်ပြေးရန် ကုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်လေသည်။
ကိုကိုနောင်က သူ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲထားလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုကိုနောင်သည် နားလည်မှုရှိခဲ့သည်။ သူ့ကိုအထင်မသေးခဲ့၊ လှောင်ပြောင်သင်္ကေခြင်းမပြုခဲ့။ ကြင်နာမှုကိုပြခဲ့သည်။

ကိုကိုနောင်၏လိုက်လျောမှုသည် နန္ဒစိတ်ကိုပို၍ဆိုးဝါးစေခဲ့သလား။ မသိနိုင်ပေ။

နန္ဒအဖို့တော့ ကိုကိုနောင်လာမည့်ရက်ကိုသာမျှော်နေမိတော့သည်။ ကိုကိုနောင်နှင့်ပတ်သက်လို့လည်း စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေရေးခြစ်မိသည်။ စာအုပ်ထဲမှာတော့ သူ့နာမည်သည် **နန္ဒ** တဲ့။ နန္ဒဆိုသောအမည်သည် စာအုပ်ထဲမှာပဲရှိပါသည်။ တကယ်အပြင်မှာတော့ ကိုကိုနောင်ကလည်း သူ့ကို နန္ဒလို့မခေါ်ပါ။ သူကလည်း ကိုကိုနောင်ကို မင်း-ငါနဲ့ပဲပြောပါသည်။ နန္ဒလို့ ကိုယ်ကိုယ်ပြောရမှာလဲ မရဲပါ။ စာအုပ်ထဲကနန္ဒမှာ သူ့သီးသန့်စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာတစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ်လောက်ရှိတော့ ကိုကိုနောင်က သူ့ဆီကငွေတစ်သိန်းချေးလေသည်။ တစ်သိန်းဆိုသော ငွေအချိုးအစားသည် ထိုစဉ်ကတော်တော်များ၏။ သို့သော် နန္ဒပေးလိုက်သည်။ နန္ဒမှာ စုထားသောကိုယ်ပိုင်ငွေရှိသည်။ မေမေ့ကိုတော့ ထိုအကြောင်းကိုအသိပေးခဲ့သည်။ မေမေက အတိုးရသလား-ဟုသာမေးသည်။ သူငယ်ချင်းချင်း အတိုးစကားပြောလို့မကောင်း။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

သူပေးတော့လဲယူတာပေါ့လို့ နန္ဒကပြန်ဖြေခဲ့သည်။ မေမေ
ဘာမှမပြောပါ။

ပြသနာအကြီးအကျယ်တက်သည်အခါ... ငွေချေးသည်
အဖြစ်ကို ကိုကိုနောင်က ငွေချူစားသည်ဟု မေမေကစွပ်စွဲခဲ့
လေသည်။

ပြသနာ- ပြသနာ။

မေမေမြင်သွားတာဟာပြသနာပေါ့၊ တကယ်တော့ နန္ဒ
နဲ့ကိုကိုနောင်က အဆင်ပြေပြီးသားလေ၊ နားလည်မှုရှိပြီးသား
လေ၊ ဘာမှပြသနာဖြစ်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး၊ မေမေမြင်
သွားတာတစ်ခုကသာပြသနာပါ၊ မေမေကလည်း ဘာလို့မြင်ဖြစ်
အောင်မြင်လိုက်ပါလိမ့်၊ သူတို့ကလည်း အနေအထိုင်မဆင်
ခြင်မိတာအမှားပင်။

တစ်နေ့မှာ နန္ဒနှင့်ကိုကိုနောင်ယုယကြည်စယ်နေကြစဉ်
မေမေနှင့်ပက်ပင်းတိုးမိလေသည်။ မေမေနှုတ်မှ ကြမ်းတမ်း၍
ရက်စက်သော စွပ်စွဲစကားများ အဆက်မပြတ်ထွက်ကျလာခဲ့
သည်။ မင်းက ငါ့သားကို ဒီနည်းနဲ့ဖျက်ဆီးနေတာပေါ့လေ၊
ဟုတ်လား၊ ပိုင်းလုံးကောင်၊ ငွေချူစားနေတဲ့ကောင်၊ ခုထွက်
သွား၊ အောက်တန်းစား၊ နောက်ဘယ်တော့မှမလာနဲ့၊

ကိုကိုနောင်သည် ဟေးလ်ဗျူးအင်းသို့မည်သည်အခါမှ
ရောက်မလာတော့ချေ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

နန္ဒသည်လည်း ဟေးလ်ဗျူးအင်းထဲ၌ ညအိပ်ခွင့်မရ
 တော့ချေ။ မေမေကိုယ်တိုင် ကောင်တာထိုင်သည်။ ညစောင့်
 တစ်ယောက်ထားသည်။ အလုပ်ဆင်းလျှင်လည်း မေမေနဲ့
 အတူ၊ အလုပ်သိမ်းလို့ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လျှင်လည်း မေမေနဲ့
 အတူ။

နန္ဒသည် မေမေ၏ပြစ်တင်စကားများကြား၌ တစ်နှစ်
 လုံး လူးလွန်ရုန်းကန်ကာနေခဲ့ရလေ၏။

တစ်နှစ်။

ကိုကိုနောင်နှင့်မတွေ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ပင်ကြာသွား၏။
 လွမ်းလိုက်တာ၊ ကိုကိုနောင်ကိုလွမ်းလိုက်တာ၊ နန္ဒာလွမ်းလိုက်
 တာကွယ်၊ နန္ဒာ့ဆီမလာတော့ဘူးလားကိုကိုနောင်။

တစ်နေ့တော့ ကြားခံလူတစ်ယောက်ဖြင့် ကိုကိုနောင်
 ကတယ်လီဖုန်းဆက်ခဲ့လေသည်။ မြို့ထဲကိုလာခဲ့ဖို့ချိန်းသည်။

နန္ဒသည် မေမေ့ကို အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ကိစ္စ အ
 ကြောင်းပြကာ ကိုကိုနောင်ချိန်းရာသို့ထွက်ခဲ့၏။

“ မင်းငွေတွေပြန်ဆပ်မလို့ပါနန္ဒ ”

ကိုကိုနောင်က ငွေတစ်သိန်းထုတ်ကို နန္ဒလက်ထဲထည့်
 ရင်းပြောသည်။

“ အတိုးမပေးနိုင်တာတော့ဆောရီးကွာ၊ စကတည်းက
 မင်းဆီကချေးတာပါ၊ ပြန်ဆပ်ဖို့လည်းရည်ရွယ်ပြီးသားပါ၊ မင်း
 အမေပြောသလို ငါဟာချူစားတဲ့ကောင်မဟုတ်ဖူးနန္ဒ ”

ဆောင်း လု လင်

“ အို- မေမေပြောတာအမှတ်မထားနဲ့၊ မင်းနဲ့ငါနားလည်မှုရှိပြီးသားပါ ကိုကိုနောင်၊ ဒီငွေလည်းပြန်ပေးစရာမလိုဘူး၊ ယူထားပါ ကိုကိုနောင်၊ မင်းအလုပ်လုပ်လို့ရတာပေါ့ ”

“မယူတော့ဘူး၊ ငါဒီဖက်ကိုလာဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူးနဲ့၊ ဒါ့ကြောင့်မင်းကိုခေါ် နှုတ်ဆက်တာ ”

“ ဟင် ”

“ ငါနိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ် တက်တော့မယ်ကွ၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီ၊ ဒီလကုန်ထွက်မယ် ”

“ ကိုကိုနောင်ရယ် ”

သူ့မျက်ရည်ဝိုင်းလာတာကိုကြည့်၍ ကိုကိုနောင်ကသက်ပြင်းချသည်။

“ မင်းစိတ်ကိုငါနားလည်ပါတယ်၊ ငါတစ်ယောက်ပဲနားအလည်ဆုံးပါ၊ ကိုယ်စိတ်ကိုသိပ်လွတ်မပစ်ပါနဲ့နဲ့၊ ငါအကြံပေးမယ်၊ မင်း မိန်းမယူလိုက်ပါလားဟင် ”

“ ဟာကွ၊ ကိုကိုနောင်ကလဲ ”

သူ့ရှက်သွားတာကိုကြည့်၍ ကိုကိုနောင်ကပြုံးနေခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုကိုနောင်နဲ့ မတွေ့ရတာပင်ကြာပြီ၊ ငါးနှစ်လောက်ကြာပြီ၊ ကိုကိုနောင် မြန်မာပြည်ပြန်မလာဖြစ်သေးတာလား၊ နန္ဒနဲ့ တမင်မတွေ့အောင် ရှောင်နေတာလားမသိ၊ ယနေ့ထိ ကိုကိုနောင်ကို မမြင်ရ၊ မတွေ့ရတော့ပေ။

ကိုကိုနောင်က သူ့ကိုမိန်းမယူလိုက်ဖို့ အကြံပေးခဲ့သည်။ သည်နေရာမှာတော့ မေမေနှင့် ကိုကိုနောင်သည် စိတ်ချင်းတူနေပြန်သည်။

မေမေကလည်း သူ့ကိုမိန်းမပေးစားမှဖြစ်မယ်တဲ့၊ စိတ်ငြိမ်သွားအောင်လို့တဲ့၊ ယောကျ်ားပီပီသသနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ကိုဦးဆောင်နေရမှ ငါ့သားစိတ်တွေငြိမ်သွားမယ်တဲ့။

မေမေသည် သူ့မှာအစွမ်းအစမရှိကြောင်း သိသည်နှင့် သူ့ဟာသူပင် နန္ဒနှင့် သင့်တော်မည် အိမ်ထောင်ဖက်ကို လိုက်ရှာခဲ့သည်။ မန္တလေးမှ မေမေ့ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှာ မေမေ့လိုပင် ယောကျ်ား၏ပစ်ခွာသွားခြင်းခံရပြီး သမီးတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ ဒေစီမြိုင်တဲ့။

အမေနှစ်ယောက်၏ သားနှင့် သမီးအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ရှာပုံမှာ တူပဲတူလွန်းလှသည်။ ယောကျ်ားဆိုလျှင် မေမေ့လိုပဲ စိတ်နာမုန်းတီးနေသော ခဲမှန်ဖူးသည် စာသူငယ် မေမေ့သူငယ်ချင်းအန်တီမာသည် ယောကျ်ားတွေကို စိတ်နာတာနာ

ဆောင်း လု လင်

တာ တခြား၊ သမီးကိုယောကျ်ားပေးစားရမှာကတခြားမို့ သူ့စိတ်
နာသောယောကျ်ားထုထဲကပင် သမီးအတွက်သင့်တော်ရာကို ရှာ
ရလေ၏။

ထိုအခါ နန္ဒကို မိခင်အုပ်ထိမ်းမှုအောက်မှ လိမ္မာ
သော ယောကျ်ားလေး၊ အသောက်အစားလောင်းကစားကင်းသူ၊
စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အခြေတကျရှိပြီးသူတစ်ဦးအဖြစ် သဘောကျ
မိလေသည်။ နန္ဒမိခင်ကလည်း ဒေစီမြိုင်၏ချောမောလှပမှုနှင့်
သွက်လက်ချက်ချာမျှက သူ့သားအပေါ် ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်လိမ့်
မည်ဟုအထင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

အဖြစ်က သားနှင့်သမီးအတွက်အိမ်ထောင်ဖက်များကို
မိခင်များအကြိုက်ဖြင့်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့သော်-မှန်ခဲ့ပါသည်။ အစပိုင်းတွင်မှန်ခဲ့ပါသည်။

နန္ဒသည် မန္တလေးသူဖြစ်လျက် ဗမာမဆန်သောဒေစီ
မြိုင်၏စွဲဆောင်မှုအောက်တွင် ငြိတွယ်ခဲ့ရသလို... ယောကျ်ား
လေးတစ်ယောက်အတွက် ချောမောလှပလွန်းနေသော နန္ဒ၏
ရုပ်ရည်သည်လည်း ဒေစီမြိုင်အတွက် ဆွဲဆောင်မှုအသစ်တစ်ခု
ပါပင်။

မိခင်နှစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် အကြင်လင်မယား
ဖြစ်ခဲ့ရသော နန္ဒနှင့်ဒေစီမြိုင်သည် အစပိုင်းတွင် နန္ဒ၏မူမမှန်
သောဘဝအစစ်အမှန်ကို၎င်း၊ ဒေစီမြိုင်၏မန္တလေးတွင် ရည်း
စားများ၍ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာနေလာခဲ့သောအဖြစ်များကို၎င်း

ဆောင်း လု လင်

မမြင်ခဲ့ မသိခဲ့ကြပေ။ လက်ထပ်ပြီး သုံးလကြာလောက်အထိ တော့ သာမန်အကြင်လင်မယားများသဖွယ် အိမ်ထောင်ကာလ များကိုလွန်မြောက်ခဲ့ကြ၏။

နောက်တော့ ကိုနန္ဒက ဒေစီမြိုင်၏ လိင်ကိစ္စနှင့်ပတ် သက်၍ကြီးမားပြင်းထန်သော လိုအင်ဆန္ဒကိုသတိပြုမိလာသလို ဒေစီမြိုင်ကလည်း နန္ဒ၏ယောကျ်ားမပီသသော၊ စွမ်းဆောင်နိုင် မှုနည်းသောအဖြစ်ကို မချင်မရဲဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ကိုနန္ဒမိခင်ဆုံးပါးသွားသည်အချိန်မှာတော့ အိမ်ထောင် ဖက်နှစ်ယောက်၏ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အောင်အည်း သည်းညည်းခံနေခဲ့မှုများသည် မခံရပ်နိုင်အောင် ကျိုးပေါက် သွားခဲ့လေတော့သည်။

“ ဟီ ဟီ ဟီ ဟာ ဟာ ဟာ နန္ဒာ၊ နန္ဒာ၊ ဟုတ် လား၊ ဟား ဟား ဟား နင်က ဒီလိုကိုးနန္ဒရဲ့၊ ဘာတဲ့ ကောင် မလေးနန္ဒာ၊ ဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးနန္ဒာ၊ ကောင်မလေး နန္ဒာ၊ ဟား ဟား ဟား ”

နန္ဒရင်ဖွင့်ရေးသားထားသည်မှတ်စုများကို ဒေစီမြိုင်အ မှတ်မထင်တွေ့သွားလေသည်။ နန္ဒ၏ဘဝမှန်၊ ဆန္ဒမှန်ကို ဒေစီ မြိုင်သိသွားလေပြီ။ ဒေစီမြိုင် နန္ဒကိုသရော်သည်၊ လှောင် ပြောင်သည်။ စကားနာထိုးသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

နန္ဒရှက်ရပြီ၊ နန္ဒနာကျည်းရပြီ။ နန္ဒမှာပြုစရာအကြောင်း
ဘာမှမရှိ၊ ခံစားချက်မှတ်စုစာအုပ်က သူ့ဘဝမှန်ကိုလှစ်ပြလိုက်
သကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ ဝန်ခံစမ်းပါ၊ ဝန်ခံစမ်းပါ၊ နင်ဟာမိန်းမလျာတစ်
ယောက်ဆိုတာဝန်ခံစမ်းပါ ”

ဒေစီမြိုင်၏စွပ်စွဲချက်ကား ပြင်းထန်ရက်စက်လွန်းလှ၏။
မောင်...ဟု ချစ်မြတ်နိုးစွာခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့သောအသုံး
အနှုန်းသည် ထိုအချိန်မှစ၍ပျောက်သွားသည်။

လင်နှင့်မယားတို့၏ဆက်ဆံရေးသည် အေးစက်မာ
ကျောရာမှ တင်းမာပြတ်တောက်သွားလေသည်။

ဒေစီမြိုင်ခြေလှမ်းပျက်လေပြီ။ စိတ်လေလွင့်လေပြီ။

မန္တလေးမှ အမေအိမ်သို့ပြန်နေသည်။ တစ်ခါတရံမှ
ဟေးဗျူးအင်းကိုပြန်လာသည်။ ပြန်လာတော့လည်း နန္ဒနှင့်တ
ကျက်ကျက်၊ နန္ဒကို ဒေစီမြိုင်အားမရ။ အလကား၊ ယောကျ်ား
ဖြစ်ပြီး ဘာမှအသုံးမကျတဲ့အကောင်၊ ဒေစီမြိုင်အတွက် နန္ဒ၏
အကြီးလေးဆုံးဖြစ်ချက်မှာ နန္ဒသည် လိင်မှုကိစ္စ မစွမ်းဆောင်
နိုင်ခြင်းပင်တည်း။

စိတ်လေလေနှင့် ထင်ရာစိုင်းရာမှ မန္တလေးတွင် ငယ်
ချစ်ငယ်ရည်းစားနှင့်ပြန်တွေ့ဆက်သွယ်မိလေသည်။

နန္ဒသည် သည်းခံခဲ့ပါသေးသည်၊ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါသေး
သည်။ ပြန်လည်စေ့စပ်ရန်ကြိုးစားခဲ့ပါသေးသည်။ မေမေ

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

တည်ပေးခဲ့တဲ့အိမ်ထောင်ကို အပြိုကွဲမခံချင်၊ နန္ဒခံယူချက်က မြန်မာဆန်သည်။ တည်မိတဲ့ဘုရား ငွင်းတပဲနားနား၊ အိမ်ထောင်မျှ ဘုရားတည် ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးသလို တည်တံ့စေချင်သည်။ ပြီးတော့...

ပြီးတော့... ဒေစီမြိုင်နှင့်ကွဲလျှင် ဒေစီမြိုင်က သူ့ရဲ့ အားနည်းချက်ဖြစ်သောဘဝမှန်ကို လူတကာသိအောင်ပွင့်ချလိုက်မှာစိုးသည်။

ဒါ့ထက်ပိုပြီးစိုးရိမ်သည်ကား... သူသည် ဒေစီမြိုင်ကို မခွဲနိုင်၊ ဒေစီမြိုင်ကိုသူချစ်သည်။ ဒေစီမြိုင်သူ့ကိုနှိုင်းစားနေတဲ့ ကြားက ဒေစီမြိုင်ကိုချစ်သည်။ ဒေစီမြိုင်တွင် သူ့မှာမရှိတဲ့ အရည်အချင်းတွေ အားလုံးရှိသည်။ ရဲတင်းသည်၊ ပွင့်လင်းသည်၊ သွက်လက်သည်။ ဒါတွေဟာ နန္ဒလိုချင်တဲ့အရည်အချင်းတွေ၊ ကိုယ်မှာ သည်အရည်အသွေးတွေမရှိတော့ ရှိတဲ့သူကိုအထင်ကြီးသည်၊ ချစ်သည်။ အထင်ကြီးစွာဖြင့်ချစ်သည်။

သို့သော် အားလုံးလွန်ခဲ့ချေပြီ။

တစ်နေ့တွင် ဒေစီမြိုင် မန္တလေးသို့ဖုန်းဆက်သည်။ တယ်လီဖုန်းက နံပါတ်တစ်ခုထဲကို အိမ်မကြီးပေါ်နှင့်ဟိုတယ်ထဲတွင် တစ်လုံးစီခွဲထားသည်မို့ အိမ်ကြီးပေါ်မှဖုန်းဆက်နေသောဒေစီမြိုင်စကားများကို ဟိုတယ်ထဲကဖုန်းမှ တစ်ဆင့်နားထောင်လိုရနေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒသည် ဒေစီမြိုင်ဖုန်းဆက်နေသည်ကိုသိ၍ ဖုန်းခွက်ကိုအသာမကနားထောင်လိုက်သည်။

“ ဒေစီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီကို ”

ကိုနန္ဒခေါင်းကိုမိုးကြိုးနှင့်ပစ်ခွင်းခံလိုက်ရသည်။

“ ဟုတ်လား၊ စကတည်းက ဒေစီကိုကိုယ်ပြောထားသားပဲ၊ အတားအဆီးလုပ်ထားပါဆို ”

“ ဘာလိုသလဲကိုရယ်၊ ဒေစီ ကိုနဲ့အတူနေချင်ပြီ၊ သားနဲ့သမီးနဲ့ လူပီပီသသနေချင်ပြီကိုရဲ့ ”

“ မင်းယောက်ျားကိုဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

“ အို-ဒီမိန်းမလျှာကိုအရေးစိုက်စရာမလိုပါဘူး ”

မိုးကြိုးနောက်တစ်ချက်။

“ အဲလိုမပြောနဲ့လေဒေစီ၊ သူကဒေစီရဲ့တရားဝင်ယောက်ျားပါ၊ သူကကိုယ်ကိုမယားခိုးမှုနဲ့တရားစွဲနိုင်တယ်ကွ ”

“ ဒါအတွက် ဒေစီအပြတ်ရှင်းခဲ့ပါမယ်ကိုရယ် ”

“ ဒေစီကိုယ်ဝန်ဟာ ကိုနဲ့ရတာသေချာပါတယ်နော် ”

“ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကို၊ ကိုနဲ့မရလို့ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ ဒေစီကိုအထင်သေးလိုက်တာကိုရယ် ”

“ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုနန္ဒကိုယ်ဝန်ကောမဖြစ်နိုင်ဘူးလား ”

“ ကိုကိုဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ သူနဲ့အတူတူတောင်မအိပ်ပါဘူးဆို၊ သူက-----နေတာရှင်၊ သိပလား၊ သူနဲ့မနေတာတစ်နှစ်ကျော်ပြီ၊ ကိုယ်ဝန်က လေးလရှင်၊ လေးလ ”

ဆောင်း လု လင်

သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြောစကားများက သာ မန်လေသံပင်ဖြစ်သော်လည်း ကိုနန္ဒနားထဲမှာ အူနေသည်။ နား စည်ကိုလေးလံသောအရာတစ်ခုနှင့် ထူနှက်နေသလို လှိုက်သံ များဟိန်းထွက်နေသည်။ သဲကွဲစွာမကြားမိတော့။

“ အဲသည်တော့ ဒေစီဒီနေ့ပဲကိုဆီကိုထွက်ခဲ့တော့မယ် ကို၊ နန္ဒနဲ့ရှင်းစရာရှိတာအပြတ်ရှင်းခဲ့တော့မယ်၊ သူခဏနေရင် ထမင်းစားဖို့တက်လာတော့မယ်လေ ”

“ ----- ”

“ စိတ်ချပါကိုရယ် ”

ဪ-ဒီလိုလား၊ မင်းတို့ကဒီလိုလား၊ သိကြသေးတာ ပေါ့ဒေစီမြိုင်၊

နန္ဒကစိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားလိုက်သည်။ ဘယ် လိုလုပ်ရမလဲ၊ ဒီအကြောင်းကို မသိသေးသယောင် ဟန်ဆောင် ထားမည်။ သူတို့ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမ ရမည်။

နေ့လည်စာထမင်းစားရန်အိမ်ပေါ်တက်အသွားတွင် ကို နန္ဒစိတ်တွေအတော်တည်ငြိမ်နေပြီ။

ဒေစီမြိုင်ကလည်း ဟန်မပျက်ထမင်းခူးကျွေး၏။ နင် လဲဟန်ဆောင်ကောင်းလှချေလားဒေစီမြိုင်၊ ထမင်းစားပြီးမှငါနဲ့ ရှင်းမယ်ပေါ့လေ။

ဆောင်း လု လင်

ထမင်းစားသောက်ပြီးသည်အခါ ထုံးစံအတိုင်း ကိုနန္ဒ ကကော်ဖီနှစ်ခွက်ဖျော်သည်။ တစ်ခွက်ကိုဒေစီမြိုင်သောက်ရန်ချ ပေးလိုက်သည်။ ဒါထုံးစံလေ၊ ထမင်းစားပြီးကော်ဖီသောက်တာ လည်းထုံးစံ၊ ကော်ဖီကို ကိုနန္ဒကပဲဖျော်နေကျကလည်း ထုံးစံ။

ဒေစီမြိုင်က ကော်ဖီစားပွဲတွင်ထိုင်လိုက်ကာ လေပြေ လေးနှင့်စကားစသည်။

“ ငါ နင့်ကိုတစ်ခုပြောချင်တယ်နန္ဒ ”

“ ဘာလဲ ”

“ နင်နဲ့ငါနဲ့အတူဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ နင်နဲ့ငါ ဟာ လင်ရယ်မယားရယ်လို့ အရာမမြောက်ကြတာ နင်လဲအသိ ပဲ၊ ငါတို့အတူဆက်နေလို့လဲအလကားပဲ၊ အဲ့တော့ တို့လမ်းခွဲ ကြစို့ နန္ဒ ”

ဒေစီမြိုင်က ကော်ဖီကိုတကျိုက်မော့သောက်လိုက်ရင်း မှပြောသည်။

“ နေစမ်းပါဦး၊ လင်မယားအရာမမြောက်တော့ဘာဖြစ် သလဲ၊ ဟိုကိစ္စပါမှ လင်မယားဖြစ်ရတော့မှာလား၊ ဒီတိုင်းနေ လဲဖြစ်တာပဲ ”

ဒေစီမြိုင်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။

“ ဟေ့-နင်ကနေနိုင်ပေမယ့် ငါကမနေနိုင်ဘူး၊ လမ်း ခွဲမှကိုဖြစ်တော့မယ်နန္ဒရဲ့ ”

“ နင်ဟာ တဏှာရူးမပဲ၊ ဏှာဗူးမပဲ ”

ဆောင်း လူ လင်

“ ဟေ့-ဒီလိုဖြစ်တာနင်ယောက်ျားမပီသလို့၊ နင်မိန်းမလျာဖြစ်နေလို့ဟဲ့နဲ့ရဲ့၊ သိပလား ”

“ တဏှာရူးမ၊ ဟဲ့-ဏှာဗူးမ ”

“ ဟဲ့-မိန်းမလျာ ”

“ ဟဲ့-ဏှာဗူးမ ”

“ စကားမရှည်နဲ့တော့နဲ့၊ ဂျော့-ဟောဒီကွာရှင်းစာမှာ နင်လက်မှတ်ထိုးပါ ”

“ ဩ-နင်ကဒီလိုလား၊ ကောင်းပြီလေ ”

ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။

“ ဒါပဲ၊ ငါကားယူသွားမယ်၊ တခြားဘာမှမယူဘူး၊ ငါသွားပြီနဲ့ရဲ့ ”

“ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဖောက်ပြန်တဲ့နင်ဟာ ကံကြီးထိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ ”

“ ဟာ ဟာ ဟ ”

ဒေစီမြိုင်ကလှောင်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။

“ ကံကြီးထိုက်မယ်ကောင်မ၊ နင်လမ်းမှာကားမှောက်သေလိမ့်မယ်သိရဲ့လား ”

“ ငါသေရင် ဖုတ်ဝင်ပြီး နင်ဆီပြန်လာခဲ့မယ် နဲ့ရဲ့၊ စောင့်နေပေတော့ ”

ဆောင်း လု လင်

ဒေစီမြိုင်ကလည်း တစ်ခွန်းမခံ ပြန်ခံပက်သွားလေ
သည်။

ဖုတ်ဝင်ပြီးပြန်လာမယ်တဲ့၊ ဖုတ်ဝင်ပြီးပြန်လာမယ်တဲ့။

ဒေစီမြိုင်က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားသည်ဟန်ဖြင့် အ
ထုတ်အပိုးများယူကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေသည်။

နန္ဒသည်တိုင်းထိုင်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သွေးအေးအေး
ပဲ ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ကော်ဖီကို ကုန်အောင်သောက်
သွားတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဒေစီမြိုင်ရယ်။

ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်အပေါ်မှာ
ဖောက်ပြန်တဲ့နင်ဟာ ကံကြီးထိုက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား
ပါ။ ဒေစီမြိုင်ကို ပြောလိုက်သည် စကားများကို ရင်ထဲမှ
ပဲတင်ထပ်ပြီး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ကံကြီးထိုက်တော့မယ်၊ ကံကြီးထိုက်တော့မယ်။

နင်ကံကြီးထိုက်တော့မယ်ဆိုတာသိရဲ့လား ဒေစီမြိုင်ရဲ့၊
နင်အကောင်ဆီကို နင်ရောက်အောင် မသွားနိုင်ပါဘူး၊ လမ်းမှာ
တင်ကားမှောက်ပြီး...

ဟီ ဟီ၊ ငါ နင်ကိုမသတ်ပါဘူး၊ မသတ်ရက်ပါဘူး၊
သတ်လည်းမသတ်ရဲပါဘူး၊ ကော်ဖီထဲမှာထည့်တိုက်လိုက်တာလဲ
အဆိပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ နင်ကိုငါအဆိပ်ခပ်လိုက်တာမဟုတ်ဖူးနော်၊
အိပ်ဆေးလေးပါ၊ နာရီဝက်အတွင်း နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်

ဆောင်း လု လင်

သွားစေလောက်တဲ့ အချိုးအစားလောက်ပဲရှိတဲ့ အိပ်ဆေး
 ကလေး နဲ့နဲ့ပဲ ကော်ဖီထဲထည့်လိုက်တာပါဟယ်။
 နင့်ကံပေါ့၊ ကံကိုညှဏ်နဲ့ယှဉ်တယ်တဲ့။
 နင်သိပ်အိပ်ချင်လာလို့ ကားကိုလမ်းဘေးရပ်ပြီး ကား
 ထဲမှာ အိပ်လိုက်ရင်တော့ နင်မသေဘူးပေါ့၊ လမ်းဘေးကသစ်
 ပင်တစ်ပင်ပင်မှာမှီအိပ်နေလဲ နင်မသေဘူးပေါ့၊ လမ်းကအသိ
 အိမ်တစ်အိမ်အိမ်မှာ ဝင်အိပ်နေလည်း နင်မသေဘူးပေါ့၊ အိပ်
 ချင်ရက်နဲ့မှ နင်ကားကိုဆက်မောင်းနေမယ်ဆိုရင်တော့... ၊ ဟီ
 ဟီ ။

ငါနင့်ကိုအဆိပ်ခပ်လိုက်တာမဟုတ်ဖူးနော်၊ အိပ်ဆေး
 လေးပဲထည့်တိုက်လိုက်တာပါ၊ နင့်ကံပေါ့ဒေစီမြိုင်ရယ်။
 ဘာတဲ့ နင်သေရင် ဖုတ်ဝင်ပြီး ငါ့ကိုပြန်လာချောက်
 မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ရယ် ရယ်ချင်သေးတော့။ ကံကြီးထိုက်မယ်
 မိန်းမ။

ဒေစီမြိုင်သည် တကယ်ပင်ကံကြီးထိုက်ခဲ့ပေ၏။ သူမ
 သည် ညှဏ်မရှိသူပါကလား။ အိပ်ချင်လာရက်နှင့်မှ ကားကို
 ဆက်မောင်းခဲ့ပုံရသည်။

ဒေစီမြိုင်ထွက်သွားပြီး တစ်နာရီအကြာတွင် ကိုနုနု၏
 ဟေးလ်ဗျူးအင်းသို့ တယ်လီဖုန်းဝင်လာလေသည်။ ဒေစီမြိုင်

ဆောင်း လု လင်

မောင်းနှင်သွားသောဟေးလ်ဗျူးအင်းပိုင်ကားလေးသည် ဂျောက်ကမ္ဘားတစ်ခုအတွင်းထိုးဆင်းကာ သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် ဝင်တိုက်မိပြီး ကားပေါ်ပါဒေစီမြိုင်ပွဲချင်းပြီး အသက်ဆုံးရှုံးသွားကြောင်းကို သက်ဆိုင်ရာမှအကြောင်းကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးပြီပေါ့၊ ပြတ်ပြီပေါ့၊ ဒါ ဒေစီမြိုင်ကိုငါသတ်လိုက်တာမဟုတ်ဖူးနော်၊ ငါက ကော်ဖီထဲမှာ အိပ်ဆေးလေးထည့်လိုက်ရုံပါ၊ သေတာက သူ့ကြမ္မာသူဖန်တီးတာ၊ လင်သားအပေါ်ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမကို ကံကြမ္မာက ဒဏ်ခတ်တာ၊ ကံကြီးထိုက်တာလေ။

ဒေစီမြိုင်ကားမှောက်သည်နေရာသို့ ကိုနန္ဒလိုက်သွားခဲ့သည်။ အသုဘကိစ္စစီစဉ်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေစီမြိုင်သည် သူ့မယားသာဖြစ်သည်။

ဒေစီမြိုင်၏အလောင်းကို ကားမှောက်သည်နေရာနှင့်မနီးမဝေးရှိလမ်းဘေးမှာပင်ပြင်ဆင်ထားရလေသည်။

ကိုနန္ဒငိုခဲ့ရသည်။ တကယ်ပင်ဝမ်းနည်းတနည်းငိုကြွေးခဲ့ရပါသည်။ ဒေစီမြိုင်ကို သူ့နမောသည်။ ချစ်သည်။ အသုဘရှုပရိသတ်သည် ကိုနန္ဒကိုကြည့်၍ ဂရုဏာသက်ကြသည်။ လှလိုက်တဲ့စုံတွဲ၊ လိုက်ဖက်လိုက်တဲ့စုံတွဲ။ ယောက်ျားကလည်း အပြစ်ပြောစရာမရှိ၊ မှန်နေအောင်ချောလိုက်တာ။ မိန်းမကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ အသေဆိုးနဲ့သေတာတောင်ရုပ်မပျက်ဖူးဟဲ့။

ဆောင်း လု လင်

မျက်နှာမှာဒဏ်ရာကြီးကျန်တာတောင် လှတုန်းဟဲ့။ ဒါက ပတ်
ဝန်းကျင်၏ဂရုဏာစကားများ။

ကိုနန္ဒသည် ဒေစီမြိုင်၏အလောင်းကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့
သည်။ ဒေစီမြိုင်သည် သေတာတောင်လှတုန်း၊ နှမော့စရာ
တော့ကောင်းလှသည်။ သူ့ကြမ္မာသူဖန်တီးသွားတာပဲလေ။ ဒေ
စီမြိုင်အလောင်းကိုစိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဒေစီမြိုင်၏မျက်လုံး
နှစ်ဖက်ပွင့်လာလေသည်။ ဒေစီမြိုင်သည် ကိုနန္ဒကိုတစ်ချက်
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် မျက်လုံးများ ပြန်မှိတ်သွား
လေ၏။

“ ဟင် ”

ကိုနန္ဒကအံ့သြစွာရေရွတ်လိုက်သည်။

“ သူမသေဘူး၊ သူမသေဘူး ”

ကိုနန္ဒကထိတ်လန့်စွာအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“ သတိထားပါ၊ သတိထားပါကိုနန္ဒ ”

လူများက ကိုနန္ဒကိုယုယစွာထွေးပိုက်ကာ အလောင်း
နှင့်ဝေးရာသို့ခေါ်သွားလေသည်။ ကိုနန္ဒသည် ဒေစီမြိုင်မျက်
လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တာကိုဘယ်သူမှမပြောပြတော့၊ သူ့ထိုက်နှင့်
သူ့ကံရှိပစေတော့၊ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်သည်။

ဒေစီမြိုင်အလောင်းကို အခင်းဖြစ်ပွားရာအနီးရှိရွာနှင့်
မလှမ်းမကမ်းမှသူသန်တွင် ဂူသွင်းသဂြိုဟ်လိုက်လေသည်။

☆☆☆

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

သေရာမှမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေစီမြိုင်ကို ကို နန္ဒတရစ်ဝဲဝဲမြင်ယောင်နေမိသည်။

မသေသေးမှန်းသိရက်နဲ့ဂူသွင်းလိုက်ခြင်းကိုတွေးရင်း မ လုံသလို ခံစားရသည်။ သူ့သိပ်ရက်စက်ရာများ ကျသွားပြီလား။ သူ့အိပ်မပျော်တော့ချေ။

“ နန္ဒ၊ နန္ဒ၊ ငါ့ကိုလာခေါ်လှည့်ပါ၊ ငါ့ကိုလာခေါ်လှည့် ပါနန္ဒရယ် ”

သူ့အိပ်မက်တွေမက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဒေစီမြိုင်က အုတ်ဂူထဲမှာလာထုတ်ယူဖို့သူ့ကိုပြောနေသည်။

“ ဟဲ့-နန္ဒ၊ နင်ငါ့ကိုလာခေါ်လှည့်စမ်း၊ အခုလာခေါ်လှည့် စမ်း၊ အုတ်ဂူထဲမှာ ငါ့မှန်းလှပြီဟဲ့ ”

ဒေစီမြိုင်က တောင်းပန်တလှဲ့၊ ရန်တွေ့တလှဲ့ဖြင့် သူ့ ကိုအုတ်ဂူထဲကကယ်ထုတ်ဖို့ပြောနေလေသည်။

“ ငါသေရင် ဖုတ်ဝင်ပြီးနင့်ဆီပြန်လာခဲ့မယ် နန္ဒရဲ့၊ စောင့်နေပေတော့ ”

ဘုရားရေ၊ သူ့စကားအတိုင်း ဒေစီမြိုင်အုတ်ဂူထဲက သူ့ဟာသူထပြန်လာရင်ကော၊ ဖုတ်ဝင်ပြီးထလာရင်ကော၊ ထ ကယ်တော့ ဒေစီမြိုင်သည်အမှန်တကယ်သေခြင်းမဟုတ်၊ ဒါကို

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

သူတစ်ယောက်ပဲသိသည်။ ဒေစီမြိုင်မျက်စိဖွင့်ကြည့်တာ သူတစ်
ယောက်သာမြင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေစီမြိုင်ကိုသူသနားလည်းသနားသည်။ စိတ်လည်းနာ
သည်။ မသေမှန်းသိရက်နဲ့ ဒီတိုင်းပစ်ထားလိုက်ရမှာလား။

ကိုနန္ဒသည်သုံးရက်လုံးစဉ်းစားကာ နောက်ဆုံးတွင် ဒေ
စီမြိုင်ကိုသဂြိုလ်ထားရာသင်္ချိုင်းသို့ ညကြီးမင်းကြီးထွက်လာခဲ့
လေသည်။ ကြောက်တတ်သောကိုနန္ဒသည် မကြောက်မရွံ့ပင်
ဒေစီမြိုင်ကိုကယ်တင်ဖို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ အုတ်ဂူကိုဖျက်ဖို့
ပေါက်တူးပေါက်ချွန်းကိရိယာတန်ဆာပလာအစုံယူလာခဲ့လိုက်၏။

ဒါ သူဒေစီမြိုင်ကိုချစ်လို့ပေါ့၊ မေတ္တာမကုန်ခမ်းသေး
လို့ပေါ့။

သင်္ချိုင်းရောက်လို့ ညကြီးသန်းခေါင်မှာ အုတ်ဂူကိုဖျက်
ဖောက်ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပင် ဒေစီမြိုင်ကမ
သေသေး။ အခေါင်းကြီးအပြင်ရောက်လို့ အခေါင်းကိုဖွင့်လိုက်
သည်နှင့် ဒေစီမြိုင်အလောင်းကြီးထထိုင်တာကို သူမြင်လိုက်ရ
သည်။ အမလေး၊ ဖုတ်ဝင်တာမဟုတ်၊ ကောင်မကသေချင်
ယောင်ဆောင်နေတာပါလား။

ကိုနန္ဒသည် ဒေစီမြိုင်ကိုအခေါင်းထဲမှ ပွေ့ထုတ်ကာ
အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့လေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

သေရာမှပြန်ထလာသော ဒေစီမြိုင်သည် အချိန်ပြည့် စိတ်တိုနေခဲ့သည်။ တစစပျက်ယွင်းလာသောရုပ်ရည်ကြောင့်လဲ သူမစိတ်တိုသည်။ လူတွေနှင့်မဆက်ဆံရပဲ အထီးကျန်နေရတဲ့ အတွက်လည်း သူမစိတ်တိုသည်။ သူမရှိနေမှန်း ပတ်ဝန်းကျင် မသိအောင် ကိုနန္ဒက အိမ်ထဲမှမထွက်စေပဲလှောင်ပိတ်ထားတဲ့ အတွက်လည်း စိတ်တိုသည်။ ဒေစီမြိုင်သည်အချိန်ပြည့်စိတ်တို နေခဲ့သည်။

ဆန္ဒမပြည့်ဝသမျှအတွက် ကိုနန္ဒကိုချည်း ဆဲဆိုလို့နေ တော့သည်။ ကိုနန္ဒရဲ့အားနည်းချက်တွေကိုဖော်ထုတ်ကာလှောင် ပြောင်ကဲ့ရဲ့နေတော့သည်။

ကြာတော့ ဒေစီမြိုင်သည် ကိုနန္ဒကိုမနာလိုဖြစ်လာ သည်။ ကိုနန္ဒကတော့ လူတစ်ယောက်လို အပြင်လောကမှာ လွတ်လပ်စွာ နေနိုင်နေသည်။ သူမကတော့ သေပြီးသားလူ၊ သေပြီးသားလို့ လူတွေကသတ်မှတ်ထားခံရသူ၊ လူစာရင်းမှပင် တရားဝင်ပယ်ဖျက်ခံထားရပြီးသူ၊ သူမသည် ကိုနန္ဒကိုမနာလို တော့ချေ။

ကိုနန္ဒကအပြင်ထွက်ချင်သည် သူမကို တတ်နိုင်သမျှအ လိုလိုက်ခဲ့ပါသည်။ ညလူချေတိတ်ချိန်မှာ ပြတင်းပေါက်ဘေး၌ ပေးထိုင်ခဲ့သည်။ ကြည်-အပြင်ကိုကြည်ချင်သလောက်ကြည်။

သည်တော့လည်း ဒေစီမြိုင်သည် လူတွေတိုင်းမနာလို မှု့ဂိုယဟူးလျှက်ရှိပြန်သည်။ လူမှန်သမျှသည် သူမအတွက်

ဆောင်း လူ လင်

မနာလိုချင်စရာကောင်းအောင် လွတ်လပ်နေကြသည်။ သူမ တယောက်ထဲ လူမသိသူမသိအိမ်တွင်းပုန်းနေရသည်။

ဒေစီမြိုင် မနာလိုဆုံးသူတွေကတော့ ချစ်သူနှင့်တွဲ၍ ပျော်နေသောမိန်းမများကိုပင်ဖြစ်၏။ သူမဆန္ဒ မပြည့်ဝခဲ့သမျှ၊ သေလှုပ်ဖြစ်ကာ ချစ်သူနှင့်မပေါင်းဖက်ရပဲ လွဲခဲ့ရသမျှအတွက် အချစ်ရေးမှာအဆင်ပြေနေသော စုံတွဲများကို သူမကမနာလို၊ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေကိုမနာလို။

သည်အခါတွင် ဒေစီမြိုင်ဘာလုပ်သနည်း။ သူမသည် ချစ်သူနှင့်တွဲ၍ပျော်ရွှင်နေသော မိန်းမမှန်သမျှကို သည်လောက မှဖယ်ထုတ်ရန်ကြံတော့သည်။

ပထမဆုံး သူမဆန္ဒကိုပြည့်ဆည်းပေးခဲ့ရသူ အစတေး ခံကား ကောင်မလေး။ ကောင်မလေးသည်ဒေစီမြိုင်၏မျက်မှန် ကျိုးမှုဒဏ်ကိုပထမဆုံးခံရသည်သူ။

ကောင်မလေးနာမည်ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ကိုနန္ဒပင်ပါးစပ် ဖျားလေးတွင်မေ့နေသည်။ အဲ-ဥမ္မာ... ဥမ္မာခင်ထင်ပါရဲ့။ ဥမ္မာ ခင်ဆိုသည်ကောင်မလေးသည် သူ့ချစ်သူကောင်လေးနှင့် နေ့ လည်ခင်းများ၌ ဟေးလ်ဗျူးအင်းတွင် လာချိန်းတွေ့တတ်သည်။ ကောင်မလေး၏ချစ်သူသည် အခြားတစ်မြို့တစ်ရွာကဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တော့ ကောင်မလေးသည် ဟေးလ်ဗျူးအင်း၌ ညအိပ် ညနေ လာတည်းလေသည်။ ကောင်မလေးက ကိုနန္ဒကိုပြော သည်။ သူမသည် ကောင်လေးနောက်သို့ အပြီးလိုက်ရန်အိမ်မှ

ဆောင်း လူ လင်

ထွက်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ကောင်လေးသည်နောက်တစ်နေ့တွင် ဟေးလ်ဗျူးအင်းသို့လာပြီး သူ့မကိုခေါ်လိမ့်မည်။

“ သမီးတော့ အိမ်ကနေအပြီးဆင်းလာခဲ့ပြီဦး၊ သမီး သူ့ကိုဒီကနေစောင့်ပါရစေ ”

ကောင်မလေးသည် ဟေးလ်ဗျူးအင်းတွင် တစ်ညအိပ် တည်းခိုကာ သူ့ရည်းစားကိုစောင့်ဆိုင်းခဲ့လေသည်။

အဲသည်ညမှာပဲ... အဲသည်ညမှာပဲပေါ့...

ဒေစီမြိုင်စိတ်တွေဖောက်ပြန်လာသည်။

“ အပေါ်ထပ်မှာတည်းနေတာဘယ်သူလဲနန္ဒ ”

“ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ၊ ခိုးရာလိုက်မလို့တဲ့၊ သူ့ ကောင်လေးကိုလာစောင့်နေတာလေ၊ မနက်ဖန်ဆို သူ့ကောင် လေးလာခေါ်လိမ့်မယ် ”

ကိုနန္ဒက ရိုးရိုးသားသား အမှန်အတိုင်းပြောပြမိသည်။ ဒေစီမြိုင်အတွက်တော့ မနာလိုစရာ၊ ပေါက်ကွဲစရာဖြစ်ခဲ့တော့ သည်။

“ ဪ... သူတို့ကတော့ အဆင်တွေပြေလို့ပေါ့လေ၊ သိမယ်၊ သိမယ်၊ တွေ့မယ်၊ ဒေစီမြိုင်နဲ့တွေ့မယ်၊ ဒေစီမြိုင်အ ကြောင်းသိစေရမယ် ”

“ နင် ဘာလုပ်မလို့လဲဒေစီမြိုင် ”

ဒေစီမြိုင်က ဘာမှပြန်မပြော။ ဒေစီမြိုင်သည်အိပ်ရာထဲ တွင်လဲလျောင်းနေသော အလောင်းကြီးသဖွယ် မဟုတ်တော့။

ဆောင်း လု လင်

ဒေစီမြိုင်ထကြွလာပြီ၊ သောင်းကျန်းလာပြီ။ ဒေစီမြိုင်မှာ ဒေါ သတွေထောင်းလမောင်းထနေသည်။ မနာလိုမစ္စရိုယစိတ်တွေ ပွားများနေသည်။

ဒေစီမြိုင်သည် နံရံတွင်ချိတ်ထားသော အလှပြဆင် စွယ်တပ်ဓားမြှောင်ကိုဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ဒေစီမြိုင်သည် အမေ ညအိပ်ရာတွင်ဝတ်ဆင်ခဲ့သော ညအိပ်ဝတ်စုံအနီရောင်ကြီးကို ဝတ်ဆင်လိုက်သည်။ ဒေစီမြိုင်က ဓားမြှောင်ကို အနီရောင် ဝတ်ရုံအိတ်ထဲထည့်ကာ အိမ်ကြီးပေါ်မှဆင်းချသွားလေသည်။

ဒေစီမြိုင်၊ ဒေစီမြိုင် နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ကိုနန္ဒသည် ဒေစီမြိုင်လုပ်ရပ်များကိုကြည့်ကာ ကြက်သေသေ နေမိသည်။ ဒေစီမြိုင်ကိုမေးချင်သော်လည်း စကားသံကထွက်မလာ။ ဒေစီ မြိုင်ကိုကြောက်နေမိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဒေစီမြိုင်ကို ကြောက်စိတ်တွေ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ဒေစီမြိုင်သည် သူ့တစ် ကိုယ်လုံး၊ သူ့တစ်ဘဝလုံးကိုလွှမ်းမိုးသွားလေပြီ။

ခဏအကြာတွင် ဟေးလ်ဗျူးအင်းအပေါ်ထပ်မှ စူးရှ သောအော်သံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကောင်မလေး၏ အော်သံ၊ ဒေစီမြိုင် ကောင်မလေးကိုဘာလုပ်လိုက်ပြီလဲ။

ဒေစီမြိုင်ပြန်ရောက်လာသည်အခါ သူမ၏မျက်နှာသည် ပြုံးနေသည်။ စိတ်ကြေနပ်မှုဖြင့်ပြုံးနေသည်။ သူမက ဝတ်ရုံနီ ကိုချွတ်ကာ သူမ၏ဘီရိုထဲသို့သေသေသပ်သပ်ခေါက်ထည့်လိုက် ၏။ ဓားကိုလည်း ဘီရိုအံ့ဆွဲထဲသို့ထည့်သိမ်းလိုက်လေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒ သတိဝင်လာ၍ အောက်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့ကာ
ဟေးလ်ဗျူးအင်းထဲမှအဖြစ်အပျက်ကို သွားကြည့်သည်အခါတွင်
ကား...

ကောင်မလေးသည် သွေးအိုင်ထဲ၌လဲကျသေဆုံးလျှက်၊
လည်ပင်းသည်ပြတ်လုတည်းတည်း။

ဒေစီမြိုင်ရယ်... ရက်စက်လှသည်လား၊ ကောင်မလေး
မှာဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ ကောင်မလေး၊ ကောင်မလေးအသက်က
၁၈နှစ်ပြည့်ရုံရှိသေးသည်။ သူ့မှတ်ပုံတင်ထဲမှာ အသက်၁၈နှစ်
လို့ဖော်ပြထားသည်။ ချစ်သူနောက်လိုက်ဖို့ထွက်လာတဲ့ မိုက်ရူး
ရဲမလေးကား ဒေစီမြိုင်လက်ချက်ဖြင့်သေလေပြီ။

ကိုနန္ဒသည် ကောင်မလေး၏အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်
ရတော့သည်။ ပတမဆုံးအတွေ့အကြုံမို့ ကိုနန္ဒမှာအလွဲလွဲအ
ချော်ချော်။ ကိုနန္ဒစိတ်ထဲမှာနောက်ဖေးမှနှံ့အိုင်ကြီးကိုမြင်ယောင်
လာသည်။ ကောင်မလေးအလောင်းကို နှံ့အိုင်ထဲချပစ်ရရင်ဖြင့်
လက်စပျောက်ရော။

ကိုနန္ဒသည် ဒေစီမြိုင်၏ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကို အားပေး
ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အလောင်းကို ကိုနန္ဒမှဖျောက်ဖျက်မပေးလို့လဲ
မဖြစ်၊ ပြသနာအတက်မခံနိုင်၊ ဒေစီမြိုင်သေရွာမှပြန်လာပြီး ဒီ
အိမ်ထဲမှာရှိနေတာကို ဘယ်သူမှမသိကြ။ လူသတ်မှုကိစ္စပေါ်
ပေါက်သွားလျှင် ရှုပ်ကုန်မည်။ ကိုနန္ဒ အလောင်းကိုဖျောက်ဖျက်
ရတော့သည်။ သဲလွန်စမှန်သမျှကိုဖျောက်ဖျက်ရတော့သည်။

ဆောင်း လု လင်

တော်ပါသေးရဲ့၊ ကောင်မလေး ဟေးလ်ဗျူးအင်းထဲ ဝင်လာတာကို ဘယ်သူမှမသိလိုက်ကြ၊ မှောင်ရီပိုပိုစမှာ ကောင်မလေးရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဝင်းဖေနှင့်မသင်းကြည်လင်မယားလည်း အိမ်ပြန်သွားကြပြီ။ တခြားတည်းခိုဉ်းသည်တွေလည်းမရှိကြ။ ကောင်မလေး ဟေးလ်ဗျူးအင်းကိုရောက်လာသည် သက်သေအထောက်အထား တစ်ခုမှမရှိ။ သူ့ရည်းစားကောင်လေးရောက်လာရင်တော့ ဘူးခံငြင်းရုံပဲ။

သို့သော် ကောင်မလေး၏ရည်းစားသည် နောက်တစ်နေ့၌ရောက်မလာခဲ့ပေ။ နောက်သုံးရက်ကြာမှပင် ရောက်လာလေသည်။

ကိုနန္ဒက ကောင်လေးကို ကောင်မလေးရောက်မလာသည်အကြောင်း အံ့ဩဟန်ဖြင့်ငြင်းခဲ့လေသည်။

ကိုနန္ဒမျှော်လင့်သလို ကောင်လေးထံမှ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ မယုံသင်္ကာခြင်းများကိုမတွေ့လိုက်ရပါ။ ကောင်လေးသည်ကောင်မလေးရောက်မလာကြောင်းသိလိုက်သည့်အခါ စိတ်သက်သာရာရသွားသလို သက်ပြင်းကိုချလိုက်လေသည်။

“ သူက အတင်းခိုးပါဆိုလို့သာ လာရတာ ဦးရယ်၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကျောင်းလည်း မပြီးသေးဘူး၊ စီးပွားရေးလည်း လုပ်ရဦးမှာလေ၊ အင်းလေ... သူလည်းဒါတွေတွေ့မိလို့မလာတော့တာထင်ပါရဲ့ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကောင်လေးသည် ကောင်မလေးကို လက်ထပ်ချင်
သေးသူပါတကား။ ကိုနန္ဒအတွက်... အဲလေ... ဒေစီမြိုင်အ
တွက်တော့လွတ်မြောက်ရာလမ်းကြောင်းကိုရောက်သွားခြင်းပါပဲ။

ကောင်လေးကလည်း ကောင်မလေးအကြောင်းမစုံစမ်း
တော့ပဲပြန်သွားသလို... ကောင်မလေးအသိုင်းအဝိုင်းမှ စုံစမ်း
မေးမြန်းမှုများလည်း ရောက်မလာခဲ့ပေ။ တကယ်တော့
ကောင်မလေးသည် ယောက်ျားနောက်လိုက်မည် ကိစ္စအတွက်
ဟေးလ်ဗျူးအင်းသို့ သွားမည်အကြောင်း မည်သူ့ကိုမှမပြောပဲ
လျှို့ဝှက်ထွက်ခဲ့ပုံရလေသည်။ ထိုအချက်က ကိုနန္ဒ အဲ... ဒေစီ
မြိုင်အတွက် သက်သာရာရစေသောအချက်တစ်ခုဖြစ်တော့၏။

ချစ်သူနှင့်အဆင်ပြေနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို လောကမှဖယ်ထုတ်လိုက်ရသည့်အတွက် ဒေစီမြိုင်အတော်
အတန်ကြေနပ်သွားလေသည်။ ဖုတ်ကောင်မသည် လအတန်
ကြာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းသွားသည်။

တစ်ဖန်စိတ်ပြန်ထလာသည်က ကိုသန့်ဇင်နှင့်မြမြစိမ်း
တို့အတွဲလာရောက်တည်းခိုသည်။ ညားကာစဟန်းနီးမွန်းခရီး
စဉ်မှာ ကိုသန့်ဇင်က မြမြစိမ်းကို ကြင်နာယုယမှပြပုံများသည်
ဒေစီမြိုင်၏စိတ်ကိုဆွပေးသလိုဖြစ်ခဲ့ပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

တော်ပါသေးသည်။ မြေမြစိမ်းကိုကြံစည်မှသည်အထမ
မြောက်ခဲ့။

နောက်သားကောင်တစ်ယောက်ကား မေသက်ခိုင်။ မေ
သက်ခိုင်ချောပုံလှပုံနှင့် မေသက်ခိုင်၏ ကိုနန္ဒအပေါ်တိမ်းညွတ်
မြူဆွယ်ပုံများသည် ဒေစီမြိုင်အတွက်မျက်မှန်းကျိုးစရာဖြစ်ခဲ့ပြန်
သည်။

မေသက်ခိုင်ကား ကံဆိုးရှာခဲ့လေသည်။ ဒေစီမြိုင်၏
ညွတ်ကွင်းတွင်သက်ဆင်းခဲ့ရရှာသည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကောင်မလေးတုန်းကလို ခြေရာ
ပျောက်မဟုတ်တော့၊ မေသက်ခိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီးစစ်ဆေးတာ၊
ခြေရာခံတာတွေကြုံလာရသည်။ ဒေစီမြိုင်၊ လောကမှာနှင်လုပ်
ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရဘူးဟဲ့၊ ခုဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ မေသက်ခိုင်
ကိစ္စ ရဲဖက်ကလိုက်လာပြီ။

ဒေစီမြိုင်ကတော့ လွယ်လွယ်လေးပင်၊ ဒုရဲအုပ်ကိုမိုး
လွင်ကိုလည်း သူနည်းသူဟန်အတိုင်း အလွယ်တကူသတ်ပစ်
လိုက်ပြန်သည်။ ဒါတော့ ကိုနန္ဒက ထောက်ခံ၏။ မသတ်ရင်
ကိုယ်ကိုဒုက္ခပေးတော့မယ်ရဲ့လေ။ ကိုယ်ကလက်ဦးထားမှတော်
ကာကျမည်။

သို့သော်... သို့သော်...

သည်လိုပဲ လူဘယ်နှယောက်ကိုသတ်ပြီး၊ နောက်ထပ်
နောက်ကလိုက်စုံစမ်းမယ် လူဘယ်နှယောက်ကို ထပ်သတ်နေဦး

ဆောင်း လု လင်

မည်နည်း။ ဒေစီမြိုင်ကသေလူ၊ လောကမှထွက်ခွာသွားပြီးတဲ့
 လူ၊ သေပြီလို့သတ်မှတ်ထားတဲ့လူ။ ကိုနန္ဒက သေလူမဟုတ်၊
 ကိုနန္ဒမှာ လောက၌ဆက်လက်ရှင်သန်စရာ လုပ်ဆောင်စရာ
 တွေရှိသေးသည်။ ဒေစီမြိုင်ဒုစရိုက်မှတွေ့ကို ကာကွယ်ပေးရင်း
 သူပါ ဒုစရိုက်သားကောင်ဘဝနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာနေရ
 မှာလဲ။

ကိုနန္ဒဆက်သည်းမခံနိုင်တော့၊ ဒေစီမြိုင်လောင်းရိပ်
 အောက်ကရုန်းထွက်ရတော့မည်။ တော်ပြီ။

သို့နှင့် ဒေစီမြိုင်ကို အမိုးပေါ်ကအိမ်ကလေးထဲတွင်
 ပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည်။ တော်ပြီ၊ တော်ပြီ။ ဒီအိမ်ကခွာတော့
 မည်၊ ဒေစီမြိုင် မလိုက်နိုင်တဲ့နေရာ၊ ဒေစီမြိုင်လိုက်မမိတဲ့
 နေရာကိုပြေးတော့မည်။ ဒေစီမြိုင်ဖြစ်လိုရာဖြစ်ကျန်ခဲ့စေတော့။
 ကိုနန္ဒလွတ်ရာပြေးပါတော့မည်။

ကိုနန္ဒ ဟေးလ်ဗျူးအင်းထဲကိုရောက်တော့ ဧည့်သည်
 တစ်ယောက်ဝင်လာတာနှင့်ဆုံသည်။ ဧည့်သည်သည်အဝေးပြေး
 ကားပေါ်မှဆင်း၍လမ်းလျှောက်လာခဲ့ဟန်တူသည်။ ဟိုတယ်ထဲ
 သို့ခြေလျင်ဝင်လာလေသည်။

ဆောင်း လု လင်

ကိုဝင်းဖေက ဧည့်သည်၏ပခုံးလွယ်အိတ်ကိုယူ၍ကြိုဆို လိုက်၏။

ကိုနန္ဒက ကောင်တာတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုဝင်းဖေကဧည့်သည်ကို ကိုနန္ဒရှိသည်ကောင်တာရှေ့ ထိလိုက်ပို့ပေး၏။

“ အခန်းတစ်ခန်းများရနိုင်ဦးမလားကွဲ့ ”

“ ရပါတယ်အန်ကယ်လ်၊ အခန်းလွတ်တွေရှိပါတယ်၊ ဘယ်နှရက်တည်းခိုမှာလဲခင်ဗျ ”

“ နှစ်ညအိပ်ပါပဲကွယ်၊ အန်ကယ်က မြို့ထဲမှာဆူဆူညံ ညံနဲ့မိမတည်းချင်ဘူး၊ ဒီဟိုတယ်လေးမြင်တာနဲ့ အေးချမ်းမှာပဲ ဆိုပြီးဝင်လာလိုက်တာ ”

“ ကျွန်တော်ဟိုတယ်က အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ တည်းခိုခကလည်း တစ်ညမှတစ်ထောင်ပဲကျပါတယ်”

“ ငြော်- ငြော် ”

“ မှတ်ပုံတင်လေးတစ်ဆိတ် မစပါအန်ကယ် ”

ဧည့်သည်ကမ်းပေးသောမှတ်ပုံတင်ကိုကြည့်၍ ကိုနန္ဒက ဧည့်မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တွင်ရေးဖြည့်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာစိုးဦးဆိုပါလား။

“ အန်ကယ်ကဆရာဝန်တစ်ယောက်ကိုး ”

“ ဆေးမကုတဲ့ဆရာဝန်ပေါ့ကွယ် ”

“ ခင်ဗျာ ”

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒက ဒေါက်တာစိုးဦးပြောလိုက်သည်စကားကို နားမလည်။

“ အန်ကယ်က အငြိမ်းစားမျှခင်းဆရာဝန်တစ်ယောက်ကွဲ့၊ ဆေးကုတဲ အလုပ်ကိုနားထားခဲ့တာကြာပါပြီ ”

“ မျှခင်းဆရာဝန် ”

ကိုနန္ဒ မျက်ခုံးတွန့်သွားလေသည်။ လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊

“ ခုတော့ အလုပ်ကပင်စင်ယူလိုက်ပြီမို့ ဝိညာဉ်နာနာဘာဝကိစ္စတွေကို လေ့လာသုတေသနပြုနေတယ်ကွဲ့ ”

“ ဝိညာဉ်နာနာဘာဝကိုသုတေသနပြုတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဝိညာဉ်နာနာဘာဝက သုတေသနပြုစရာလိုလို့လားအန်ကယ် ”

“ လိုတာပေါ့ကွယ်၊ နိုင်ငံခြားမှာဆို ပညာရပ်တစ်ခုအနေနဲ့တောင် လိုက်စားနေကြတာပဲ ”

“ အင်း-အန်ကယ်ဆီက သိချင်တာတွေမေးဦးမှ ”

“ မေးပါကွယ်၊ ရပါတယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့အန်ကယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်နာမည်နန္ဒပါ၊ ဒါနဲ့ အပေါ်ထပ်မှာတည်းမလား၊ အောက်ထပ်မှာတည်းမလားအန်ကယ် ”

“ အသက်ကြီးတဲ့လူဆိုတော့ အောက်ထပ်မှာပဲကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ အပေါ်ထပ်ဆိုဆင်းရဲတက်ရနဲ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်ကဲ့၊ အခန်းနံပါတ်လေးကိုစီစဉ်ပေးလိုက်ပါမယ်၊ ကိုဝင်းဖေရေ၊ အန်ကယ်အိတ်ကို အခန်းနံပါတ်လေးသွားပို့ပေးလိုက်ပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ”

ကိုဝင်းဖေအခန်းနံပါတ်လေးသို့ဝင်သွားသော်လဲ ဒေါက်တာစိုးဦးက လိုက်မသွားသေးပေ။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် ကောင်တာရှေ့တည်တည်ရှိဆက်တီခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကိုနန္ဒလည်း ဧည့်သည်နှင့် စကားပြောရန် ဆက်တီခုံသို့ရှေ့ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ ဒါနဲ့ မောင်နန္ဒတို့မြို့မှာ သရဲတစ္ဆေစုန်းကဝေနဲ့ပတ်သက်ပြီးထူးထူးဆန်းဆန်းကိစ္စတွေများဖြစ်ပေါ်ဖူးသလားကွဲ့ ”

“ အင်- ဟင်- မကြားဖူးပါဘူးအန်ကယ်ရယ်၊ သရဲတစ္ဆေနဲ့ပတ်သက်လို့ ပုံပြင်အနေနဲ့ပဲကြားဖူးတာပါ ”

“ လူဝင်စားကိစ္စများရော ကြုံဖူးသလားကွဲ့ ”

“ ကြားဖူးပါတယ်၊ သေချာတော့ မကြုံဖူးဘူး၊ အန်ကယ်သုတေသနပြုတဲ့အထဲမှာ လူဝင်စားရောပါတယ်လား ”

“ ပါတာပေါ့ကွဲ့၊ မနောဝိညာဉ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စကိုး ”

“ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ဒီကိစ္စတွေကိုဝါသနာထုံနေတာအံ့ဩစရာပဲအန်ကယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စမျိုးဟာရှေးဆန်တဲ့အယူအဆကို လက်ခံတဲ့လူတွေ၊ အောက်လမ်းဆရာတွေသာ စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်နေတာ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲမောင်နန္ဒရဲ့၊ ခေတ်မီတိုးတက်ပါတယ်၊ သိပ္ပံပညာထွန်းကားပါတယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေမှာတောင် ဝိညာဉ်တကယ်ရှိမရှိ၊ လူဟာသေလွန်ပြီးရင် အခြားဘဝတစ်ခု ကိုပြောင်းမပြောင်း သုတေသနပြုနေကြတာကလား၊ လူဝင်စား ကိစ္စဟာလည်း မနောဝိညာဉ်ဆိုင်ရာကိစ္စတစ်မျိုးပါပဲကွယ် ”

“ လူဝင်စားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်ယုံပါတယ်၊ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ယူဆတယ်လေ ”

“ အီဂျစ်တွေကတော့ သေပြီးတဲ့လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို မပုတ်မသိုးအောင်လုပ်ပြီး နှစ်ရှည်လများခံအောင် စီမံထားကြတယ်ကွဲ့၊ တစ်ချိန်မှာ လူသေကို အသက်ပြန်သွင်းတဲ့အတတ် တတ်မြောက်လာခဲ့ရင် အသက်ပြန်သွင်းပြီး ဘဝဆက်နိုင်အောင် လို့ပေါ့ကွယ် ”

“ ဟင် ”

“ ပိရမစ်ထဲက မံမီရုပ်အလောင်းတွေကို ကြည့်ပါလား၊ ဘုရင်တွေ၊ မိဖုရားတွေ၊ မင်းညီမင်းသားတွေကိုမံမီရုပ်လုပ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ် မပျောက်ပျက်အောင်ဆေးစီရင်ထားတာဟာ တစ်ချိန်မှာ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ပြန်ပြီး အသက်ရှင်သန်လာအောင် လုပ်ယူဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပေါ့ ”

“ သေပြီးတဲ့လူကိုပြန်ထလာအောင်၊ ဟုတ်လား၊ ဒါ ဖြင့် ဖုတ်- ဖုတ်- ဖုတ်ဝင်တာနဲ့အတူတူပေါ့ ”

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒက အသံတုန်ယင်စွာဝင်ဆွေးနွေးသည်။ သူသည် မျက်နှာမပျက်အောင် မနည်းထိန်းသိမ်းထားရလေသည်။ ကိုနန္ဒ မျက်စိထဲမှာ ဒေစီမြိုင်ကို မြင်ယောင်လာသည်။ အုတ်ဂူထဲမှအ ခေါင်းကြီးကိုဖွင့်လိုက်စဉ်က ငေါက်ကနဲထထိုင်လိုက်သော ဒေစီ မြိုင်၏အလောင်းကြီး။

“ ဖုတ်ဝင်တယ်ဆိုတာကတော့ သူလူမျိုးနဲ့သူ၊ ဒေသ ကွဲပြားတဲ့အလိုက် အယူအဆအမျိုးမျိုးရှိပါတယ်လေ၊ ဗမာအယူ အဆဖုတ်ဝင်တယ်ဆိုတာက အပြင်ပယောဂနာနာဘာဝတစ်ခုက ဝင်ပူးတာလို့ ယုံကြည်ကြတယ်၊ ဖုတ်ဝင်ခံရသူဟာ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အခြားမကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် က သေပြီးသူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်အောင်းနေတဲ့သဘောပေါ့၊ အ ဖြစ်များတာကတော့ အစားအသောက်စားသောက်ချင်လို့ သေ ပြီးသူအဖြစ် ဟန်ဆောင်တာမျိုးပါပဲ ”

ဒေစီမြိုင်၊ ဒေစီမြိုင်ကတော့တခြားတစ်ယောက်မဟုတ်၊ ဒေစီမြိုင်သည် ဒေစီမြိုင်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

“ အနောက်တိုင်းက ဖုတ်ဝင်တဲ့အယူအဆကတော့ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် Vampire ပဲ၊ Vampire အကြောင်းတွေ မောင်နန္ဒကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ရုပ်ရှင်ထဲမှာလည်း ကြည့် ဖူးမှာပေါ့ ”

“ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်၊ ဗန်ပိုင်းယား Vampire ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်တွေဟာလည်း ဖုတ်ဝင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်သူတို့က တောက်လျှောက် အသက်ရှင်သန်နေကြတာ မျိုးမဟုတ်ဖူး၊ သူတို့သွေးဆာတဲ့အချိန်ကျမှ အလောင်းကောင် ဟာ သွေးစုပ်ဖို့သင်္ချိုင်းကုန်းကထလာတာ ”

“ တော်- တော်ပါတော့အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ပြောတာ တွေကကြက်သီးထစရာကြီးတွေ ”

“ အလို- မောင်နန္ဒကကြောက်တတ်သလားကွဲ့၊ ဆောရီးကွယ်၊ ဆောရီး ”

ကိုနန္ဒသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာနေရာမှထလိုက်သည်။
ထိုစဉ် တက်စီကားတစ်စီးသည် ဟိုတယ်ဝင်းထဲသို့
မောင်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ဒေါက်တာစိုးဦးက ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“ အန်ကယ်နားလိုက်ဦးမယ်ကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါအန်ကယ် ”

တက်စီပေါ်မှ မိန်းမလှတစ်ယောက်ဆင်းသက်ကာ ဟို
တယ်ထဲသို့ဝင်လာလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကိုမြင်လိုက်သည်အခါ ကိုနန္ဒသည်ကြက်
သီးမွေးညှင်းထသည်ထိ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

မေသက်ခိုင်၊ မေသက်ခိုင်။

အို-မေသက်ခိုင်မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မေသက်ခိုင်ကသေပြီ
ပဲ။ သူမသည် မေသက်ခိုင်နှင့်တူလွန်းလှသည်။ ဘုရား-ဘုရား
မေသက်ခိုင်အကြောင်းကို လာစုံစမ်းပြန်ပြီလား။

ကိုနန္ဒက ဒေါက်တာစိုးဦးပြောပြခဲ့သည် ဖုတ်ဝင်သည်
အကြောင်းများနှင့်ရောကာ ထိုမိန်းကလေးကိုအမြင်တွင် မေ
သက်ခိုင် သေရာမှထကာ နွဲ့အိုင်ထဲမှ ပြန်တက်လာသလားလို့
ပင်ထင်လိုက်မိလေသည်။ သို့သော် မဟုတ်နိုင်ပါ၊ မဖြစ်နိုင်ပါ။
မေသက်ခိုင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကားထဲထည့်ပြီး နွဲ့အိုင်ထဲနှစ်လိုက်
တာ၊ မေသက်ခိုင်သေပြီဆိုတာ သေချာသည်။ သေတာမှ လည်
ပင်းပြတ်လုပြတ်ခင်ဖြစ်ပြီး အသေဆိုးနဲ့သေတာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့
မှ အသက်ပြန်မရှင်နိုင်။

သို့ရာတွင် ထိုမိန်းကလေးကတော့ မေသက်ခိုင်နှင့်တူ
လွန်းလှပေသည်။ အသက်အရွယ်ကတော့ မေသက်ခိုင်ထက်သိ
သိသာသာငယ်ပေ၏။

“ အခန်းတစ်ခန်းရနိုင်ဦးမလားရှင် ”

ဘုရားသခင်၊ အသံကလည်းမေသက်ခိုင်အတိုင်းပါလား။
ကိုနန္ဒမျက်နှာမပျက်ရန်သတိထားနေနေရသည်။

“ ရပါတယ်၊ ဘယ်နှုတ်လောက်နေမလဲခင်ဗျ ”

“ နှစ်ရက်၊ လောလေဆယ်တော့နှစ်ရက်လောက်ပါ။
ကျွန်မကိစ္စမပြတ်သေးရင်တော့ တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆက်နေပြစ်ပါ

ဆောင်း လု လင်

မယ်၊ ဩော်-ဒါနဲ့၊ ကျွန်မမှာမှတ်ပုံတင်ပါမလာဘူးရှင်၊ ကမန်း ကတန်းထွက်လာရလို့ပါ၊ ရတယ်မဟုတ်လားဟင် ”

ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီကောင်မဟာ မေသက်ခိုင်ညီမအစစ်ပါ၊ မှတ်ပုံတင်ပါမလာဘူးတဲ့၊ မှတ်ပုံတင်ဘယ်ပြုမလဲ၊ မှတ်ပုံတင်ပြု ရင်သူ့နာမည်အမှန်ကိုပြောရတော့မယ်လေ၊ လိမ်မလို့၊ လိမ်မ လို့လာတာ။

“ ရပါတယ်၊ ညော်စာရင်းစစ်တဲ့လူတွေ လာရင်တော့ ညီမကိုယ်တိုင်ရှင်းပြပေးပေါ့ ”

မှတ်ပုံတင်မပါသည့်ညော်သည်ကို လက်မခံပါဆိုကာ ကို နန္ဒယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးငြင်းပစ်လိုက်လို့ရသည်။ မေသက်ခိုင်နှင့် ပတ်သက်ရိုးမှန်လျှင် မိမိဖက်မှအပြစ်ကင်းကြောင်း၊ စိတ်ရှင်း ကြောင်းသိစေချင်၍ လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့ဘာရည် ရွယ်ချက်နဲ့လာတာလဲ။

“ နာမည်လေးပြောပါခင်ဗျာ ”

“ နာမည် ”

သူမကခေတ္တတွေဝေသွားသည်။ ခဏနေမှ...

“ ထက်ထက်၊ ထက်ထက်ပါ ”

လိမ်ပြီ၊ လိမ်ပြီ၊ ကောင်မလိမ်နေပြီ။ လိမ်လည်းလိမ် ချင်သေးတယ်၊ ပိလည်းမပိယိဘူး၊ ကိုယ်လိမ်ပြောမယ်နာမည် ကိုတောင် ကြိုစဉ်းစားထားခဲ့ပုံမရဘူး၊ နံရံမှာချိတ်ထားသည့် ထက်ထက်မိုးဦးပုံပြကွဒိန်ကိုကြည့်ပြီးမှ ထက်ထက်-ဆိုတဲ့ နာ

ဆောင်း လု လင်

မည်ကိုပြောလိုက်တာ ကိုနန္ဒကလည်း သတိထားမိအောင်ကို ထားမိလေသည်။ ကြည့်လေ၊ နာမည်ပြောပုံက “ ထက်ထက်၊ ထက်ထက်ပါ ” တဲ့၊ ကိုယ်နာမည်အမှန်ဆိုလျှင် တစ်ခွန်းထဲ ယတိပြတ်ပြောလိုက်ရုံပေါ့၊ ခုတော့ ကိုယ်ရွတ်ပြသည်နာမည် ကိုပင် ကိုယ်မယုံတဲ့ပုံပေါက်နေ၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမိန်းမ အကြံနဲ့လာတာပါ။

ကိုနန္ဒက သူမပြောသည်အမည်ကိုပင် စာအုပ်ထဲ၌ရေး ဖြည့်လိုက်၏။

“ အပေါ်ထပ်မှာ စီစဉ်ပေးရမလား၊ အောက်ထပ်မှာစီ စဉ်ပေးရမလား ”

“ အောက်ထပ်မှာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ငြော်- ကျွန်မကို အခန်းနံပါတ်၁ ပေးလို့ရမလားရှင်၊ အဝင်အထွက် လွယ်တာပေါ့ ”

သေချာပြီ၊ သေချာပြီ၊ အကြံနဲ့လာတယ်ဆိုတာသေချာ ပြီ၊ မေသက်ခိုင် အခန်းနံပါတ်၁မှာ တည်းသွားတယ်ဆိုတာ တောင် သူက သိနေပါလား။ တန်တော့ ရဲသည် သူသိခဲ့ရ သမျှကို စခန်း သို့မဟုတ် တစ်နေရာရာသို့ ဖုန်းဆက် အ ကြောင်းကြားလိုက်ပုံရလေသည်။ သတိထားရတော့မယ်၊ သတိ ထားရတော့မယ်၊ ဒီကောင်မဟာသူ့အစ်မအတွက် လက်စားချေ ဖို့လာတာအမှန်ပဲ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ မသင်းကြည်၊ ဒီကညီမကိုအခန်း၁မှာ နေရာချပေး
လိုက်ပါ ”

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ”

ထက်ထက်ဆိုသည်မိန်းကလေး အခန်းတစ်ထဲဝင်သွား
သည်ထိ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူဟာမေသက်ခိုင်ညီမဆို
တာတော့သေချာသလောက်ပဲ၊ ညီမမဟုတ်တောင် တူမတော့
ဖြစ်လောက်သည်။ ဒီကိစ္စကမပြတ်သေးဘူးလား၊ ဆက်ကြဦးမှာ
လား၊ ဆက်ကြဦးမယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဒေစီမြိုင်ကကြိုက်မည်မဟုတ်
ပေ။

ဒေစီမြိုင်မကြိုက်တဲ့ကိစ္စကို ကိုနန္ဒလည်းမကြိုက်နိုင်၊
ဒေစီမြိုင်စိတ်ဆိုးလျှင် ကိုနန္ဒစိတ်ဆိုးတာနဲ့ အတူတူပင်ဖြစ်
သည်။ ကိုနန္ဒစိတ်ကိုလာဆွတာဟာ ဒေစီမြိုင်စိတ်ကိုဆွတာနဲ့
အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ ဒေစီမြိုင်နဲ့ကိုနန္ဒဟာ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်
ပါ။

ထက်ထက်ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်
လာတာလဲ၊ ကိုနန္ဒသည်တစ်နေ့လုံး ထက်ထက်ကို စောင့်ကြည့်
နေခဲ့သည်။ ထက်ထက်သည် အခန်းနံပါတ်တစ်ထဲသို့ ဝင်
သွားကတည်းက ပြန်ထွက်မလာတော့ချေ။ သူ့ဘာတွေလုပ်နေ
ပါလိမ့်။

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒသည် ထက်ထက်ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ချောင်းကြည်ချင်စိတ်တွေပေါက်လာသည်။ ကိုဝင်းဖေနှင့်မသင်းကြည်ရှိနေ၍သာငြိမ်နေရသည်။ ကိုနန္ဒတွင် အခန်းတိုင်းသို့ ချောင်းကြည်နိုင်သော ချောင်းကြည်ပေါက်များရှိလေသည်။ ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖောက်ထားသည့် အပေါက်ကလေးများဖြစ်သည်။

ထက်ထက်သည် တစ်နေ့ခင်းလုံးအခန်းထဲမှထွက်မလာခဲ့ချေ။

နေ့လည်ခင်းတွင် ထမင်းစားအပြီး တရားတမောအိပ်ရန် ကိုနန္ဒ အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ ထက်ထက်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဒေစီမြိုင်သိလို့မဖြစ်သေး၊ ဒေစီမြိုင်သိလျှင် မိုးမီးလောင်သွားလိမ့်မည်။ ဒေစီမြိုင်ကို အိမ်အမိုးပေါ်ပို့ထားမိတာ တော်ပါသေးရဲ့။ အမိုးပေါ်က အိမ်ကလေးထဲတွင် လှောင်ပိတ်ခံထားရသည့် ဒေစီမြိုင်အတွက် ဟိုတယ်ထဲက လူအဝင်အထွက်ကိုမမြင်နိုင်တော့။

ညနေစောင်းတော့ ကိုနန္ဒတောင်ကုန်းအောက်သို့ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။

ထက်ထက်ကိုမတွေ့။ ဒေါက်တာစိုးဦးဆိုသော အဘိုးကြီးသာ ခြံထဲဆင်း လမ်းလျှောက်နေတာတွေ့ရ၏။ ဒေါက်တာစိုးဦးက ခြံဝင်းထဲတွင် တံမျက်စည်းလှဲနေသည့် မသင်းကြည်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။ ကိုနန္ဒတောင်ကုန်းပေါ်မှသင်း

ဆောင်း လု လင်

လာသည်ကိုမြင်သည်အခါ မသင်းကြည်က ဒေါက်တာစိုးဦးနှင့် စကားပြတ်ပြီး တံပျက်စည်းသိမ်းရန် စတိုခန်းထဲသို့ဝင်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာစိုးဦးက ကိုနန္ဒကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။
ကိုနန္ဒ ဟိုတယ်ထဲဝင်လာရာတွင် ဒေါက်တာစိုးဦးလဲ နောက်မှပါလာလေသည်။

ဒေါက်တာစိုးဦးက ကောင်တာပေါ်တင်ထားသည့် ရုပ်လုံးသွင်းရှင်ရုပ်ကလေးနှင့် ယုန်ရုပ်ကလေးကိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ ဒီအကောင်လေးတွေက မောင်နန္ဒကိုယ်တိုင် ရုပ်လုံးသွင်းထားတာလားကွဲ့ ”

“ ဟုတ်ပါတယ်အန်ကယ် ”

“ တော်တော် လက်ဝင်မှာပဲနော်၊ မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးတွေဘာတွေရော စိမ်ရသေးလားကွဲ့ ”

“ မစိမ်ရပါဘူး အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တော့မစိမ်ဘူး၊ အရေခွံတွေချောက်သွားအောင် နေနာနာလှန်းလိုက်တာပဲ၊ အထဲကဂွမ်းစတွေထည့်ထားတာလေ ”

“ လက်ရာလေးက သေသပ်ပါပေ့ကွယ်၊ တကယ်အသက်ရှင်နေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အန်ကယ်အီဂျစ်ရောက်တုန်းကတွေ့ခဲ့တဲ့ မိမိရုပ်အလောင်းတွေတောင် ဒါလောက်မသပ်ရပ်ဖူး ”

“ ဟင် ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဒါတောင် မံမိအလောင်းတွေက ဆေးရည်စိမ်ပြီးစီ
ရင်ထားတာကွဲ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ၊ မံမိအလောင်းတွေ
ကတော့ နှစ်ထောင်ချီပြီးကြာပြီကိုး ”

အဘိုးကြီးဆီမှ ကြားလိုက်ရသမျှ စကားများမှာ အ
လောင်းအကြောင်း၊ သရဲတစ္ဆေအကြောင်းနှင့် ဖုတ်၊ ဝိညာဉ်၊
နာနာဘာဝအကြောင်းတွေသာ ဖြစ်နေသည်။ ဘဲနဲ့အဘိုးကြီးပါ
လိမ့်၊ ကိုနန္ဒသည် အဘိုးကြီးနှင့်ဆက်စကားမပြောချင်၍ စာ
အုပ်တစ်အုပ်ကိုယူပြီး ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးလည်းသူ့အခန်းထဲသွယ်ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ကိုနန္ဒက ကောင်တာနှင့်ကပ်ရက်ရှိအခန်းနံပါတ်တစ်မှ
အသံကို နားစွင့်ထောင်ကြည့်နေသည်။ ဘာသံမှမကြားရပေ။
ထက်ထက်ဆိုတဲ့မိန်းမဘာလုပ်နေပါလိမ့်၊ ငြိမ်ချက်သားကောင်း
လှချည်လား။ ဘာတွေများကြံစည်နေပါလိမ့်။

ညနေခြောက်နာရီထိုးသည်အခါ ကိုဝင်းဖေတို့ လင်မ
ယားက ကိုနန္ဒဆီခွင့်တောင်းကာ အလုပ်ဆင်းသွားကြသည်။

ဟိုတယ်ထဲ၌ ကိုနန္ဒရယ်၊ ထက်ထက်ရယ်၊ ဒေါက်တာ
စိုးဦးရယ်၊ သုံးယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဟိုတယ်တစ်ခု
လုံးမှာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ လူသုံးယောက်သည် အမိုးအကာ
တစ်ခုထဲအောက်ရှိ တစ်နေရာစီ၌ ကိုယ်ဖာသာ သီးခြားစီရှိနေ
ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒက တီဗွီကို ထ၍ဖွင့်လိုက်သည်။ တီဗွီကိုအသံ ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ထားသော်လည်း ထက်ထက်ရော၊ ဒေါက်တာစိုး ဦးပါ အခန်းထဲမှထွက်မလာကြပေ။

ရနာရီထိုးသည်အခါ ကိုနန္ဒကထမင်းစားရန်ထမင်းစား ခန်းထဲသို့ထွက်ခဲ့သည်။ တီဗွီကို သည်အတိုင်းပင် ဖွင့်ထားခဲ့ သည်။

မသင်းကြည်ချက်ပေးခဲ့သည့်ထမင်းကို အချိန်ဆွဲ၍စား နေမိသည်။ ကိုနန္ဒထမင်းစားပြီးချိန်တွင် ရနာရီခွဲပေပြီ။

ညှော်ခန်းထဲသို့ကိုနန္ဒပြန်ရောက်ချိန်တွင် တီဗွီသည်အသံ ကျယ်လောင်စွာ ပွင့်နေဆဲ၊ အခန်းထဲမှညှော်သည်များကတော့ တီဗွီကိုထွက်မကြည့်ကြပါ။

ကိုနန္ဒသည် ထက်ထက်ရှိသည်အခန်းတစ်ထဲသို့ချောင်း ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အခန်းတစ်ထဲသို့ချောင်းရတာ လွယ်ပါသည်။ အခန်းတစ်မှာ ကောင်တာဘေးမှာပင်ရှိသည်မို့ ကောင်တာထဲကိုဝင် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ပြီး သူဖောက်ထား သည့်အပေါက်ကလေးကိုကပ်ထားသည့် တိတ်သားကလေးအား ခွာလိုက်ရုံပင်။ အခန်းတိုင်းမှာ ကိုနန္ဒဖောက်ထားသည့် သည်လို အပေါက်ကလေးတွေရှိသည်။ နဂံဆေးနှင့်အရောင်တူတိတ်ကလေး ကပ်ထားလိုက်တော့ ဘယ်သူမှမသိနိုင်တော့။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒက တိတ်ပြားလေးကိုခွာကာ အခန်းတစ်ထဲသို့ ချောင်းကြည်လိုက်သည်။ ဟိုက်- အခန်းတစ်ထဲ၌ မည်သူမှရှိမ နေပါ။ ထက်ထက်ရှိမနေပါ။ ဘယ်အချိန်ကထွက်သွားပါလိမ့်။

ကိုနန္ဒသည် တိတ်ကိုပြန်ပိတ်ခဲ့ကာ အိမ်သာနှင့်ရေချိုး ခန်းဖက်သို့ မယောင်မလည်သွားကြည်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်း နှင့်အိမ်သာကိုလည်း မည်သူမှအသုံးပြုမနေကြပေ။ ထက်ထက် ဘယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်။

ဟေးလ်ဗျူးအင်းမှာ တည်းခိုနေသူဆို၍ နှစ်ယောက်ထဲ သာရှိသည်။

ကိုနန္ဒသည် ဒေါက်တာစိုးဦးအတွက်ပေးထားသည့် အ ခန်းနံပါတ်လေးကို ခြေဖွင့်လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဖောက် ထားသောအပေါက်ကို တိတ်သားခွာကာ အခန်းထဲသို့ ချောင်း ကြည်လိုက်သည်။

အမလေးဗျာ၊ ကိုနန္ဒ အအံ့ဩကြီး အံ့ဩသွားလေ၏။

ဒေါက်တာစိုးဦးနှင့်ထက်ထက်သည် တချိန်စီ ဂျောက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိပုံလည်း မရကြ။ ယခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဒေါက်တာစိုးဦး၏ အခန်းထဲတွင်...

ကိုနန္ဒက သေချာအောင်ထပ်၍ကြည်လိုက်သည်။ ဟုတ် ပါသည်။ အခန်းထဲတွင် ထက်ထက်နှင့် ဒေါက်တာစိုးဦးတို့ စကားပြောနေကြ၏။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ထက်ထက်က စာကြည့်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍၊ ဒေါက်တာစိုးဦးက ကုတင်စွန်းတွင်ထိုင်၍။

ထက်ထက်သည် မေသက်ခိုင်ညီမအမှန်ပဲထားပါတော့၊ ဒေါက်တာစိုးဦးကကော ဘာလဲ၊ သူတို့သည် ဒီရောက်မှပူးမိသွားကြခြင်းလား၊ မဖြစ်နိုင်၊ သူတို့ပုံစံက ရင်းနှီးပြီးပုံစံမျိုး၊ အကြောင်းအရာတစ်ခုကိုစိတ်ဝင်တစားဆွေးနွေးနေကြဟန်မျိုး။ ဒါဖြင့် ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ သက်ကြားအိုကြီးကလည်း ဒီကိစ္စထဲမှာပါတယ်ပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိသလို ဝင်လာကြပြီး ခုမှ ခိုးတွေ့စကားပြောသည်ဆိုတော့ မရိုးသားတာအမှန်ပင်။

ကိုနန္ဒက သူတို့ပြောသည်စကားကိုနားစိုက်ထောင်သည်တီဗွီကို အသံသွားလျှော့ဖို့စဉ်းစားလိုက်သေးသော်လည်း အသံတိုးသွားလျှင် ရိပ်မိသွားမှာစိုး၍မလျှော့တော့။

နားကိုသာသေချာစွင်၍ထောင်ကြည့်မိတော့သည်။

“ အိမ်ပေါ်မှာလူတစ်ယောက်ရှိနေတာအမှန်ပဲကွဲ့၊ ညနေက မသင်းကြည်ဆိုတဲ့ အလုပ်သမားမိန်းကလေးကို ဆရာကြီး တီးခေါက်ကြည့်ပြီးပြီ၊ သူက လူတစ်ယောက်ကိုတစ်ခါမြင်လိုက်မိတယ်တဲ့ ”

ဒေါက်တာစိုးဦး၏အသံ၊

“ မမဟာ အခန်းတစ်ထဲမှာ တည်းခဲတာလဲ အမှန်ပဲ ဆရာကြီး ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဪ-ကောင်မက မေသက်ခိုင်ညီမကိုး၊ ငါထင်တာမလွဲပါလား။

“ ဟောဒီမှာဆရာကြီး၊ ကြည့်ပါဦး၊ အခန်းကြမ်းပြင်ကြားထဲကတွေ့တဲ့နားကပ်လေးတစ်ဖက်၊ ဒါဟာ မမနားကပ်ပဲ ဆရာကြီးရဲ့ ”

ကိုနန္ဒကြက်သီးထသွားသည်။ နားကပ်တဲ့ မေသက်ခိုင် အလောင်းကိုထုတ်ပိုးစဉ်က နားကပ်တစ်ဖက်ပြုတ်နေတာကို သူ သတိမထားမိပေ။

“ သေချာရဲ့လားမေသက်ပိုင်ရယ် ”

ဪ-ဪ- ကောင်မနာမည်ကမေသက်ပိုင်ကိုး၊ နာမည်ကလည်းဆင်တူ၊ ဒါ့ကြောင့်မှတ်ပုံတင်မပြပဲ နာမည်လိမ်ပြောတာကိုး၊ ငါကသိပြီးသား၊ သိပြီးသား၊ နင်တို့ထက်လည်ပြီးသား၊ နေနှင့်ဦးပေါ့၊ ဒီအကြောင်းတွေ ဒေစီမြိုင်သိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဖူး။

“ သေချာပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဟောဒီမှာသမီးနားကပ်နဲ့ ယှဉ်ကြည့်ပါ၊ မေမေရှိတုန်းကတည်းက သမီးတို့ညီအစ်မကို ဆင်တူလုပ်ပေးခဲ့တဲ့စိန်နားကပ်လေးတွေပါဆရာကြီးရယ် ”

ထက်ထက်... အဲလေ-မေသက်ပိုင်အသံက ငိုသံပါလာသည်။

“ သမီးတော့... သမီးတော့ မမဟာ အသက်နဲ့ကိုယ် တွဲရက်မရှိတော့ဘူးလို့ထင်တာပဲရှင် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့မေသက်ပိုင်၊ အဆုံးစွန်ဆုံးမတွေ့
ပါနဲ့၊ ဆရာကြီးတို့ မေသက်ခိုင်ကယ်တင်ခွင့်ရမှာပါ ”

ရပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး။

“ ကိုယ်လည်းဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲကွယ်၊ စိတ်ကိုခိုင်
ခိုင်ထားမှပေါ့ ”

အောင်မယ်၊ ကောင်မကဆရာဝန်ဆိုပါလား။

“ ကိုနန္ဒဆိုတဲ့လူကို ဆရာကြီးဘယ်လိုထင်သလဲဟင်၊
သူ လူသတ်သမားလား ”

ငါမဟုတ်ဖူးဟဲ့၊ ဒေစီမြိုင်ဟဲ့။

“ မောင်နန္ဒဟာ လူသတ်သမားမဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊
သူကလူပျော့ပဲ၊ မောင်နန္ဒရဲ့ပင်ကိုယ်စိတ်ဟာ လူသတ်လောက်
အောင်ရဲရင့်တဲ့စိတ်မျိုးမဟုတ်ပါဘူး ”

ဒါတော့မှန်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်လူမသတ်ဖူး။

“ ဒါဖြင့်ဘယ်လိုလဲ၊ သမီးတော့ ဒီကိစ္စကိုပြေရှင်းပစ်
လိုက်ချင်ပြီဆရာကြီး၊ အပေါ်ထပ်မှာမြင်ရတယ်ဆိုတဲ့မိန်းမက
ကော၊ မမဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟင် ”

“ မေသက်ခိုင်မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်ပါ
ကွယ် ”

“ ရှင်၊ တခြားတစ်ယောက်၊ ကိုနန္ဒကတစ်ယောက်ထဲ
နေတာဆို၊ သူ လူသတ်သမားကိုဝှက်ပေးထားတာဖြစ်မယ်ဆရာ
ကြီး ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဆရာကြီးလည်း ဒီလိုပဲယူဆတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆရာကြီးယူဆချက်တစ်ခုလည်းရှိသေးတယ်၊ လူသတ်သမားဟာ အပေါ်ထပ်မှာ တခါတရံမြင်ရတယ်ဆိုတဲ့မိန်းမလဲ မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူးကွဲ့ ”

“ ဒါဖြင့် ဘယ်သူရှိသေးလို့လဲဆရာကြီးရယ် ”

“ ဆရာကြီးရဲ့အယူအဆကိုဖွင့်ပြောလို့မဖြစ်သေးပါဘူးကွယ်၊ မှန်းဆချက်ပဲရှိပါသေးတယ်၊ ဟုတ်မဟုတ်ကတော့ သွားကြည့်ရမှာပဲ ”

“ ရှင်- သွားကြည့်မယ်၊ ကျွန်မလည်းလိုက်မယ်ဆရာကြီး ”

အောင်မယ်၊ အောင်မယ်၊ သတ္တိကောင်းနေလိုက်တာ၊ ဒေစီမြိုင်နဲ့တွေ့မှ ကိုယ်ခေါင်းကိုယ်ရှာမတွေ့ပဲဖြစ်သွားမယ်။

“ မေသက်ပိုင်လိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒီလိုလုပ်ကြစို့၊ မေသက်ပိုင်က မောင်နန္ဒကိုဝင်ရောပြီး စကားပြောနေနှင့်၊ ဆရာကြီးကအပြင်ထွက်သယောင်နဲ့ အိမ်ကြီးပေါ်တက်သွားမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား ”

“ ဆရာကြီးတစ်ယောက်ထဲဖြစ်ပါ့မလားဆရာကြီးရဲ့ ”

“ လူအိုပေမယ့်သန်မာပါသေးတယ်ကလေးရယ်၊ လက်ရုံးချင်းယှဉ်စရာလူမျိုးလည်းတွေ့မယ်လို့မမျှော်လင့်ပါဘူး ”

ကြည့်လေ၊ စမ်းကြည့်လေ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဒေစီမြိုင်ကိုများအထင်သေးလို့။

ဆောင်း လု လင်

“ ကဲ-ပြောနေကြာတယ်၊ သမီးက မောင်နန္ဒကိုထိန်းထားပေတော့၊ ဆရာကြီးခဏနေတာနဲ့ အိမ်ကြီးပေါ်တက်ရအောင်ကြံမယ် ”

ကိုနန္ဒက ချောင်းနားထောင်နေရာမှ အလျင်အမြန်ထလိုက်သည်။ အပေါက်ကိုပင် တိတ်နှင့်ပြန်မကပ်ဖြစ်တော့။

ညှို့ခန်းထဲ အလျင်အမြန်ပြေးသွားကာ ကုလားထိုင်တွင် ဟန်မပျက်ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ တီဗွီကိုစိတ်ဝင်တစားကြည့်နေဟန်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ဒေါက်တာစိုးဦး ညှို့ခန်းထဲသို့ထွက်လာသည်။

“ အန်ကယ်အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလေးလျှောက်လိုက်ဦးမယ်ကွယ်၊ လမ်းကစိတ်ချရရဲ့မဟုတ်လား ”

“ ကောင်းပါတယ် အန်ကယ်၊ ဟိုဖက်ကိုလျှောက်သွားရင် မသင်းကြည်တို့ရွာ သိပ်မဝေးပါဘူး၊ လမ်းကလည်း ကားတွေမပြတ်ပါဘူးအန်ကယ်၊ စိတ်ချလက်ချသွားပါ ”

အလကား လူလိမ်လူညာကြီး၊ ငါ့အိမ်ပေါ်ခိုးတက်မလို့ ကိုများ အပြင်ထွက်လမ်းလျှောက်မလေး ဘာလေးနဲ့၊ လူလိမ်ကြီး၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး အောက်လမ်းဆရာလိုလို၊ မှော်ဆရာလိုလိုနဲ့၊ အလကားအရူးကြီး။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဒေါက်တာစိုးဦး အပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။ ကိုနန္ဒ သံသယ မဝင်စေရန် ခြံဝင်းအပြင်ဖက်အထွက်ပြုလိုက်သေး သည်။ ပြီးမှပြန်လှည့်ဝင်မယ်ပေါ့လေ၊ နေနှင့်ဦး၊ နေနှင့်ဦး။

ဒေါက်တာစိုးဦး ခြံဝရောက်သည်နှင့် မေသက်ပိုင်ဆို သော မိန်းမကလည်း အခန်းထဲမှထွက်လာလေသည်။ သူမက ကိုနန္ဒကိုပြုံးပြုရင်း ဧည့်ခန်းမှ ကုလားထိုင်တွင်ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။ လာပြန်ပြီ၊ အလိမ်မတစ်ယောက်၊ လိမ်လိမ်ဦးမယ်။

“ ဦးနန္ဒလည်း ဧည့်သည်နည်းတဲ့အခါမျိုးဆို ပျင်းနေ မှာပဲနော် ”

ငါ့ဟာငါ ပျင်းပျင်းပျော်ပျော် နင်နဲ့ဘာဆိုလဲအလိမ်မ ရဲ့။ စိတ်ထဲက အငေါ်တူးတူးတွေ့လိုက်သော်လည်း ကိုနန္ဒက မေသက်ပိုင်ကိုပြုံးပြုရင်း တုန်ပြန်လိုက်သည်။ သူကကိုယ်ဧည့် သည်ကိုး။

“ ဒီလိုပါပဲဗျာ၊ ကိုယ်ကဒီအလုပ်လုပ်မိပြီဆိုတော့လဲ ဧည့်သည်ကိုထိုင်မျှော်နေရတာပါပဲ ”

“ ဦးနန္ဒအလုပ်က ကောင်းပါသေးတယ်ရှင်၊ အိုးမကွာ အိမ်မကွာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေနိုင်သေးတယ်၊ မပင် ပန်းလှပါဘူး၊ ကျွန်မတို့လို ကုန်သည်ပွဲစားတွေကျတော့ သွား လိုက် လာလိုက်နဲ့ ပင်ပန်းပါတယ်ရှင် ”

ကလိန်ခြုံမ၊ လိမ်ပြန်ပြီ၊ သူ့ဆရာဝန်ဆိုတာငါကသိပြီး သား။ ဒါတွေကိုကိုနန္ဒမကြိုက်၊ ကိုနန္ဒမကြိုက်သလို ဒေစီမြိုင်

ဆောင်း လု လင်

လည်းမကြိုက်။ ဒေစီမြိုင်ရေ၊ နင့်ဆီကို ဒေါက်တာစိုးဦးဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးလာနေပြီဟဲ့၊ ကြည့်သာရှင်းလိုက်ပေတော့၊ ကိုနန္ဒက စိတ်ထဲမှအော်ဟစ်ကာ ဒေစီမြိုင်ကိုအသိပေးလိုက်သည်။ တယ်လီပသီနည်းဖြင့် အသိပေးလိုက်သည်။ ကိုနန္ဒသိစေချင်လျှင် ဒေစီမြိုင်ကသိပါသည်။ ဒေစီမြိုင်နှင့်ကိုနန္ဒသည်နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာစိုးဦးလို သက်ကြားအို ဆရာဝန်ကြီးကိုတော့ ဒေစီမြိုင်က နိုင်မှာပါ၊ အသာလေးနိုင်မှာပါ။ အကြောင်းပြလိုက်စမ်းပါ ဒေစီမြိုင်ရေ။

“ ဒါနဲ့ ဦးနန္ဒ ဟိုတယ်ဖွင့်ထားတာကြာပြီလားရှင့် ”

“ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပါပြီ၊ မထက်ထက်ကကုန်သည်ဆိုတော့ ဒီလမ်းပေါ်မှာသွားနေကျမဟုတ်ဖူးလား၊ ဟေးလ်ဗျူးအင်းကို အရင်ကတည်းက မမြင်ဖူးဘူးလား ”

မှတ်ထား၊ သူ့စကားနဲ့သူပြန်ချည်ပစ်လိုက်တာ၊ ကလိန်ခြုံမ မျက်နှာကိုပျက်သွားတာပဲ။

“ အို-ဟို- ကျွန်မက ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းကို ခုမှတက်လာတာပါ၊ အရင်ကတော့ အညာဖက်မှာပဲကုန်ကူးတယ် ”

“ ဟုတ်လား၊ ဘာကုန်တွေများကူးပါလိမ့်မထက်ထက် ”
 ဗမသက်ပိုင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သိတာပေါ့၊ လိမ်သာလိမ်ချင်တာ၊ မလိမ်ဖူးဘူးဆိုတာ၊ လိမ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်လိမ်မယ်အကြောင်းကို ကြိုစဉ်းစားထားရတယ်ဟဲ့။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဟို- ဟို- ထည့်ကံတို့၊ အညာစောင်တို့ပေါ့ရှင်၊ ရာ သီဥတုက သိပ်မကောင်းလို့ ဒီဖက်ဝှင်ကိုပြောင်းလာကြည့်တာ၊ ဟင်း-ဟင်း... ”

လိမ်လည်းလိမ်ချင်သေး၊ မပိယိလိုက်တာနော်။

အင်း-ခုချိန်လောက်ဆို ဟိုသက်ကြားအိုကြီး အိမ်ပေါ် ဂျောက်နေဂျော့မယ်၊ ဒေစီမြိုင်ရေ၊ အသင့်သာပြင်ထားပေ တော့၊

“ မသင်းကြည်တို့လင်မယားက ဒီမှာမနေဘူးလား ဦး နုနွ ”

အချိန်မကုန်ကုန်အောင် ငါ့ကိုစကားပြောပြီး အချိန်ဆွဲ နေတာပေါ့လေ၊ ဝတ်ရုံနီနဲ့ဓားကိုနေရာရွှေ့ထားတာ ဒေစီမြိုင် သိမှသိရဲ့လားမသိ၊ ရှာမှတွေ့ပါ့မလား။

“ ရွာထဲမှာလည်း မိအိုဖအိုတွေရှိတော့ အိမ်ပြန်ခိုင်း လိုက်ပါတယ် မထက်ထက်ရယ်၊ ညပိုင်းတော့ အလုပ်ကသိပ် မရှိဘူးလေ ”

ဝတ်ရုံနီက ငါအိပ်တဲ့မွေ့ယာအောက်မှာ၊ ဓားကငါ့စာ ကြည့်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ။

“ သူတို့က ကလေးမရှိကြဘူးလား ”

“ မရှိဘူးဗျ၊ အိမ်ထောင်ကျတာတော့တော်တော်ကြာ ပြီ ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဒီကောင်မနဲ့ဘယ်လိုစကားပြတ်ရပါ့မလဲ၊ ဒေစီမြိုင်တစ်
ယောက်ထဲနဲ့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဒေါက်တာစိုးဦးကိစ္စပြတ်တော့ကော၊
ဟောဒီရှေ့က ဆရာဝန်အလိမ်မက ရှိသေးတယ်၊ တတ်နိုင်ဘူး၊
ကျူပင်ခုတ်ကျူငုတ်မကျန်ရှင်းရမှာပဲ။

“ ဟော-အပေါ်ထပ်ကရေကျသံကြားတယ်၊ ရေပိုက်က
ယိုပြန်ပြီထင်တယ်၊ ခဏနော် မထက်ထက် ”

ကိုနန္ဒက ပြောပြောဆိုဆိုထိုင်ရာမှထလိုက်ကာ အပေါ်
ထပ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။ တကယ်တော့ ဒေစီမြိုင်သည်သွေး
ဆာတုန်းခဏသာ အင်အားပြည့်တင်းခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်
ပိုင်းကိစ္စတွေက ကိုနန္ဒပဲ ရှင်းပေးရတာလေ။

ကိုနန္ဒသည် မေသက်ပိုင်ကိုပြောခဲ့သလို ရေပိုက်များရှိ
သည် ရေချိုးခန်းထဲသို့ပင် ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်
အောက်ပြန်ဆင်းဖို့တော့ မရည်ရွယ်ပါ။ သူသည် အပေါ်ထပ်က
နေတဆင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှအိမ်မကြီးဆီ သွားမည်ဖြစ်သည်။
ဒေစီမြိုင်အလုပ်တွေကို ကူညီဖို့သွားမည်၊ ဟေးလ်ဗျူးအင်းအ
ပေါ်ထပ်ကနေ တောင်ကုန်းပေါ်အရောက် သွားရတာ လွယ်ပါ
သည်။ ဒေစီမြိုင်သွားနေကျလမ်းကို သူသိထားသည်။ ဒေစီမြိုင်
သွားသလိုသွားမည်။

ကိုနန္ဒက ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်သည်အခါ အသင့်ခွာ
ထားသော မျက်နှာကျက်အမိုးပြားကို လှုပ်လိုက်သည်။ ထိုအ
ပေါက်မှတက်ကာ ဟေးလ်ဗျူးအင်း၏အမိုးပေါ်သို့ သွားသည်။

ဆောင်း လု လင်

အဲသည်ကမှ လိုင်းနှစ်လိုင်းယှဉ်နေသည် ပိုက်လုံးနှစ်လုံးပေါ်
 တက် လမ်းလျှောက်၍ တောင်ကုန်းပေါ်အရောက်သွားသည်။
 တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်လျှင်ပြီးပြီ။ အိမ်ပေါ်ကိုအလွယ်
 တကူတက်သွားရုံပင်။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် ခြံအပြင်ဖက် ထွက်သယောင်
 အရိပ်အယောင်ပြုကာ အမှောင်ရိပ်မှကွယ်၍ ခြံထဲပြန်ဝင်ခဲ့၏။

သူပြန်ဝင်လာချိန်တွင် မေသက်ပိုင် ဧည့်ခန်းထဲသို့
 ရောက်နေကာ ကိုနန္ဒနှင့်စကားပြောနေသည်ကိုမြင်ရသည်။

ဒေါက်တာစိုးဦးက တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အုတ်လှေ
 ကားအတိုင်းမတက်ပဲ နောက်ဖက်မှကွေ့ကာ ပင်ပန်းတကြီးတက်
 ရောက်ခဲ့လေသည်။

သူသည် အိမ်ကြီး၏နောက်ဖက်သို့ရောက်သွား၏။ အိမ်
 ကြီး၏တခါးအားလုံးမှာ ပိတ်ထားလေသည်။ ဒေါက်တာစိုးဦး
 သည်အိမ်ရှေ့ဖက်သို့ ပတ်လျှောက်သွားကာ ရှေ့တခါးမကြီးမှဝင်
 ရန်ကြိုးစားလေသည်။ တခါးမကြီးမှာ သော့ခတ်လျှက်သားရှိ
 လေသည်။

ကိစ္စမရှိ၊ သော့ခတ်ထားမည်ကို ဒေါက်တာစိုးဦးမျှော်
 လင့်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာစိုးဦးကအသင့်ဆောင်လာ
 သောဝက်အူလှည့်ကလေးဖြင့် သော့အိမ်၏ဝက်အူများကို လှည့်

ဆောင်း လု လင်

ဖွင့်လေသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သော့အိမ်သည်
တခါးမှကွာထွက်လာကာ ပွင့်သွားလေ၏။

ဒေါက်တာစိုးဦး အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး သော့အိမ်ကိုဝက်
အူရစ်များအတိုင်း နဂိုအတိုင်းဖြစ်အောင်ပြန်တပ်ထားလိုက်သည်။
မတော်တဆကိုနန္ဒရောက်လာလျှင်တောင် အိမ်ထဲလှည့်ဝင်နေသည်
ကို မသိသာစေအောင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် အိမ်ကြီးထဲသို့ဝင်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ကြီးမှာကြီးမားစွာဆောက်လုပ်ထားပြီး မိသားစုများ
များနေနိုင်ရန် ဆောက်လုပ်ထားပုံရလေသည်။ သို့မှမဟုတ်
အိမ်ကြီးကိုပဲ ဟိုတယ်အဖြစ်ဖွင့်လှစ်ရန် ရည်ရွယ်ဆောက်လုပ်ခဲ့
ပုံရကြောင်း အခန်းဖွဲ့ပုံများကိုကြည့်၍ ဒေါက်တာစိုးဦးတွေးမိ
လေသည်။

သို့သော် အိမ်ကြီး၏အသွင်အပြင်မှာခေတ်မမီလှတော့
ပေ။ မျက်နှာကျက်များမှာမြင့်မားလှသည်။

အိမ်တစ်ခုလုံးကို မီးများပိတ်ထားသောကြောင့် မှောင်မဲ
နေ၏။ ဒေါက်တာစိုးဦးက ဘောပင်အရွယ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
အသေးစားလေးဖြင့် အိမ်အနှံ့လျှောက်ကြည့်ခဲ့လေသည်။ အိမ်
အောက်ထပ်အခန်းအားလုံး၌ လူနေသည် အရိပ်အယောင်
မတွေ့ရချေ။ ဖုံများထူတက်နေသည်။ ကိုနန္ဒနေပုံရသည်အခန်း
ကိုပင်မတွေ့ရချေ။ ကိုနန္ဒသည်အပေါ်ထပ်တွင်ပင်နေဟန်တူ၏။

ဆောင်း လု လင်

ဒေါက်တာစိုးဦးက ကျွန်းသားလှေကားကြီးအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်သည်နှင့် ဒေါက်တာစိုးဦးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ဤအပေါ်ထပ်၌ တစ်စုံတစ်ခုရှိနေကြောင်းကိုလည်း ခံစားသိရှိလိုက်သည်။

ဒေါက်တာစိုးဦးက အခန်းစေ့ကိုလိုက်ကြည့်သည်။ အခန်းတိုင်းကို တခါးများ စေ့ရုံစေ့ထား၏။ သော့ခတ်ပိတ်ထားသည်အခန်း မရှိပါ။ ကိုနန္ဒနေသောအခန်းကိုလည်းတွေ့ရသည်။ ဒေါက်တာစိုးဦး လေ့လာကြည့်သည်အခါ ကိုနိုင်ဦးဆိုင်မ ဝယ်သွားသော ညစ်ညမ်းဗီဒီယိုခွေများနှင့် ဓာတ်ပုံများကိုတွေ့ရလေသည်။ အခြားထူးထူးခြားခြားဆိုလို့ဘာမှမတွေ့ရပါ။

နောက်တစ်ခန်းမှာတော့ မိန်းမတစ်ဦး နေထိုင်သွားပုံရသော အခန်းတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ မကြာသေးခင်ကအထိနေခဲ့ပုံရပေသည်။ လောလောဆယ်တွင်တော့ မွေ့ယာကိုလိပ်သိမ်းထားသည်။ ကုတင်ကို ဖြုတ်သိမ်းထားသည်။ ဤအခန်းသည် မိန်းမတစ်ယောက်ပြတင်းပေါက်တွင်ထွက်ထိုင်နေသည်ကိုအောက်မှမြင်ရသောအခန်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။ မသင်းကြည်က ညွှန်ပြခဲ့သော်လဲ ကြီးမား၍ အခန်းများစွာ၊ ပြတင်းပေါက်များစွာရှိသော အိမ်ကြီးမို့မခန့်မှန်းနိုင်ချေ။ မိန်းမသဏ္ဍာန်ကိုတွေ့ရသောအခန်းသည် ဤအခန်းဖြစ်ဖို့ကများလေသည်။ အခြားအခန်းများမှာ အခန်းလွတ်များ၊ ပစ္စည်းဟောင်းများဖြင့်ပြည့်နေသောအခန်းများ

ဆောင်း လု လင်

ဖြစ်ပြီး ဤတစ်ခန်းသာ လူနေသွားသည် အရိပ်အငွေ့တွေ့ရ
သောအခန်းဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကို စေ့စေ့
စပ်စပ်ကြည့်ပြီးသည်အခါ ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့ရ၍ စိတ်ပျက်
သွားလေ၏။ မေသက်ခိုင်နှင့်ပတ်သက်လို့လည်း သံသယဖြစ်စ
ရာမတွေ့၊ လူတွေမြင်ရပါသည်ဆိုသော မိန်းမကိုလည်း အရိပ်
အရောင်ပင်မမြင်ရ၊ ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်၏ သဲလွန်စကိုလည်း မ
တွေ့ရပါချေ။ သူ့အတွက်လွဲလေပြီလား။

ဒေါက်တာစိုးဦးက အောက်ထပ်သို့တစ်ဖန် ပြန်ဆင်း
ကာ... မြေအောက်ခန်း ရှိ-မရှိ စစ်ဆေးကြည့်ပြန်လေသည်။
အောက်ထပ်တစ်ပြင်လုံးကို ထူထဲသော အင်္ဂတေပြင်ကြီးဖြင့်
ပဏ္ဍက်ရိုက်ထားလေသည်။ မြေအောက်ခန်းမရှိပါ။

ဒေါက်တာစိုးဦးက အိမ်ပေါ်ထပ်ပြန်တက်ကာ တစ်
ကြိမ် စစ်ဆေးကြည့်ပြန်သည်။

သူသည်အပေါ်ထပ်တွင် မျက်နှာကျက်ရှိမရှိ၊ မျက်နှာ
ကျက်ရှိလျှင် လူခိုအောင်းနေနိုင်-မနေနိုင်နှင့် လူတစ်ယောက်
ကိုဝှက်ထား၍ရ-မရကိုပါ စစ်ဆေးကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ အိမ်အမိုးပြင်သည် အုတ်ဖြင့်ညီညာစွာစီ၍ပြု
လုပ်ထားသော အမိုးပြန်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် အမိုးပေါ်သို့တက်သော မလွယ်
တခါးပေါက်ကိုရှာကြည့်ရပြန်သည်။ တော်တော်နှင့်ရှာမတွေ့ပေ။

ဆောင်း လု လင်

နောက်ဆုံးတော့ နောက်ဖက်အကျဆုံးအခန်းတစ်ခုထဲ တွင် လွှားထားသောတာလပတ်စကြီးကို လှုပ်လိုက်သည်အခါမှ အမိုးဆီသို့ ထောင်တက်သွားသော ကြောင်လိမ်လှေကားတစ်ခု ပေါ်လာလေတော့၏။

လှေကားကို အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ထည့်ထားခြင်းဖြစ်၍ လှေကားရှိကြောင်းကိုအပြင်မှမမြင်သာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အမိုး ပေါ်တက်သည် လှေကားသည် မလွယ်တခါးပေါက် မဟုတ်၊ အကျအန အလှအပပြင်ဆင်ထားသော လူနှစ်ယောက်ချောင်ချိ စွာ ရှောင်ကွင်းတက်ဆင်းနိုင်သည်။ ကြောင်လိမ်လှေကားတစ် စင်းဖြစ်နေပေသည်။

တာလပတ်စကြီးကို ရိုးရိုးသားသား ဖြန့်လှမ်းထားခြင်း လော၊ ကြောင်လိမ်လှေကားကိုမမြင်ရစေရန် တမင်ကွယ်ထား ခြင်းလော။ မည်သို့ဆိုစေ ကြောင်လိမ်လှေကားမှတစ်ဆင့် အမိုးပေါ်တက်နိုင်သည်။ အမိုးပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ခုရှိနိုင်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုမကသောအရာများလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။ မေသက် ခိုင်၊ ကိုမိုးလွင်...စသည်ဖြင့်...

ဒေါက်တာစိုးဦးက အလွယ်တကူပင် ကြောင်လိမ်လှေ ကားမှ တက်သွားလိုက်လေ၏။ ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်သောအခါ တွေ့သောတခါးချပ်ကို လက်ဖြင့်တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ကျွီကနဲ မြည်ရင်းအလွယ်တကူပင်ပွင့်သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကျယ်ပြန့်သော အမိုးပြင်ပြန့်ပြန့်ကြီးနှင့် ဒေါက်တာစိုး
ဦး ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။ လရောင်က အမိုးပေါ်သို့အတား
အဆီးမဲ့ဖြန့်ကျနေသည်။ သည်နေ့လပြည့်နေ့ဆိုတာကို ဒေါက်
တာစိုးဦး သတိလိုက်၏။

ဒေါက်တာစိုးဦးက တခါးအပြင်သို့ထွက်ကာ အမိုးပြင်
ပေါ်သို့တက်လိုက်လေသည်။ အမြင့်ပိုင်းဖြစ်၍ လရောင်သည်
အမိုးပေါ်တွင် အရိပ်အကာမဲ့စွာထင်လင်းနေလေသည်။ ဒေါက်
တာစိုးဦးက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးသို့မျက်လုံးကစား၍ကြည့်
လိုက်လေသည်။ အောက်ဖက်ဆီတွင် ဟေးလ်ဗျူးအင်းက မီး
ရောင်များလင်းထိန်ကာ ပြားပြားလေးဝပ်နေသည်။ အဝေးပြေး
လမ်းမကြီးသည် လရောင်အောက်တွင် ထင်းထင်းရှင်းရှင်းရှိနေ
၏။ လမ်းမပေါ်မှဖြတ်သွားသောကားတချို့ကိုပင်မြင်ရလေသည်။

လေအေးတစ်ချက်ကဝေ့တိုက်လိုက်ရာ ဒေါက်တာစိုးဦး
စိတ်ထဲတွင် အေးမြလန်းဆန်းသွားလေသည်။ အပန်းဖြေအနား
ယူစရာကောင်းတဲ့နေရာလေးပေပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာစိုးဦး
က အပန်းဖြေဖို့လာသူမဟုတ်။ ရသည်အချိန်လေးမှာ သူ၏
စုံစမ်းစစ်ဆေးသည်ကိစ္စကိုလုပ်ရပေမည်။

ဒေါက်တာစိုးဦးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်နေသောအ
ကြည့်အားရုတ်သိမ်းကာ... အမိုးပြင်ပေါ်သို့ အကြည့်ကို ရွှေ
လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

အမိုး၏အလည်ခေါင်၌ အဆောက်အဦးငယ်လေးတစ်
ခုကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။ အိမ်ကလေးတစ်လုံး၊ ထိုအိမ်လေး
သည် လူတစ်ယောက်နှစ်ယောက်လောက်ကို အလွယ်တကူ
ဝှက်ထားနိုင်ပေသည်။ ဖမ်းချုပ်၍လည်းထားနိုင်ပေသည်။

အိမ်ကလေးထဲမှာ ဘာများရှိပါလိမ့်။

ဒေါက်တာစိုးဦးက အိမ်ကလေးဆီသို့ ခြေဖွနင်းကာ
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ လရောင်ကြောင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
ကို အသုံးပြုဖို့မလိုတော့ပေ။

အိမ်ကလေး၏တခါးပေါက်သည် ပိတ်မထားပေ။ လေ
အတိုက်တွင် တခါးရွက်သည် စေ့လိုက်ဟလိုက်ဖြစ်နေ၏။

ဒေါက်တာစိုးဦးက အိမ်ကလေးရှေ့အရောက်တွင် တ
ခါးရွက်ကို သတိကြီးစွာထား၍ ဖွင့်လိုက်လေ၏။ အမိုးပြင်တစ်
ခုလုံးပေါ်၌ ဘာသံမှမကြားရအောင်တိတ်ဆိတ်နေပေ၏။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် တခါးကိုလှုပ်ကာ အတွင်းဖက်
သို့ ကြည့်လိုက်လေသည်။ အတွင်း၌မှောင်နေ၍ ရုတ်တရက်
မမြင်ရသေး။ အမှောင်ပိုင်းတွင်မျက်လုံးကျင့်သားရလာမှအတွင်း
ရှိရှုခင်းကို ရေးရေးမြင်လာရလေ၏။ အတွင်း၌ကုလားထိုင်တစ်
လုံးရှိနေပေသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ အပေါက်ဝဖက်ကို
နောက်ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့်ချထားသော ကုလားထိုင်တစ်
လုံး၊ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက်သည် မလှုပ်မယှက်
ထိုင်နေပေသည်။ နောက်ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် ထိုင်နေ

ဆောင်း လု လင်

သောလူသည် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။ ထုံးဖွဲ့ထားရာမှပြေ
ကျနေသောဆံစအချို့သည် ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ်သို့ ဝဲကျ
နေပေသည်။

“ မေ သက် ခိုင် ”

ဒေါက်တာစိုးဦးက တိုးညှင်းစွာ ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။
ခေါ်လိုက်ရသော်လည်း မေသက်ခိုင်ကို ဒေါက်တာစိုးဦး မမြင်
ဖူးပေ။ ဓာတ်ပုံလေးပင် မမြင်ဖူးပေ။ မေသက်ပိုင်နှင့်တူသည်
ဟုပြောကြပေ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ
သောမိန်းမသည် မေသက်ခိုင်ပေလား။

“ မေ သက် ခိုင် ”

ဒေါက်တာစိုးဦးက နောက်တစ်ခါ ထပ်၍ခေါ်ကြည့်ပါ
သော်လည်း ထိုမိန်းမကလှည့်ကြည့်မလာပေ။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် ရှေ့သို့တစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။
တစ်လှမ်းတိုးရုံနှင့်ပင် အခန်းလေးအတွင်းသို့ ရောက်သွားပါ
သည်။ ကုလားထိုင်နှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာလောက်ထိ နီးကပ်
သွားပါသည်။ ဒေါက်တာစိုးဦးက အမျိုးသမီးကို သေချာမြင်ရ
စေရန် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ရှေ့သို့
မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားရပ်လိုက်သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အ
မျိုးသမီး၏မျက်နှာကို ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

သဲကွဲစွာမြင်လိုက်ရပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

မိန်းမကား ဒေါက်တာစိုးဦးခေါ်သည်ကို၎င်း၊ သူမ မျက်နှာကိုဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးလိုက်သည်ကို၎င်း မည်သို့မျှမတုန်းပြန် ခဲ့ပေ။ ဘယ်တုန်းပြန်မှာလဲ၊ ကုလားထိုင်ပေါ်မှမိန်းမသည် သက်ရှိမိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်။

မိန်းမမျက်နှာပေါ်၌ မျက်လုံးနေရာသည် ဟောက်ပက် ဖြစ်နေသည်။ နှာခေါင်းသည်အသားများပဲ့ကျကာ အပေါက်အ တိုင်း တိုးလျှံပေါက်ဖြစ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းသာများကတွန့်လိပ် ကာ ပါးစပ်အတွင်းသို့ဝင်နေ၏။ အသားအရည်များခန်းချောက် ကာ အရေခွံပါးပါးလေးသည် မျက်နှာပြင်ဝယ် တွန့်လိပ်မှုကြေ ကာ ဖုံးအုပ်ရုံကလေး ဖုံးအုပ်ထားသည်သဖွယ် တည်းတည်းမျှင် မျှင်လေးရှိနေပေ၏။ အလောင်းကြီး၊ သူမသည်အလောင်းကြီး ပေတည်း။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသော် လည်း သူ ကြိုတင်တွက်ဆထားသည်အတိုင်း ငါးဆယ်ရာခိုင် နှုန်း မှန်နေတာတွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်ကိုတင်းလိုက်နိုင်သည်။

အလောင်းကြီး၊ အလောင်းကြီးသည် မည်သူနည်း။

မေသက်ခိုင်လား၊

မဖြစ်နိုင်ပေ၊ ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ ဆယ်ရက်သာရှိ သေးသောမေသက်ခိုင်သည် သေဆုံးသွားပြီဆိုစေဦး၊ ဤမျှရုပ် ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်အောင်မပျက်ယွင်းနိုင်သေးပေ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ယခုတွေ့နေရသောအလောင်းကြီးမှာ အနည်းဆုံး လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်ကသေဆုံးပြီးသူတစ်ဦး၏အလောင်းသာဖြစ်လေ၏။ အလောင်းကြီးမှာအရေပြားများချောက်ကပ်၍ မျက်လုံးနှာခေါင်းပေါက်များဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်။ တိုင် ဝတ်ထားသည့်အဝတ်အစားများကတော့ သစ်လွင်လျက်ပါကလား။

အလောင်းကြီးကား ကျုံ့လှိမ့်တူ၍အရေပြားများချောက်ကပ်တွန့်လိပ်နေသော်လည်း ကုလားထိုင်ပေါ်၌အကျအနထိုင်ရက်ပုံစံအတိုင်းရှိနေပေသည်။

ဒေါက်တာစိုးဦးက အလောင်းကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေဆဲမှာပင်... ကြောင်လိမ်လှေကားတခါးပေါက်ဆီမှ အသံတစ်သံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ လူတက်လာသည်အသံ၊ လှေကားအတိုင်း လူတက်လာသည်အသံ။

ဒေါက်တာစိုးဦးက အခန်းအပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။

ကြောင်လိမ်လှေကားတခါးပေါက်သည်ပွင့်လာ၏။

တခါးပေါက်ဝမှ ဆိုးဝါးသောရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့်သတ္တဝါတစ်ကောင်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုသတ္တဝါသည်နီရဲတောက်ပသောဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပေသည်။ လက်ထဲ၌ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုကိုင်ထားပေသည်။

သတ္တဝါ၏နှုတ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပေသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဒေစီမြိုင်လာပြီဟေ့ ”

လူနီကြီးက ကြိုးဝါးရေရွတ်လိုက်ကာ ဓားကိုင်ထား
သောလက်ကို မြှောက်ရင်း ဒေါက်တာစိုးဦးထံ ပြေးဝင်လာလေ
သည်။

သူ့ကိုယ်သူဒေစီမြိုင်ဟုပြောသောလူနီကြီးသည် ဒေါက်
တာစိုးဦးထံ တဟုန်ထိုးပြေးဝင်လာကာ လက်ထဲမှ ဓားမြှောင်
ဖြင့် ဒေါက်တာစိုးဦးရင်ဝကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။ ဓားသွား
ရောင်က လရောင်တွင် လက်ကနဲဖြစ်သွား၏။

ဒေါက်တာစိုးဦးက ကြို၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရာ ဓား
ချက်သည်လွဲသွား၏။ လူနီ၏ဟန်ချက်လည်းပျက်သွားလေသည်
လူနီသည်လဲရာမှထကာ နောက်တစ်ဖန်တိုက်ခိုက်ဖို့ဟန်
ပြင်လေသည်။

ထိုစဉ် ကြောင်လိမ်လှေကားတခါးပေါက်မှ နောက်ထပ်
လူတစ်ယောက် တက်လာပြန်လေသည်။ ထိုလူက လူနီထံသို့
ပြေးသွားကာ ဓားကိုင်ထားသောလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။
လိမ်ချိုးလိုက်သည်။

ထိုသူကား ကိုနိုင်ဦးဖြစ်ပေ၏။

ကိုနိုင်ဦးသည် လူနီ၏လက်အားလိမ်ချိုးရင်းမှဇက်ပိုးကို
ခပ်နာနာအုပ်ထည်လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ဒေါက်တာစိုးဦးကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထား
မှ လူနီ၏မျက်ခွက်ဆီသို့ လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်
သည်။

လူနီလဲကျသွားလေပြီ။

“ ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး၊ ဘယ်ကိုထိခိုက်သွားသေးသ
လဲ ”

“ ဆရာကြီးဘာမှမခိုက်မိပါဘူးမောင်နိုင်ဦး၊ ဒီကောင်
ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာသာ ကြည့်ကြပါစို့ ”

ကိုနိုင်ဦးက မှောက်ရက်လဲကျနေသော ဝတ်ရုံနီဝတ်လူ
သားကို ပခုံးမှဆွဲ၍ လှန်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လူနီ၏ဆိုးဝါး
သော ရုပ်ရည်သည် ပင်ကိုယ်ရုပ်ရည်မဟုတ်။ မျက်နှာဖုံးတစ်ခု
စွပ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း လရောင်ထဲ၌ တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကိုနိုင်ဦးသည် လူနီ၏မျက်နှာဖုံးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးကွာသွားသောအခါ ထွက်ပေါ်လာသော မျက်
နှာပိုင်ရှင်ကား... ကိုနန္ဒပင်ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

အပိုင်း - ၃ -

ဒေါက်တာစိုးဦး၏ လုပ်ဆောင်မှု၊ ကိုနိုင်ဦး၏ ကူညီမှုဖြင့်... စိတ္တဇလူသတ်ကောင် ကိုနန္ဒကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးလိုက်နိုင်ပေပြီ။

ဒေါက်တာစိုးဦး အိမ်ကြီးပေါ်တက်၍ စုံစမ်းနေစဉ် မေသက်ပိုင်က ကိုနန္ဒကို စကားပြောကာ အချိန်ဆွဲထားခဲ့သည်။ ကိုနန္ဒသည်ပရိယာယ်ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားကာ မေသက်ပိုင်ကိုထားရစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် ကိုနိုင်ဦးရောက်လာရာ မေသက်ပိုင်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

ကိုနိုင်ဦးနှင့်မေသက်ပိုင်တို့ အပေါ်ထပ်သို့တက်ပြီး ကိုနန္ဒကိုရှာဖွေရာ ရှာမတွေ့ရတော့ချေ။ ရေချိုးခန်းအထက်မှမျက်နှာကျက်တွင် အပေါက်တစ်ပေါက်တွေ့ရပြီး ထိုအပေါက်မှထွက်သွားသည့်သဲလွန်စကို ရခဲ့လေသည်။

ကိုနိုင်ဦး အိမ်ကြီးပေါ်သို့အမြန်လိုက်သွားရာ... ဝတ်ရုံနီဝတ်၍ သူ့ကိုယ်သူဒေစီမြိုင်အဖြစ်ယူဆထားသော မျက်နှာဖုံးတပ် လူသတ်ကောင်လက်ထဲမှ ဒေါက်တာစိုးဦးကိုအချိန်မီကယ်တင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

မျက်နှာဖုံးတပ်လူသတ်ကောင်ကား ကိုနန္ဒ။

ဆောင်း လု လင်

သို့ရာတွင်ကိုနန္ဒသည် ဖမ်းမိချိန်တွင် သူသည်ဒေစီမြိုင်
သာဖြစ်ကြောင်းအကြောက်အကန်ငြင်းဆိုခဲ့လေသည်။

ကိုနန္ဒကား စိတ္တဇဝေဒနာခံစားနေရသော လူသတ်
ကောင်တစ်ယောက်ပင်တည်း။

စိတ္တဇလူသတ်သမား ကိုနန္ဒ။

ကိုနန္ဒသည် မည်သို့စိတ္တဇလူသတ်ကောင်ဖြစ်ခဲ့ရလေသ
နည်း။

ဒေါက်တာစိုးဦးသည် နယ်ခံမှူးခင်းဆရာဝန်၊ မြို့နယ်
ဆရာဝန်ကြီးများနှင့်အတူ ကိုနန္ဒကိုအိပ်မောချ၍ မေးမြန်းစုံစမ်း
ခဲ့လေသည်။

ကိုနန္ဒ၏သနားစရာ စိတ္တဇဝေဒနာသည်ဘဝကို ဖော်
ထုတ်လိုက်နိုင်ပါလေပြီ။

“ မောင်နန္ဒဟာအလွန်ကိုသနားစရာကောင်းတဲ့ဝေဒနာ
သည်တစ်ယောက်ဆိုတာ ဆရာကြီးတို့တွေ့လိုက်ရပါပြီ ”

ဒေါက်တာစိုးဦးက မေသက်ပိုင်နှင့်ကိုနိုင်ဦးကို ရှင်းပြ
ခဲ့ပေသည်။

“ မောင်နန္ဒရဲ့စိတ္တဇဝေဒနာဟာ သူ့မိခင်ကွယ်လွန်ချိန်
ကစခဲ့တယ်လို့ယူဆရတယ်။ မောင်နန္ဒဟာ မိခင်ကိုတွယ်တာ
လွန်း၊ အထင်ကြီးလွန်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ မိခင်ကိုကိုးကွယ်
သူဆိုပါတော့ကွယ်။ သူဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက လူကြောက်

ဆောင်း လူ လင်

တတ်တယ်၊ မိခင်က သူ့ကို ကာကွယ်ပေးတယ်၊ မိခင်ဖြစ်သူ ဟာလည်း လင်ယောက်ျားပစ်ခွာတာခံခဲ့ရသူဆိုတော့ ယောက်ျားတွေကိုအကောင်းမမြင်ဘူး၊ သားဖြစ်သူကိုလည်း ယောက်ျားတွေ မကောင်းကြောင်းပြောပြီး သူ့ဖခင်လိုလူမျိုးမဖြစ်အောင် ဆုံးမခဲ့တယ်ကဲ့...

“ မိခင်ဖြစ်သူဆုံးမသွန်သင်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတစ်မျိုး၊ မောင်နန္ဒလက်ခံခဲ့တာကတစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့တယ်ကဲ့၊ သူဟာမိခင်စကားမှန်သမျှကို ယုံစားပြီး သူ့ရဲ့ယောက်ျားဘဝကို စက်ဆုပ်လာတယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ရတာမကောင်းဘူးလို့ ထင်လာတယ်၊ မိန်းမဖြစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်ဆိုပါတော့ကွယ် ...

“ မောင်နန္ဒဟာ နဂိုဗီဇကိုကလည်းပျော့နဲ့သူဖြစ်တော့ကာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲဆိုတဲ့ လွဲမှားတဲ့စိတ်ကူးဟာ ငယ်ဘဝကတည်းက ဝင်ခဲ့တာပဲကဲ့၊ ဒါကို မိခင်ဖြစ်သူကလည်းမရိပ်မိခဲ့ဘူး ”

မိခင်ကြီးက ကိုနန္ဒအကြောင်းကို စတင်သိရှိခဲ့သည်မှာ ကိုကိုနောင်နှင့်နန္ဒတို့ ပရောပရီလုပ်နေသည်မြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ မိခင်ကြီးက ကိုကိုနောင်ကို ရန်တွေ့၍နှင့်လွှတ်လိုက်သည်။ သူမ၏သားကို ကိုကိုနောင်ကစည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ဖျက်ဆီးခဲ့သယောင် ပြောဆိုကာ ချူစား မြူစားနေသည်ဟု စွပ်စွဲခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနန္ဒ၏မိခင်ကြီးသည် သားကိုမိန်းမပေးစားလိုက်လျှင် စိတ်တည်ငြိမ်သွားမည်ဟုယူဆခဲ့သည်။ လွဲမှားနေသောစိတ်များ သူ့အလိုလို ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟုထင်ခဲ့သည်။

သို့နှင့် မန္တလေးမှမိတ်ဆွေ၏သမီးဒေစီမြိုင်နှင့်ပေးစား ခဲ့လေသည်။

ကိုနန္ဒ၏စိတ်သည် ဒေစီမြိုင်နှင့်အတွေ့တွင် တကယ် ပင်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပေ၏။ ကာယကံရှင်ကိုနန္ဒကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ စိတ်တွေတည်မတ်သွားပြီဟုထင်ခဲ့သည်။

ဒေစီမြိုင်သည် လှသည်၊ သွက်သည်၊ ရဲတင်းသည်။ လူမှုရေးနှံ့စပ်သည်။ ကိုနန္ဒ ဒေစီမြိုင်ကိုချစ်သွားခဲ့ပါသည်။

တကယ်တမ်း ဆန်းစစ်ကြည့်တော့... ကိုနန္ဒသည် ဒေစီမြိုင်ကိုချစ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်၊ အားကျခဲ့ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ ကိုနန္ဒသည် သူ့ကိုယ်သူ နန္ဒာဆိုသော မိန်းကလေးအဖြစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ဘဝထဲတွင် တည်ဆောက်ထားခဲ့သူဖြစ်ရာ မိန်းကလေးဖြစ်ခဲ့လျှင် သူဖြစ်ချင်သောပုံစံမှာ ဒေစီမြိုင်၏ပုံစံမျိုးဖြစ် လေသည်။

ဒေစီမြိုင်ကိုအထင်ကြီးခြင်း၊ အားကျခြင်း၊ ဒေစီမြိုင်ကဲ့ သို့ဖြစ်လိုခြင်းများကို ဒေစီမြိုင်အားချစ်ခြင်းဟု သူ့ကိုယ်တိုင်လွဲ မှားယူဆခဲ့လေ၏။

“ ဒါဖြင့် အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကိုနန္ဒဟာရူးနေပြီ ပေါ့ဆရာကြီး ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ကိုနိုင်ဦးကဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ ရှေးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ လူ့စိတ်ဆိုတာ လည်း ဆန်းကြယ်သားမောင်နိုင်ဦးရဲ့၊ ပုထုဇနောဥမ္မတကောလို့ ဗုဒ္ဓဘုရားက ဟောခဲ့တယ်မဟုတ်လားကွယ်၊ တကယ်တော့ ကြီးပြင်းလူလားမြောက်ခဲ့ရာပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ပြုပြင်မှု၊ လွဲမှားတဲ့ ဆိုဆုံးမမှုဒဏ်တွေကို မောင်နန္ဒာမျှခံစားလိုက်ရတာပါပဲကွယ် ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ”

“ မောင်နန္ဒာနဲ့ဒေစီမြိုင်ဟာ အစပိုင်းမှာတော့ သာမန် စုံတွဲများလိုပဲ အဆင်ပြေခဲ့ကြပါတယ်၊ ဒါလည်းအချိန်အကြာကြီးတော့မဟုတ်ဖူး၊ လက်ထပ်ပြီး သုံးလအကြာလောက် အထိပါပဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒေစီမြိုင်ဟာ မောင်နန္ဒာကိုအားရကြေနှပ်မှု မရှိခဲ့ဘူး ”

ဒေစီမြိုင် အားမရသောအချက်မှာ ကိုနန္ဒာ၏ယောကျ်ား အစွမ်းအစမပြနိုင်မှုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချက်သည်ပင် သူတို့ အိမ်ထောင်အတွက် အဟန့်အတားဖြစ်ခဲ့သည်။

“ မောင်နန္ဒာမိခင်ကွယ်လွန်သွားချိန်မှာတော့ ဒေစီမြိုင်ဟာ မောင်နန္ဒာအပေါ်မှာ သည်းညည်းခံပြီး ပေါင်းသင်းနေရာက ပွင့်အံပေါက်ကွဲလာတော့တယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ မောင်နန္ဒာ ရေးထားတဲ့ခံစားချက်စာအုပ်ကို ဒေစီမြိုင်တွေ့သွားတယ်၊ မောင်နန္ဒာက ကိုကိုနောင်ဆိုတဲ့လူငယ်အပေါ်မှာ သူ့ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ဟထားတဲ့ စာတွေပေါ့လေ၊ ဒေစီမြိုင်ဟာ မောင်နန္ဒာအပေါ်

ဆောင်း လူ လင်

မကြေနပ်သမျှအတွက် မောင်နန္ဒရဲ့အားနည်းချက်ကို ထောက်ပြီး
လှောင်ပြောင်သရော်ခဲ့တော့တယ် ”

“ ဟီ ဟီ ဟီ ဟာ ဟာ ဟာ နန္ဒာ၊ နန္ဒာ၊ ဟုတ်
လား၊ ဟား ဟား ဟား နင်က ဒီလိုကိုးနန္ဒရဲ့၊ ဘာတဲ့ ကောင်
မလေးနန္ဒာ၊ ဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးနန္ဒာ၊ ကောင်မလေး
နန္ဒာ၊ ဟား ဟား ဟား ”

နန္ဒရင်ဖွင့်ရေးသားထားသည်မှတ်စုများကို ဒေစီမြိုင်အ
မှတ်မထင်တွေ့သွားလေသည်။ နန္ဒ၏ဘဝမှန်၊ ဆန္ဒမှန်ကို ဒေစီ
မြိုင်သိသွားလေပြီ။ ဒေစီမြိုင် နန္ဒကိုသရော်သည်၊ လှောင်
ပြောင်သည်။ စကားနာထိုးသည်။

နန္ဒရှက်ရပြီ၊ နန္ဒနာကျည်းရပြီ။ နန္ဒမှာပြုစရာအကြောင်း
ဘာမှမရှိ၊ ခံစားချက်မှတ်စုစာအုပ်က သူ့ဘဝမှန်ကိုလှစ်ပြုလိုက်
သကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“ ဝန်ခံစမ်းပါ၊ ဝန်ခံစမ်းပါ၊ နင်ဟာမိန်းမလျာတစ်
ယောက်ဆိုတာဝန်ခံစမ်းပါ ”

ဒေစီမြိုင်၏စွပ်စွဲချက်ကား ပြင်းထန်ရက်စက်လွန်းလှ၏။
အရာရာအတွက်ရပ်တည်ကာကွယ်ပေးခဲ့သောမိခင် မရှိ
တော့သည်ကိုနန္ဒအဖို့ စိတ်များကစဉ်းကလျား လွင့်ပါးတိမ်းမော
သွားရသည်ထိ ထိခိုက်နာကျင်ရလေပြီ။ သူ့မှာတိုင်ပင်စရာ၊ ရင်
ဖွင့်စရာလူလည်း တစ်ယောက်မှမရှိ။ အနီးကပ်ဆုံးအရင်းနှီး
ဆုံးဟုဆိုရမည် ဇနီးသည်ကိုယ်တိုင်က သူ့ဘဝကိုလှောင်ပြောင်

ဆောင်း လု လင်

သရော် ချိုးနှိမ်ပုတ်ခတ်နေသည်အခါ ကိုနန္ဒအဖို့အားကိုးရာမဲ့ခဲ့လေပြီ။

“ ဒေစီမြိုင်ဟာအချိန်ပြည့် မောင်နန္ဒကိုလှောင်ပြောင်သရော်နေခဲ့တော့တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ မောင်နန္ဒရဲ့စိတ်ဟာသိပ်ထိခိုက်သွားခဲ့ပြီ၊ နာကျင်သွားခဲ့ပြီ၊ ဖြစ်ချင်တော့ ဒေစီမြိုင်ဟာ မန္တလေးကရည်းစားဟောင်းနဲ့ပြန်ဆက်မိခဲ့တယ်၊ အချစ်နယ်ကျွံခဲ့တယ်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့တယ် ”

“ ဒေစီမြိုင်ဟာ ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးလဲဆရာကြီး ”
မေသက်ပိုင်ကမေးလိုက်သည်။

“ ခန့်မှန်းကြည့်ရတာတော့ ဆိုရှယ်ကျတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထင်ပါရဲ့၊ အပျိုဘဝမှာလည်းလွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာနေခဲ့ပုံရတယ်၊ မောင်နန္ဒလက်ထဲကနေ ရည်းစားဟောင်းနဲ့ပြန်ဆက်မိတာကိုတော့ ဖောက်ပြန်တယ်လို့ ဆရာကြီးမစွတ်စွဲချင်ပါဘူး၊ သူ့မှာလည်း မောင်နန္ဒဆီကအိမ်ထောင်ရေးသုခအပြည့်အဝမှမရပဲကိုး ”

မေသက်ပိုင်ကသက်ပြင်းကိုချလိုက်လေသည်။ မန္တလေးပြန်ရောက်ရင်တော့ ဒေစီမြိုင်အကြောင်းများကိုစုံစမ်းကြည့်ရပေဦးမည်။

“ ဒေစီမြိုင်သေဆုံးရပုံမှာတော့ မောင်နန္ဒပယောဂမကင်းခဲ့ဘူး ”

“ သူ ဒေစီမြိုင်ကိုသတ်လိုက်တာပေါ့နော်ဆရာကြီး ”

ဆောင်း လု လင်

ကိုနိုင်ဦးကဝင်မေးလိုက်၏

“ မောင်နန္ဒရဲ့ပင်ကိုယ်စိတ်ဟာ ဒါလောက်သတ္တိမရှိဘူး ကွဲ့၊ လူသတ်လောက်အောင်လည်းမကြမ်းတမ်းဘူး၊ သူဟာဒေစီ မြိုင်သောက်မယ် ကော်ဖီခွက်ထဲကို အိပ်ဆေးခပ်ထည့်လိုက် တယ်၊ သေတာမသေတာက သူ့အပိုင်းလို့ မောင်နန္ဒကယူဆ တယ်၊ ဒေစီမြိုင်အပေါ်နာကျည်းချက်နဲ့ စွန့်စားကြည့်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ၊ ဒေစီမြိုင်သေတာကိုလည်း သူ့ကြောင့်မဟုတ်ဖူး၊ သူ့ကံကြမ္မာသူဖန်တီးသွားတာကိုသူ့စိတ်သူပြောသိမ့်ခဲ့တယ်လေ ”

“ သူဟာဒေစီမြိုင်ကိုသေစေချင်ခဲ့တယ်၊ ဒေစီမြိုင်တ ကယ်သေသွားတဲ့အခါကျ ဘာကြောင့် ဒေစီမြိုင်ရဲ့အလောင်း ကို သင်္ချိုင်းကုန်းကပြန်ဖော်ရတာလဲဆရာကြီး ”

“ အဲဒါဟာ အရေးကြီးဆုံးအချက်ပဲ၊ မောင်နန္ဒရဲ့စိတ် တွေဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး ဖောက်ပြန်တော့တာပဲ၊ သူဟာ ဒေစီ မြိုင်ကို မုန်းလည်းမုန်းတယ်၊ ချစ်လည်းချစ်တယ်၊ စိတ်နာ ကျည်းတာကတစ်ပိုင်း၊ ချစ်နေ အထင်ကြီးနေတာက တစ်ပိုင်းပဲ၊ သူ့စိတ်တွေဟာ လွန်ဆွဲနေတာပေါ့၊ ဒေစီမြိုင်တကယ်သေသွား တော့ နှမော့လည်းနှမော့သွားတယ်၊ ဒီအချိန်မှာပဲ ဒေစီမြိုင် ဟာ တကယ်သေတာမဟုတ်ဖူးလို့ သူ့စိတ်ကယုံလာတယ် ”

“ သူ့စိတ်သူလှည့်စားလိုက်တာပေါ့နော်ဆရာကြီး ”

“ လှည့်စားတာ မဟုတ်ဖူးကွဲ့၊ လှည့်စားတယ်ဆိုရင် ကိုယ်စိတ်ကိုယ်ကြေနှပ်အောင် ပြောသိမ့်နေရာကျဦးမယ်၊ မောင်

ဆောင်း လု လင်

နန္ဒဟာဒေစီမြိုင်မသေဘူးလို့ သူ့စိတ်ထဲက တကယ်ကိုယုံကြည်
နေတာ ”

“ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲဆရာကြီး ”

“ နာကျည်းတဲ့စိတ်ကသေစေချင်ပေမယ့်၊ ချစ်တဲ့စိတ်
က နှမော့တမ်းတနေလို့ပေါ့ကွယ်၊ ဒေစီမြိုင်ကလည်း သူ့သေ
ရင်ဖုတ်ဝင်ပြီးပြန်လာမယ်လို့ သူ့ကိုပြောသွားခဲ့တာကိုး၊ မောင်
နန္ဒဟာ တကယ်အဖြစ်နဲ့ သူ့စိတ်ထဲကဖြစ်ချင်တာတွေ ရော
ယှက်ပြီး သူပိုင်ဘဝတစ်ခုကို သူ့ဟာသူတည်ဆောက်တော့တာ
ပဲ၊ သူ့ဟာ ဒေစီမြိုင်အလောင်းကို သင်္ချိုင်းကုန်းကနေ ပြန်ဖော်
ခဲ့တယ် ”

သူက အခေါင်းထဲမှ အလောင်းကြီးကို မရဲတရဲကြည့်
လိုက်လေသည်။ မိန်းမအလောင်းသည် အလွန်အမင်းပုံစံမပျက်
ယွင်းသေးပဲအခေါင်းထဲ၌ရှိနေ၏။

သူသည်မိန်းမအလောင်းကိုစိုက်ကြည့်နေပေသည်။ မိန်း
မအလောင်း၏ပါးစပ်ထဲမှ သားငန်ရည်များစီးကျနေသည်။ မျက်
လုံးထဲမှလည်း မျက်ခွံများပိတ်ထားသည့်ကြားမှ အရည်များ
ထွက်ကျနေပေ၏။ သူသည် မိန်းမအလောင်းကို စက်ဆုပ်စွာ
စိုက်ကြည့်နေပေသည်။ သူသည်မိန်းမအလောင်းကို စိုက်ကြည့်
ရင်းသူမကိုလာ၍ကယ်တင်မိသည်မှာမှားလေပြီလားဟု နောင်တ
ရစွာ တွေးနေမိပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

သူ့စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မိန်းမအလောင်း၏ မျက်ခွံများပွင့်လာသည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ အလောင်းကြီးသည် မျက်လုံးများပွင့်လာကာ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်ကို သူမြင်နေရသည်။

ထို့နောက် အလောင်းကြီးသည် အခေါင်းထဲမှ ငေါက်ကနဲထထိုင်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။

သူသည် ကြောက်လန့်မှုဖြင့် ဆတ်ကနဲတုန်သွားကာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ မကြောက်ပါနဲ့ဟဲ့၊ ကိုယ်မိန်းမကိုယ်တောင် ပြန်ကြောက်နေရသေးလားသတ္တိခဲရဲ့ ”

အလောင်းကြီးက သူ့ကိုပြောလိုက်လေသည်။

“ တကယ်တော့ ဒေစီမြိုင်အလောင်း သေရာကထထိုင်တာတွေ၊ အလောင်းကစကားပြောတာတွေဟာ အမှန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဖူး၊ မောင်နန္ဒစိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်နေတာတွေပဲ၊ သူတစ်ယောက်ထဲ မြင်ယောင်နေ၊ ကြားယောင်နေတာတွေပဲ၊ မောင်နန္ဒဟာ သဒ္ဓါင်းကအလောင်းကို ပြန်ဖော်ခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်မှာပဲ တကယ်အသက်ရှိသေးသယောင် ထားခဲ့တယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံသလိုဆက်ဆံတယ်၊ အဝတ်အစားတွေပြင်ဆင်ဝတ်စားပေးတယ်၊ အိပ်စရာနေရာ၊ နေစရာနေရာတွေကို ဖန်တီးပေးထားတယ်၊ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဒေစီမြိုင်ဟာ သူနဲ့

ဆောင်း လု လင်

အတူအသက်ရှင်ရက် အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှာ အတူနေနေတယ်လို့ ထင်မြင်နေခဲ့တာပဲကွဲ့ ”

မေသက်ပိုင်က ကြက်သီးထကာ ပခုံးများကိုတွန့်လိုက်သည်။

“ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာနော်၊ သတ္တိနည်းတဲ့ ကိုနန္ဒဟာ အလောင်းကိုပြန်ဖော်တာ၊ အလောင်းနဲ့အတူ တစ်အိမ်ထဲနေတာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သူ့စိတ်တွေဟာ လုံးလုံးဖောက်ပြန်သွားပြီလို့ယူဆရမှာပေါ့ဆရာကြီး ”

မေသက်ပိုင်က သူ၏ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ ဒါနဲ့ဆရာကြီး၊ ကိုနန္ဒဟာ ဒေစီမြိုင်ကိုအိမ်ပေါ်မှာ လူမသိအောင်ထားတဲ့ကြားက ပြတင်းပေါက်မှာထွက်ပြီး ထိုင်ပေးတာကရော ဘာသဘောလဲဆရာကြီး ”

ကိုနိုင်ဦးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ ဒါကတော့ သူဟာ ဒေစီမြိုင်စိတ်ဝင်ပြီး ဒေစီမြိုင်အနေနဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကျူးလွန်ခဲ့တယ်မဟုတ်လားကွယ်၊ သူကျူးလွန်ခဲ့တဲ့လူသတ်မှုတွေဟာ သူလုပ်တာ မဟုတ်ဖူး၊ ဒေစီမြိုင်လုပ်တာ၊ မတော်တဆလူသတ်မှုတွေပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရင် သူ့အပေါ်မှာသံသယမဝင်အောင် ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာတခြားမိန်းမတစ်ယောက်လည်းရှိပါသေးတယ်ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ လူမြင်အောင်ပြထားတာပဲကွဲ့ ”

ဆောင်း လု လင်

“ ဪ... ”

“ မောင်နန္ဒရဲ့နဂိုမူလစိတ်က ဒေစီမြိုင်အိမ်ကြီးပေါ် ပြန်ရောက်နေကြောင်း လူမသိအောင်ဖုံးဖိတယ်၊ ဖောက်ပြန်နေ တဲ့မသိစိတ်က ဒေစီမြိုင် ရှိနေသေးကြောင်း လူသိအောင်ဖော် တယ်၊ အမှန်တော့ လူသတ်မှုတွေဟာ ဒေစီမြိုင်လုပ်နေတာပါ လို့လွဲချလို့ရအောင် မသိစိတ်နဲ့ဖန်တီးနေတာပေါ့ကွယ် ”

“ ဒါဖြင့်ကိုနန္ဒဟာ သူလုပ်ချင်ရာတွေလုပ်လို့ရအောင် ဒေစီမြိုင်အလောင်းကို ဓားစာခံအနေနဲ့ပြထားတာပေါ့နော် ”

“ အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်ပြန်ဘူးမောင်နိုင်ဦး၊ သူ့စိတ်ထဲ မှာ ဒေစီမြိုင်ဟာ တကယ်ရှိနေတယ်၊ အသက်ရှင်ရက်ကိုရှိနေ တယ်၊ အသက်ရှင်ရက်ရှိနေတဲ့ ဒေစီမြိုင်ဟာလည်း တခြားသူမ ဟုတ်ဖူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ”

“ ဗျာ ”

“ မောင်နန္ဒဟာ ဒေစီမြိုင်ကိုချစ်တာထက် အထင်ကြီး တာ၊ ဒေစီမြိုင်လိုမိန်းမဘဝမျိုးဖြစ်ချင်တာလို့ ပြောခဲ့ပါရော၊ သူဟာဒေစီမြိုင်မသေသေးဘူး၊ ရှိသေးတယ်လို့ထင်ပြီး ဒေစီ မြိုင်ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ထားခဲ့တယ်၊ သူ့စိတ်ကူးထဲက မသေသေးတဲ့ဒေစီမြိုင်ဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ၊ ဒေစီမြိုင်အနေနဲ့ပြု လုပ်သမျှကိစ္စတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်ကပြုလုပ်ခဲ့တာပဲ ”

“ လူတစ်ကိုယ်ထဲက စိတ်နှစ်စိတ်ကွဲနေတာပေါ့နော် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ မှန်ပါတယ်၊ မောင်နန္ဒာတော့ စိတ်နှစ်စိတ်ထဲ တောင်မကဘူး၊ သုံးစိတ်ကွဲနေခဲ့ပါတယ် ”

“ ဗျာ ”

“ ရှင် ”

“ ဒေစီမြိုင်ဆိုတဲ့ တကယ်ရှိဖူးတဲ့လူနေရာမှာ ဝင်ခံစား နေတဲ့စိတ်က တစ်စိတ်၊ နောက်တစ်စိတ်က လောကမှာ တကယ် မရှိခဲ့ဘူးတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့စိတ်သူ့ပြေသိမ်ဖို့ တည်ဆောက်ထားတဲ့စိတ်ပါ။ အဲဒါကတော့ ကောင်မလေးနန္ဒာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဘဝတစ်ခုပဲ ”

“ ဖြစ်ရလေ ”

“ ကောင်မလေးနန္ဒာရဲ့စိတ်ကတော့ ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်၊ တော်တော်ကြာမှ ခဏတဖြုတ်ပေါ်လာတတ်တယ်၊ ကောင်မလေးနန္ဒာစိတ်ဖြစ်ပေါ်အောင်ဆွပေးမယ်သူလည်း အနားမှာမရှိပဲကိုး၊ ကောင်မလေးနန္ဒာဆိုတာဟာ ကိုကိုနောင်ဆိုတဲ့ သူငယ်လေးနဲ့ ယှဉ်တွဲပြီးတည်ဆောက်ထားတဲ့စိတ်မို့ ကိုကိုနောင် အနားမှာရှိမနေတော့ ကောင်မလေးနန္ဒာစိတ်ဟာလည်း အလွယ်တကူ ပေါ်မလာခဲ့တော့ဘူး၊ ငုပ်နေတာပေါ့၊ ရှိတော့ရှိတယ်၊ ငုပ်နေတဲ့စိတ်တစ်မျိုးပါ။ မောင်နန္ဒာဟာ လူတစ်ကိုယ်ထဲနဲ့ စိတ်သုံးစိတ်ကွဲနေတဲ့ ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ပါကွယ် ”

“ လူသတ်တာကရောဟင် ”

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ လူသတ်တာက ဒေစီမြိုင်စိတ်နဲ့သတ်တာပါ။ ဒေစီမြိုင်စိတ်ဝင်လာတဲ့အခါမှာ လူသတ်မှုကျူးလွန်တယ်။ အဲဒါကိုလည်း ဒေစီမြိုင်ဟာ ချစ်သူနဲ့မပေါင်းရလို့ ချစ်သူနဲ့အဆင်ပြေနေတဲ့မိန်းမတွေကို မနာလိုနေတာလို့ ဖန်တီးထားလိုက်တယ်။ သတ်ခဲ့တာလည်း မိန်းမတွေပဲ။ အချစ်ရေးအဆင်ပြေတဲ့ မိန်းမတွေကို ဒေစီမြိုင်ဟာမနာလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒေစီမြိုင်စိတ်နဲ့ လူသတ်တော့မယ်အခါတိုင်း မောင်နန္ဒာဂိုစိတ်က တားဆီးတယ်။ ဆုံးမတယ်။ ဒေစီမြိုင်စိတ်သိပ်ထကြွနေတဲ့အချိန်မှာ တားမရတော့ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ ဒေစီမြိုင်ဟန်မျိုး ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တာပဲ ”

မေသက်ပိုင်ထံမှ ရှိုက်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မေသက်ခိုင်သည် ဒေစီမြိုင်စိတ်ဝင်နေစဉ်မှာ ကိုနန္ဒာ၏သားကောင် ဖြစ်ခဲ့ရှာလေ၏။ မေသက်ခိုင်ကိုတော့ ကိုနန္ဒာအပေါ်မြူဆွယ်တိမ်းညွတ်ခဲ့သည်အတွက် ဒေစီမြိုင်ကမနာလိုဖြစ်ခဲ့သည်။

သူသည်တစ်နေ့တာ အဆင်ပြေနေခဲ့ပြီး ညနေစောင်းမှာ မေသက်ခိုင်ရောက်လာမှ ကြုံခဲ့ရသည်အဖြစ်အပျက်များအပေါ်စိတ်ပျက်နေမိသည်။ မေသက်ခိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမကလဲ တော်တော်အထာပေးတဲ့မိန်းမပဲ။ တခြားယောက်ျားဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ သူကတော့ မိန်းမဆို ဒေစီမြိုင်တစ်ယောက်နဲ့ပင်ဆလံသပြီမို့ လုံးဝမှ လုံးဝကို စိတ်မဝင်စား။ အို-ဘယ်မိန်းမကိုမှ သူ့စိတ်မဝင်စားပါ။

ဆောင်း လူ လင်

“ နန္ဒာ၊ နန္ဒာ၊ ကောင်မလေးနန္ဒာ ”

ဒေစီမြိုင်၏လှောင်ပြောင်သရော်သံများက သူ့နားထဲသို့ ဝင်လာပြန်သည်။ သွားစမ်း၊ သွားစမ်း၊ ငါ့ကိုလာမလှောင်နဲ့၊ နင်ကရော ဘာကောင်မမို့လို့လဲ။ ဖောက်ပြန်တဲ့ကောင်မ၊ အပျက်မ။

ဟာ-ဟာ-ဟာ-ဟာ...

ဒေစီမြိုင်အကြောင်း စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ဒေစီမြိုင်၏ သရော်တော်တော်ရယ်မောသံကို သူ့နားထဲမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ဒေစီမြိုင်၊ ထလာပြန်ပြီ၊ သူ သူ သွေးဆာလာပြန်ပြီ။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒေစီမြိုင်၏ ကုတင်ပေါ်မှလူးလွန်ထလိုက်သံ။

ဒေစီမြိုင် နင်အိပ်ပါတော့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှဒုက္ခမပေးချင်ပါနဲ့ဒေစီမြိုင်ရဲ့။ သူ့စကားသံများက သူ့နှုတ်ဖျားမှထွက်မလာချေ။ အိပ်ချင်စိတ်ဖြင့်သူ့နှုတ်ဖျားဆွံ့နေလေသည်။ သူကကုတင်ပေါ်မှထရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူကုတင်ပေါ်မှထလိုရသလား မရသလားပင်စဉ်းစားလို့မရတော့ချေ။ တစ်ဖက်ခန်းမှဒေစီမြိုင်၏လှုပ်ရှားပုံများကို သူမြင်နေရသည်။ ဒေစီမြိုင်က ဘီရိုကြီးဆီလျှောက်သွားကာ ဝတ်ရုံနီကြီးကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်ကို သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်နေရ၏။ ဟေ့-မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဒေစီမြိုင်။ သူက စိတ်မှတားမြစ်ချင်နေသော်လည်း တားမြစ်စကားများက သူ့နှုတ်ဖျားမှထွက်မလာ။ ဟော-ဒေစီမြိုင်က

ဆောင်း လု လင်

အကျိရည်ကြီးကိုဝတ်ဆင်လိုက်ပြီ။ နောက် ဘီရိုအံဆွဲကိုဖွင့်ကာ
ငွေစားအိမ်တပ်စားမြှောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီ။ လူသွေးသောက်
ဖူးတဲ့စား။ မလုပ်ပါနဲ့ဒေစီမြိုင်၊

ဒေစီမြိုင်က ခေါင်းကိုမော့ကာ တစ်ချက်ခပ်ညှင်းညှင်း
ရယ်မောလိုက်သည်။ အခုနက အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လဲနေ
သည့်အလောင်းကောင်မကြီးမှာ သူမဟုတ်သည့်အတိုင်း သွက်
လက်စွာအခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်သွားလေပြီ။ ဒေစီမြိုင်၊ ဒေစီ
မြိုင်၊ မလုပ်နဲ့။ သူကလှမ်းအော်တားမြစ်ရန်ကြိုးစားရင်း သူ့
စိတ်သည် ဒေစီမြိုင်နောက်သို့ ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလေ
သည်။

သူ့စိတ်က ဒေစီမြိုင်ကို တားမြစ်နေသည်။ သူ့ရုပ်က
တော့ တားမြစ်ရန်ဘာမှမတတ်နိုင်။

ကြည့်စမ်း- ပြောမရဆိုမရပါလား။ ဒေစီမြိုင်လူသတ်
တော့မယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်မဟုတ်ဖူး၊ ကျွန်တော်ကတားချင်ပါ
တယ်၊ သူကတားမရတာပါ။ ဒေစီမြိုင်က တားမရတာပါ။ ကျွန်
တော်က အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တဲ့လူပါ။ ဒေစီမြိုင်ကသာ
လူသတ်ချင်နေတာပါ၊ သွေးဆာနေတာပါ။ မကောင်းတာက ဒေ
စီမြိုင်ပါခင်ဗျာ။

“ ဒေစီမြိုင်စိတ်ဝင်လာချိန်မှာ မောင်နန္ဒဟာ ဝတ်ရုံနီ
ကိုသုံးခဲ့တယ်၊ စားမြှောင်ကိုသုံးခဲ့တယ်၊ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

သူ့စိတ်ဟာ လုံးလုံးဒေစီမြိုင်ဖြစ်သွားပြီ၊ လူသတ်မှကိုကြူးလွန် တယ် ”

မြမြစိမ်း၏ဖြစ်ရပ်တွင် ကိုနန္ဒက မြမြစိမ်းကိုမသတ်ရန် တားမြစ်ခဲ့သည်။ ဒေစီမြိုင်ကမနာခံပဲ ဝတ်ရုံနီကြီးဝတ်ကာဇွတ် ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူသည်ပင် ကိုနန္ဒအနေဖြင့်တားမြစ်၊ သူ သည်ပင် ဒေစီမြိုင်အဖြစ်ဆန့်ကျင်ကာ ပဋိပက္ခဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ် သည်။ဒေစီမြိုင်နှင့်ကိုနန္ဒစကားပြောသည်အခါများတွင် တကယ် ပင် အပြန်အလှန် စကားသံထွက်၍ပြောကြပါ၏။ ဒေစီမြိုင် အဖြစ်နှင့် ကိုနန္ဒနှုတ်မှ ထွက်လာသောအသံသည် ဒေစီမြိုင် အသံအတိုင်းဖြစ်နေပေသည်။

မြမြစိမ်းကိုသွားရောက်ကြံစည်ရာတွင်မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။ မြမြစိမ်းခင်ပွန်း ကိုသန့်ဇင်ရောက်လာပြီး ကယ်တင်ခဲ့ ရာ ဒေစီမြိုင်သည် ရေချိုးခန်းမျက်နှာကျက်အပေါက်မှ ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်ပြန်အရောက်တွင် ဒေစီမြိုင်စိတ်များ ပျောက်ကွယ်ကာ ကိုနန္ဒအဖြစ် သတိပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ ကိုနန္ဒ အနေဖြင့် ဧည့်သည်များကို ကာကွယ်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်မို့ ကိုနန္ဒသည် ဝတ်ရုံနီနှင့်မျက်နှာဖုံးစွပ်ကိုချွတ်ကာ ခြုံပုတ်ထဲမှ ကျောက်တုံးတစ်ခုအောက်တွင် ဝှက်ခဲ့ကာ ဟိုတယ်ထဲသို့ လမ်း ရိုးမှပြန်ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ ပြီးမှ ဝတ်ရုံနီနှင့်ဓားကိုကျောက်တုံး အောက်မှပြန်သိမ်းယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်း လု လင်

“ ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်ကို သတ်ခဲ့တာဟာ မေသက်ခိုင်အ မှုကိုခြေရာခံမိလို့ အပျောက်ရှင်းလိုက်တာပဲ။ ကိုမိုးလွင်သတ်တဲ့ နေရာမှာတော့ မောင်နန္ဒကိုယ်တိုင်က မြောက်ပေးခဲ့တယ်လေ။ တကယ်က မောင်နန္ဒအနေနဲ့ မသတ်ရဲလို့ ဒေစီမြိုင်စိတ်ကိုဆွ ပြီး သူ့ကိုယ်သူ လူသတ်ရဲအောင် ဒေစီမြိုင်အဖြစ်နဲ့ရဲဆေးတင် သတ်ခဲ့တာပါ ”

“ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဒေစီမြိုင်၊ ရဲအရာရှိက အိမ်ပေါ်တက်ရှာမလို့တဲ့၊ သူက နင်ထိုင်နေတာ ကိုမြင်သွားပြီ၊ ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဒေစီမြိုင် ”

ကိုနန္ဒက မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသော ဒေစီမြိုင်ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးကို မချင်မရဲလှုပ်ယမ်းရင်းမေးလိုက်သည်။ ဒေစီမြိုင် ကတော့ ဘာခံစားချက်မှမရှိသလို၊ ကိုနန္ဒပြောတာကိုမကြားသ လို၊ မလှုပ်မယှက်၊ ငုတ်တုတ်။ ကျောက်ရုပ်ကြီးလား၊ အ လောင်းကောင်ကြီးလားထင်ရအောင် ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။

“ ဒါတွေဟာ နင်မွေးတဲ့မီး၊ နင်ကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ ဒေစီမြိုင်၊ နင်ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊ အေး-ရှင်းစရာတစ်နည်း ပဲရှိတော့တယ်၊ ဘီရိုထဲကဝတ်ရုံနီကိုယူ၊ ဝတ်၊ ဓားကိုလဲယူ ပြီးတော့ ”

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကိုနှိပ်သံကြားလိုက်ရ၏။

ရဲသည် ကိုနန္ဒပြန်လာအောင်မစောင့်တော့ပဲ အိမ်ပေါ် ထိတက်လိုက်လာချေပြီ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းက နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မြည်ပြန်
၏။

မိန်းမတစ်ယောက်၏အသံသည် အိမ်ထဲမှထွက်လာလေ
သည်။

“ လာပါပြီရှင်၊ လာပါပြီ၊ ညည်းသည်ဆိုတာမှတ်တယ်၊
လာပါပြီရှင်၊ ခဏလေး ”

ကြည့်စမ်း၊ ဒေစီမြိုင်အသံဟာ အရင်အတိုင်းချိုပြီး
တော့ကြည်နေတာပဲ။

ဝတ်ရုံအနီဝတ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အိမ်ပေါ်ထပ်လှေ
ကားမှတစ်ဆင့် အောက်သို့ဆင်းသွားလေသည်။

ဒေစီမြိုင်က တခါးမကြီးကို အတွင်းမှဂျက်ဖြုတ်ကာဖွင့်
ပေးလိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်က ဝတ်ရုံနီအိတ်ထဲသို့ နှိုက်ထား
လေသည်။ အိတ်ထဲမှာ ဆင်စွယ်ရိုးတပ်စားမြှောင်ရှိတယ်လေ။

တခါးပွင့်သွားသည်အခါ ဒုဂဲအုပ်ကိုမိုးလွင်သည် အိမ်
အဝင်လှေကား အပေါ်ဆုံးအဆင့်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။
အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရန်ပြင်သည်။ သူသည် တောင်ကုန်းအတိုင်း
တက်လာရ၍ အနည်းငယ်ဟိုက်နေသည်။ သူသည် ခေါင်းကို
ငုံ့ရက်ပင် အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်လေ၏။ ကိုမိုးလွင်က တခါး
ဖွင့်ပေးသောဒေစီမြိုင်ကိုမော်မကြည့်မိသေး။

အိမ်ထဲခြေချမိမှ ကိုမိုးလွင်သည် ဒေစီမြိုင်ကို မော်
ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုမိုးလွင်၏ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွား

ဆောင်း လု လင်

လေသည်။ မျက်နှာလည်းပျက်သွားသည်။ အံ့ဩလွန်းသော မျက်နှာ၊ ကြောက်ရွံ့သောမျက်နှာ။

သို့သော် ကိုမိုးလွင်သည် ကြာရှည်မအံ့ဩလိုက်ရပါ။

“ ဆရာကြီးကိုသတ်ဖို့ကြံတာဟာလည်း မေသက်ခိုင် ကိစ္စ နောက်ဆက်တွဲပေါ့ကွယ်၊ မောင်နိုင်ဦးအချိန်မီရောက်လာ ကယ်တင်နိုင်လို့သာဆရာကြီးအသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာ၊ မောင် နိုင်ဦးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ”

“ ဆရာကြီးကိုသာ သူ့ကြံစည်တာအောင်မြင်ခဲ့ရင် ပိုင် ပိုင်ကိုပါ ဆက်သတ်မှာပေါ့နော် ”

“ ဒါပေါ့၊ သူ့အနေနဲ့ မေသက်ခိုင်နဲ့ပတ်သက်သမျှသဲ လွန်စတွေ၊ သက်သေတွေကို ဖျောက်ဖျက်ရတော့မှာကိုး၊ ဒါ ကြောင့် မောင်နန္ဒဟာ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ဒေစီမြိုင်ရဲ့အ လောင်းကြီးကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးဖို့အထိတောင် ကြံစည် နေပြီကွဲ့ ”

“ ဒေစီမြိုင်ဟာတကယ်မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်ပေါ်ကမိန်း မဆိုတာဟာလည်း ဒေစီမြိုင်ရဲ့အလောင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဆ ရာကြီး ဘယ်လိုရိပ်မိသွားသလဲဟင် ”

“ မောင်နန္ဒဇနီးကွယ်လွန်တာဟာ သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီလို့ ပတ်ဝန်းကျင်စကားနဲ့ သိခဲ့ရတာကိုး၊ မသင်းကြည်ဆိုတဲ့အလုပ် သမားမိန်းကလေးကို တီးခေါက်ကြည့်တော့ သူတို့အလုပ်မဝင်မီ ကတည်းက ဒေစီမြိုင် သေခဲ့တာတဲ့၊ အိမ်ကြီးပေါ်ကမိန်းမဟာ

ဆောင်း လု လင်

မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်၊ မသင်းကြည်တို့ဟာ မောင်နန္ဒစားဖို့သောက်ဖို့ကို ဟိုတယ်ထဲမှာပဲစီစဉ်ပေးရပြီး အပေါ်ထပ်က မိန်းမအတွက် အစားအသောက်ကိစ္စလုပ်ပေးဖို့မလို တဲ့အချက်တွေဟာ ဆရာကြီးအတွက် စဉ်းစားစရာသဲလွန်စ ရ စေခဲ့ပါတယ် ”

“ ဟုတ်သားပဲ ”

“ ပြီးတော့- မောင်နန္ဒကိုယ်တိုင်လုပ်ထားတဲ့ ရုပ်လုံး သွင်းတိဂ္ဂုဏ်ရုပ်ကလေးတွေက သဲလွန်စ ပေးသေးတယ်လေ၊ မောင်နန္ဒဟာ ရုပ်လုံးသွင်းကျွမ်းကျင်သူမို့ ဒေစီမြိုင်အလောင်း ကိုပြန်ဖော်ပြီး တိဂ္ဂုဏ်ကလေးတွေလို ရုပ်လုံးသွင်းပြီး မပုပ်မ သိုးအောင်ဖန်တီးခဲ့တာပဲမောင်နိုင်ဦး ”

သူသည် ဒေစီမြိုင်အလောင်းထဲမှ အသည်းတွေ၊ အူ တွေ၊ ကလိစာတွေကိုထုတ်ပစ်ကာ နောက်ဖေးနွံအိုင်ထဲသို့လှင့် ပစ်ခဲ့လေသည်။

“ ပြီးတော့ ဒေစီမြိုင်အလောင်းကို ခွဲလိုက်တဲ့အခါမှာ လေးလရှိနေတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကနေ သန္ဓေသားလေးရဲ့အလောင်းကို ရလိုက်သေးတယ် ”

“ ဟာ ”

“ လေးလအရွယ်သန္ဓေသားဟာ လူတစ်ယောက်အ ဖြစ်ရုပ်လုံးပေါ်နေပြီနော်ဆရာကြီး ”

ဆရာဝန်ဖြစ်သောမေသက်ပိုင်ကပြောလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

“ ဟုတ်တယ်၊ ယောကျ်ားမိန်းမရယ်လို့ ပီပီပြင်ပြင် အင်္ဂါအစုံအလင်နဲ့ရုပ်လုံးပေါ်နေပါပြီ၊ အသက်မဝင်သေးတာတစ် ခုပဲရှိပါတယ်၊ မောင်နန္ဒာ့ထုတ်လိုက်တဲ့ သန္ဓေသားလေးဟာ ယောကျ်ားလေးတဲ့ကွယ် ”

“ ကျွတ် ... ကျွတ် ”

“ မောင်နန္ဒာဟာ ကျယ်ပြန့်တဲ့အမိုးကြီးပေါ်မှ ဒေစီ မြိုင်အလောင်းကို နေလှန်းပြီး ဗိုက်ထဲကို အစာသွပ်တာ၊ ချုပ်လုပ်တာတွေကို အနှောက်အယှက်မရှိ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်ကွဲ့၊ သူဟာ ဒေစီမြိုင်ကို သက်ရှိလူသား တစ် ယောက်လို့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်ပေးခဲ့တယ်၊ နေစရာ နေရာ၊ အိပ်စရာ အိပ်ရာနဲ့တကွ အခန်းတစ်ခန်းပါ ဖန်တီး ပေးထားခဲ့တာပေါ့ ”

“ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကိုနန္ဒကို အိပ်မောချမေးမြန်းလို့ သိရတဲ့အချက်တွေလားဆရာကြီး ”

“ ဟုတ်တယ်၊ သူပြောတဲ့အချက်တွေကိုဆက်စပ်စုစည်း ပြီး သဘောပေါက်လာရတဲ့ သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းပါပဲကွယ်၊ တ ကယ်တော့ မောင်နန္ဒာဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့စိတ္တဇဝေဒ နာသည်တစ်ယောက်ပါပဲကွယ်၊ သမီးမေသက်ပိုင်ရေ၊ မောင်နန္ဒာ ကို စိတ္တဇဝေဒနာသည်တစ်ယောက်မို့ တရားရုံးတင်စစ်ဆေးအ ပြစ်ပေးလို့မဖြစ်နိုင်ဘူးကွဲ့၊ သမီးအစ်မအတွက် စိတ်ကိုဖြေသိမ်း

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

ပြီး ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ကိုခွင့်လွှတ်စိတ်မွှေးပေတော့သမီး
ရေ ”

မေသက်ပိုင်သည် ကျဆင်းလာသောမျက်ရည်များကို
လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

“ ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး၊ သမီးလည်းဆရာဝန်တစ်ယောက်
ပါ။ မမအတွက် ကိုနန္ဒအပေါ်မှာနာကျည်းစိတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
လက်စားချေလိုခဲ့ပါတယ်။ ခုလို သူ့ရဲ့ဝေဒနာကိုသိလိုက်ရတော့
ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စာနာနားလည်သွားပါပြီ။ ဝေဒနာ
သည်တစ်ယောက်ကို သမီး နားလည်ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ ဆရာ
ကြီး ”

“ သာဓုကွယ်- သာဓု- သာဓု ”

☆☆☆

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

ဟေးလ်ဗျူးအင်း၏နောက်ဖက်နွံအိုင်ကြီးထဲတွင် နှစ်နေ့ သည်အလောင်းများကို ဆယ်ယူရာတွင် လူအင်အား၊ ကရိန်းစ သည် စက်အင်အားများကိုအသုံးပြု၍ ခက်ခဲစွာဆယ်ယူခဲ့ရလေ သည်။

မေသက်ခိုင်၏အလောင်းကို ကားနှင့်တကွ ဆယ်ယူရရှိ ခဲ့လေသည်။ ကားကိုမူ အကောင်းပကတိအတိုင်း ပြန်လည်ရ ရှိခဲ့ပါ၏။

ကောင်မလေးဥမ္မာခင်အလောင်းမှာ ပုပ်သိုးဆွေးမြေ့၍ အရိုးများပင်ကျနေပေပြီ။

ဒုရဲအုပ်ကိုမိုးလွင်၏ ဥတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အလောင်း ကိုလည်း ပြန်လည်ဆယ်ယူရရှိခဲ့ပါ၏။

လေးလအရွယ်သန္ဓေသားလေး၏အလောင်းကိုမူ ရှာဖွေ ရန် မလွယ်ကူတော့ပါချေ။ ကာလကြာမြင့်သည်နှင့်အမျှ သေး ငယ်သော သန္ဓေသားလေးမှာ ရေသတ္တဝါတို့၏ အစာအဖြစ် ပျောက်ကွယ်သွားလောက်ပေပြီ။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လူ လင်

ဟေးလ်ဗျူးအင်းအား သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များက
ချိပ်ပိတ်သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

ယခုအခါ ဟေးလ်ဗျူးအင်းသည် လူသူကင်းမဲ့ကာ
တိတ်ဆိတ်ချောက်ကပ်စွာဖြင့် မြောက်ပိုင်းရှမ်းပြည်သွား အဝေး
ပြေးလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ထီးထီးမားမားတည်ရှိနေဆဲဖြစ်ပေ၏။

ဟေးလ်ဗျူးအင်း၏အရှင်သခင်ကိုနန္ဒမှာမူ ...

☆☆☆

www.burmeseclassic.com

ဆောင်း လု လင်

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံကြီး၏ တစ်ခုသောအခန်းဝယ်
ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ရှိလေသည်။ ဝေဒနာသည်စိတ္တဇဝေဒ
နာရှင်မှာ အခန်းထဲ၌တစ်ယောက်ထဲသာရှိလေသည်။

သို့သော် ထိုအခန်းထဲမှ စကားပြောသည်အသံများကို
အသံသုံးသံဖြင့်ကြားရနိုင်လေသည်။

ဝေဒနာရှင်သည် ကိုနုနုဖြစ်ပေသည်။ သူသည်အခန်း
ထဲ၌တစ်ယောက်ထဲရှိနေပေသည်။

အခန်းတွင်းမှထွက်ပေါ်လာသည်အသံများကိုနားထောင်
ကြည့်လျှင် အသံသုံးသံကွဲပြားနေသည်ကိုတွေ့ရမည်ဖြစ်ပါ၏။

ပတမအသံက ဝေဒနာရှင်ကိုနုနု၏မူလပင်ကိုယ်သံ၊

ဒုတိယအသံက ချောက်သွေ့အက်ကွဲ၍ စူးရှသော အ
ရွယ်လတ်မိန်းမတစ်ယောက်၏ အသံ၊ ဒေစီမြိုင်၏အသံဖြစ်ပေ
သည်။

ဆောင်း လူ လင်

တတိယအသံက မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၏အသံ၊ ထိုအသံက လူ့လောကတွင် တကယ်မရှိခဲ့ဖူးသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၏အသံပင်၊ ကောင်မလေးနန္ဒ၏အသံဆိုပါစို့။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲမှ အသံများကိုနားထောင်ကြည့်ပါက အောက်ပါအတိုင်းကြားရမည်ဖြစ်လေသည်။

 “ မကောင်းတာက ဒေစီမြိုင်ပါ၊ စိတ်ပုပ်တဲ့ဒေစီမြိုင်လေ၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ဒေစီမြိုင်လေ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကိုမဖြစ်သင့်တာတွေမဖြစ်ရအောင် လိုက်ထိန်းပေးနေရတာပါ။ ဒါပေမယ့်လို့ ထိန်းတိုင်းလည်းမရဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်လား၊ ကျွန်တော်ကလား၊ ကြောက်ပါတယ်၊ ဒေစီမြိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမကို ကြောက်ပါတယ်၊ မုန်းလည်းမုန်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေးနေချင်တဲ့လူပါ။ ကိုယ်စိတ်ကူးလေးနဲ့ကိုယ် တစ်ကိုယ်ထဲစိတ်ကူးလေးယဉ်ရင်းနဲ့လေ၊ ကျွန်တော်က အဲလိုတစ်ကိုယ်ထဲအေးအေးဆေးဆေးနေချင်တာပါ။ ဒေစီမြိုင်က လိုက်လိုက်နှောင့်ယှက်နေတော့ ခက်တာပဲဗျာ ”

ကိုနန္ဒအသံသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

နောက်တစ်ခါကြားရသောအသံကား ဒေစီမြိုင်၏အသံ။

“ မုန်းတယ်၊ လူတွေကိုမုန်းတယ်၊ ကံကြမ္မာကိုမုန်းတယ်၊ နန္ဒဆိုတဲ့အကောင်လည်းအလကားကောင်၊ လူကြောက်၊ ယောက်ျားမပီသတဲ့အကောင်၊ ဒီမယ် ဒေစီမြိုင်က ဘယ်သူ့မှ

ဆောင်း လု လင်

ဒုက္ခမပေးချင်ဘူး၊ သိလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်တာပါ။ လူတွေကသာ ဒေစီမြိုင်စိတ်ကို လာဆွနေကြတာ။ ဟင်း- ဟင်း- ဒေစီမြိုင်ကံမကောင်းပါဘူး၊ မျက်နှာလဲရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေပါပြီ။ သင်္ချိုင်းကုန်းကပြန်ထ လာတဲ့ကောင်မလေး၊ ဘယ်မှာလှနိုင်တော့မှာတုန်းရှင်တို့ရဲ့၊ အဲ ဒီတော့ အဆင်ပြေနေတဲ့လူတွေ၊ လှနေတဲ့လူတွေကိုဒေစီမြိုင် မမြင်ချင်ဘူး ကရပ်ကတို့ရေ၊ ရှောင်ကြရှားကြ၊ ဒေစီမြိုင်ရှေ့မ လာကြနဲ့၊ ဝေါင်ဝေါင်ရှေး ၊ ဝေးဝေးရှောင်၊ ဒေစီမြိုင်ရှေ့လာ ပြီး ပျော်ပါးပြနေလို့ကတော့ ဒေစီမြိုင်တို့က သိတယ်မဟုတ် လား၊ ဟဲ့-နန္ဒ၊ ငါ့ ဝတ်ရုံနီဘယ်မှာလဲဟဲ့ ”

ထိုအသံကို ဒေစီမြိုင်နှင့် ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံခဲ့ဖူးသူအား လုံးက ဒေစီမြိုင်နှင့်တသွေမတိမ်းတူညီကြောင်း ထောက်ခံကြ ပေသည်။

နောက်တစ်ဖန်ထွက်ပေါ်လာသောအသံက အပြစ်ကင်း စင်သော မိန်းမငယ်တစ်ယောက်၏ အသံပင်ဖြစ်ပေသည်။ ထို အသံသည် ဂရုဏာသံပါသည်။ အေးဆေးသည်၊ ပျောင်းနွဲ့သည်၊ ချိုသာသည်။ သနားစရာလည်းကောင်းပါသည်။

အသံရှင်က သူ့ကိုယ်သူ ကောင်မလေးနန္ဒာဟုဆိုပေ သည်။

“ ကိုကိုနောင်ရေ၊ နန္ဒာ့ကိုလာခေါ်လှည့်ပါကွယ်၊ နန္ဒာ ပျင်းလှချည်ရဲ့ ကိုကိုနောင်ရယ်၊ သူ့တို့က နန္ဒာ့ကိုအခန်းသေး

ဆောင်း လု လင်

သေးလေးထဲ တည်ချုပ်နှောင်ထားကြတယ်ကွယ်၊ နန္ဒာကြောက်
 တယ်ကိုကိုနောင်၊ ကိုကိုနောင်ဘယ်မှာလဲဟင်၊ နန္ဒာ့ကိုလာခေါ်
 လှည့်ပါကွယ်၊ ကိုကိုနောင်၊ ကိုကိုနောင်၊ နန္ဒာ့ကိုလာခေါ်လှည့်
 ပါတော့ကိုကိုနောင်ရေ ”

တစ်နေ့ကုန်သောအခါ အသံများသည်လည်း ပြန်လည်
 တိတ်ဆိတ်သွားပါလေသတည်း။

ဆောင်းလုလင်

6.4.04 to
 9.5.04

www.burmeseclassic.com